COLEGIUL DE INFORMATICĂ "GRIGORE MOISIL"

BRAȘOV

PUNCTUL PE INFO

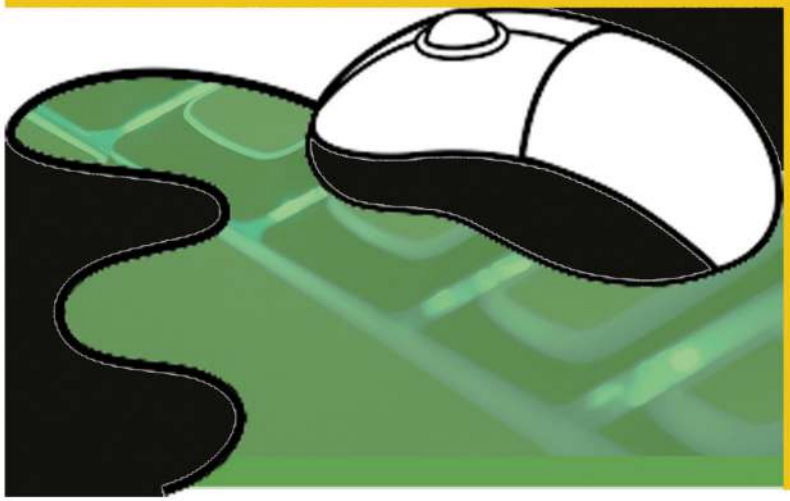

REVISTA COLEGIULUI

NR.8 / 2017

"Se știe că un profesor bun e cel care te face ca lucrurile mai grele să ți se pară ușoare"

Grigore Moisil

COLEGIUL NAŢIONAL DE INFORMATICĂ „GRIGORE MOISIL”
BRAŞOV

“PUNCTUL PE INFO”

REVISTA COLEGIULUI
Nr. 8\2017

Revista Colegiului „Punctul pe Info” este editată în scopul performanţei şcolare şi a activităţii independente a elevilor din liceu

DIRECTOR Prof. MILENA POPA

DIRECTOR ADJ. Prof. ALEXANDRA CRĂCIUN

PROF. COORD. Prof. dr. CRISTINA-MAGDALENA CĂLIN

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor-şef: Bota Alexandru Mihai
Colaboratori:

- profesori: Raluca Iancău, Nicoleta Moise, Cătălina Stoica, Maria Danu
- elevi: Abraham Radina (X A), Birău Anamaria (X A), Cașcaval Marina (X A), Marian Alexandra (X A), Burtan Gabriela (XI B), Bucur Robert (XI B)
- Coperta revistei realizată de prof. Ada-Lorena Muntean
- Desene realizate de: Dumitriu Maria(X A), Alexandru Diana(IX B), Ene Sabina(VIII A), Catrina Sorana(VIII A), Rus Anda(VIII A), Popescu Daria (VIII A)

EDITURA: SIGMA – BUCUREŞTI
ISSN: 2066-4060

INTERVIU CU DOAMNA DIRECTOR POPA MILENA

Reporter:
Doamna Director, cum va simţiţi în calitate de director al unui liceu de top din Braşov?

Este greu de descris pe scurt, deoarece fiecare om este încercat de o gamă largă de sentimente, nu poate fi vorba de ceva fix, ca o poză.

Aş putea spune că uneori sunt mândră de rezultatele elevilor, de realizările profesorilor, sunt mulţumită de admiraţia interlocutorilor când se vorbeşte de Colegiul nostru. Alteori sunt nemulţumită de mine, de colegii mei, de elevi. Cel mai adesea cred că simt apăsarea răspunderii pentru tot ceea ce se întâmplă în şcoală.

Ce schimbări se pot observa în Colegiul de Naţional de Informatică "Grigore Moisil "pe parcursul anilor în care aţi fost director dumneavoastră?

Cel mai uşor se pot observa schimbările în infrastructură şi dotări. Aş putea enumera laboratoare de informatică dotate cu 65 de calculatoare, imprimante, multifuncţionale, video-proiectoare, UPS-uri, mobilier nou, echipamente diverse, reţeaua electrică schimbată în toată şcoala. Am renovat sala festivă, am schimbat scaunele, jaluzelele, s-a zugrăvit. S-a schimbat mobilierul şcolar în câteva săli de clasă, s-au montat camere audio-video în toate sălile de clasă, s-au zugrăvit sălile de clasă şi laboratoarele, s-a asfaltat curtea şcolii, s-au plantat arbori şi arbuşti ornamentali. Mai greu se pot observa schimbările de comportament, schimbarea mentalităţilor, a atitudinilor. Cred că, uneori, trăind schimbările, ajungem să nu le mai percepem.

Cât de mare vi se pare diferenţa între a fi un simplu profesor şi a fi director?

Este o diferenţă foarte mare. Activitatea unui profesor este orientată direct spre elevi. Un director relaționează mai ales cu personalul, cu părinții și, în calitate de reprezentant al instituţiei cu inspectoratul şcolar, primăria și altele.

Cum credeţi că vă percep elevii, în primul rând ca profesor, iar apoi ca director?

Elevii nu sunt o singură entitate, ci individualităţi. De aceea cred că percepţia variază de la individ la individ. Bazându-mă doar pe aparenţe, cred că percepţia se întinde pe toată scara, de la simpatie până la antipatie. În privinţa elevilor care mă cunosc de la clasă, sper să mă considere un profesor de la care au ce învăţa.

Ce sfat le-aţi transmite elevilor din CNI?

Fiecare dintre voi este primul responsabil de propria devenire. Îndrăzniţi, străduiţi-vă și veţi reuşi!

INTERVIU CU DOAMNA DIRECTOR ADJUNCT CRĂCIUN ALEXANDRA

Reporter:
Sunteți director adjunct din anul 2016. Ce presupune funcția pe care o dețineți?

În primul rând, responsabilitate. Responsabilitatea facilitării unui mediu propice dezvoltării tuturor participanților la actul educațional. În al doilea rând, implicare energică pe diferite planuri, în vederea asigurării calității la nivelul întregii instituții.

Reporter:
Ce v-a determinat să urmați această carieră și prin ce etape ați trecut pentru a ajunge aici?

Dintotdeauna mi-am dorit să fiu profesor. Și am exprimat acest lucru încă de mică, când mă jucam "de-a școala" și îmi alegeam mereu rolul profesorului. Mai târziu am urmat cursurile modulului psihopedagogic, am susținut examenul național de titularizare și am avut norocul și deosebita onoare de a deveni profesor în liceul unde am învățat. Îmi place să lucrez cu tinerii și faptul că pot contribui la dezvoltarea lor intelectuală și emoțională îmi conferă un sentiment aparte, de împlinire, de rost. Din postura de director adjunct, am considerat că pot să mă implic într-o mai mare măsură și sub altă greutate, ceea ce m-a și determinat să candidez la această funcție.

Reporter:
Care a fost cea mai amuzantă întâmplare prin care ați trecut de când aveți această funcție?

Nu îmi aduc aminte de una anume, dar îmi răsună câteva replici de-ale elevilor folosite în contextul ciclării unui algoritm: „A leșinat ăsta micu'" sau „Ăsta micu' merge pe câmpii și nu se mai întoarce ", ăsta micu' fiind apelativul de alint pentru calculator.

Reporter:
Care ar fi fost o a doua opțiune dacă nu ați fi fost doamna directoare?

Înainte de a fi director, sunt profesor și aceasta va fi mereu prima opțiune.

Reporter:
Cum actionați când vă aflați în situații limită și ce măsuri luați pentru a preveni astfel de situații?

Că este situație limită sau nu, abordarea urmează aceeași linie, prin natura formării mele profesionale și anume una algoritmică, logică. Pentru a preveni situațiile limită consider că este nevoie de o bună comunicare, de transparență, de planificare, de conturarea unui set de reguli scrise sau nescrise și mai ales de respectarea acestora.

Reporter:
Cum vi s-a părut trecerea de la statutul de elev și modul în care vedeați coridoarele liceului și cum le vedeți acum,în calitate de profesor și director?

Trecerea de la o etapă la alta s-a realizat pe nesimțite.
Încă spun că merg la școală, și nu la muncă. Poate pentru că alături de elevii mei îmi retrăiesc adolescența sau poate pentru că dorința mea de a le fi alături, de a observa și a contribui la dezvoltarea lor ca oameni de bine, de calitate, mă face să uit că de fapt aceasta este slujba mea. Ca director adjunct al instituției îmi doresc ca acest colegiu să delimiteze un mediu cald, care să insufle elevilor suport, apartenență și încredere.

Reporter:
Ce amprentă si-au pus asupra dumneavoastră toate responsabilităţile care au venit odată cu creşterea în funcţie?

În general sunt omul care accept și privește responsabilitățile ca pe niște provocări. Important pentru mine este ca ele să determine progres și să nu presupună doar activități de rutină. Pentru că din această postură, acțiunile mele se răsfrâng într-o mai mare măsură asupra celorlalți, încerc să fiu cât mai calculată și organizată, empatică și implicată în viața școlii.

Au consemnat Radina Abraham și Marina Cașcaval (X A)

Alexandru Diana IX B

IMPRESII DE BOBOC

INIȚIEREA BOBOCILOR

Un nou an școlar a început, ultimul pentru unii, primul pentru alții. A fi boboc înseamna mai mult decât și-ar fi putut imagina orice elev de clasa a noua înainte să ajungă la liceu, înseamnă SCHIMBARE. Însă, pe lânga lucrurile serioase, există și părți amuzante.

Botezul bobocilor, un obicei care dăinuie și în ziua de astăzi în colegiul nostru, este un exemplu clar prin care tinerii din clasele a X-a îşi arată "superioritatea" prin ritualurile inițiatice suportate de micii nou-veniți. Așadar, cu un an în urmă, în 2015, eu, împreună cu clasa mea, am preluat tradiția, supunând învățăceii la o mulțime de probe de foc.

În data de 3 octombrie 2015, într-o însorită zi de sâmbătă, am început "ritualul" prin întâmpinarea bobocilor în așa-numita "seră", inițiindu-i cu ajutorul unei ștampile ce le oferea noul statut de boboc, "câteva" picături de apă și desigur, nelipsita făină. Apoi, în șir indian, legați la ochi, ocolind ambele corpuri, au fost conduși în curtea școlii, unde au început înviorarea(gimnastica) în timp ce baloane cu apă erau aruncate de la etaj.

Ajunși în clasă, "ritualul" a continuat cu o mulțime de "cocktailuri" pregătite special de către colegii mei, formate din ketchup, muștar, oțet și multe alte arome. Pe urmă, printr-o extragere de bilete, fiecare a aflat proba la care va fi supus; de la "chubby bunny" și degustarea de ardei iute, ceapă și usturoi, la "cinnamon challenge" și scaunele muzicale legați la ochi.

Toate aceste sarcini au fost, apoi, urmate de jurământul "depus" de micii boboci: oțet, busuioc și un manual de informatică.

Distracția a fost la cote maxime!

Maria Doboș XI A

IMPRESII DE LA BALUL BOBOCILOR

Balul Bobocilor este un eveniment de socializare şi afirmare a tinerilor absolvenţi ai şcolilor generale, proaspeţi liceeni. Acesta este un eveniment unic în viaţa liceenilor de clasa a IX-a şi are ca scop îmbunătăţirea relaţiilor dintre aceştia, formarea bazelor pentru strânsele prietenii de mai târziu şi determinarea integrării acestora în comunitatea elevilor din acest colegiu.

Balul Bobocilor şi-a pus amprenta destul de adânc asupra vieţii mele de adolescentă. Prin această experienţă de organizator al acestui bal pot spune că am devenit mai responsabilă. Am învăţat că nu „orice zboară se mănâncă" şi am realizat câtă muncă stă într-o organizare a unui eveniment. Deşi când toată lumea aude de bal se gândeşte la distracţie, în postura de organizator te gândeşti doar la cum să faci să iasă totul bine, încât să fie mulţumită toată lumea. Deci, din acest punct de vedere distracţia este exclusă.

Responsabilităţile noastre au fost numeroase, însă voi rezuma esenţialul: am căutat sponsori, am rezervat o sală şi am invitat un artist, iar cea mai mare răspundere a constat în organizarea programului artistic care a presupus şi pregătirea elevilor ce au participat la concursul „Miss şi Mister Boboc".

Tema balului a fost „All Around The World", scopul acesteia fiind acela de a testa imaginaţia bobocilor. Această temă necesită creativitate, o importantă calitate pe care credem că ar trebui să şi-o dezvolte fiecare dintre noi. „All Around The World" presupune, de asemenea, un mod prin care tinerii pot cunoaşte tradiţiile altui popor, prin distracţie! Am vrut să le inspirăm ideea că oricine ai fi, oricum ai arăta, cu toţii ne putem distra! La concursul "Miss şi Mister Boboc" au participat câte o pereche reprezentantă a fiecărei clase de a IX-a, coordonată de noi, colectivul clasei a XI-a B. Fiecare echipă a extras câte un bileţel pe care era scrisă câte o ţară, pe care trebuiau să o reprezinte(România, Republica Dominicană, S.U.A., Austria şi Grecia), dovedind că deţin cunoştinţe de geografie, folclor, istorie a respectivei zone.

Câştigătorii premiului cel mare, ai titlului de „Miss şi Mister Boboc", au fost elevii clasei a IX-a B-Andrei Răileanu şi Cristina-Maria Popa,

reprezentanţii Greciei, care ne-au încântat prin dansul specific perfect executat, dar şi prin răspunsurile prompte şi corecte.

Titlul de "Miss şi Mister All Around The World" a fost acordat celor din clasa a IX-a E -David Neculaescu şi Denisa Milu –ţara reprezentativă a celor doifiind Austria, iar titlul de "Miss şi Mister Popularitate" a revenit celor din clasa a IX-a D - Cristea Raul şi Larisa Ciurea, cuplul din S.U.A. Premiul "Miss şi Mister Originalitate" a fost câştigat de cei din România, Matei Caba şi Mara Apostolato din clasa a IX-a A, iar "Miss şi Mister Eleganţă" a fost acordat elevilor clasei a IX-a C-Andrada Canta şi Călin Teleanu, reprezentanţii Republicii Dominicane.

Concursul a fost jurizat de doamnele directoare Popa Milena şi Crăciun Alexandra, care ne-au onorat cu prezenţa dumnealor.

Mulţumim în mod deosebit doamnei diriginte Manuela Zorca pentru tot sprijinul acordat în realizarea acestui frumos eveniment.

Gabriela Burtan XI B

MISS & MISTER BOBOC INFO 2016

POPA CRISTINA MARIA & RĂILEANU ANDREI (IX B)

Reporter: Cum vi s-a părut experienţa trăită? Ce aţi învăţat din ea şi, dacă aţi avea ocazia, aţi repeta-o?

Cristina: Sigur aș repeta experiența, pentru că mi-a făcut plăcere. Am învățat să dansăm dansuri grecești și, sigur, ne vor folosi. Cred că spiritul de competiție îl aveam de dinainte

de la alte concursuri (deci erați formați – Ana) Da.

Andrei: Aș repeta experiența, pentru că m-am obișnuit să câștig. Ca noutate, am învățat dansurile grecești.

Reporter: Ce calitate v-a atras la partenerul/partenera cu care aţi participat?

Cristina: Este modest, perseverent și reușește să se adapteze destul de repede.

Andrei: Este oarecum îndrăzneață -mă bucur că a acceptat să vină cu mine la bal- și este sociabilă.

Reporter: Care au fost cele mai dificile şi uşoare probe şi de ce?

Cristina: Cred că pentru mine cea mai ușoară probă a fost dansul, pentru că dansul reprezintă totul pentru mine, fac balet de când aveam șase ani şi dansuri moderne. Nu-mi este dificil să dansez, învăț ușor coregrafii și îmi face plăcere.

Andrei: Cea mai dificilă probă mi s-a părut porba surpriză, pentru că a trebuit să cântăm.

Reporter: Ne puteţi relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau din timpul balului?

Cristina: În timpul antrenamentelor, pe Emil nu o să-l uit. Emil este cel care ne-a ajutat să învățăm dansul grecesc și chiar s-a descurcat foarte bine. Ceva memorabil... ne-am întâlnit numai de două ori să învățăm coregrafia, dar ne-am descurcat în două ore jumătate, cred ca eram gata.

Andrei: În timpul balului, la un moment dat în timpul concursului de dans, ne-am încurcat din cauza amândurora.

Cristina: Nu ne-am dat seama care dintre noi a greșit pentru că trebuia sa facem piruetele în același timp și le-am făcut alternativ, dar a arătat bine. Adică, nu s-a observat nimic, nu? (Reporter: – Sincer, a arătat super bine. Nu ne-am dat seama)

Reporter: Faptul că ați câștigat concursul v-a influențat cumva viața?

Cristina: Prietenii mei nu cred că m-am schimbat din cauza asta sau cel puțin nu au zis nimic.

Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?

Cristina: Eu încercam să-mi dau seama ce se întâmpla. Adică, nu mă strigase nimeni şi aşteptam să văd ce urmează. Când ne-au anunţat drept Miss şi Mister Boboc am rămas așa : ”Ce? Pe bune?”.

Reporter: Dacă ați avea ocazia să mai participați și la alte concursuri, ați participa?

Cristina: Cred că aș participa.

Andrei: Sigur că da.

Reporter: Aveţi un mesaj pentru organizatorii balului, elevi şi următorii participanţi la bal?

Cristina: Să participe la bal pentru că e ceva diferit și până la urmă ai șansa doar o dată să participi. Organizatorilor le mulțumim din suflet, a fost un bal foarte fain, iar pe ceilalți elevi îi îndemnăm să meargă mereu la bal pentru că este o experienţă frumoasă.

Reporter: De ce ați ales să veniți în Moisil?

Cristina: Pentru că am fost și în generală tot aici și mi-a făcut plăcere. Erau și colectivele și profesorii foarte ok și ne înțelegeam foarte bine. Mi s-a părut un liceu foarte ok și n-am vrut să merg în altă parte.

Andrei: Am venit aici, deoarece am vrut să fac informatică și aici știam că îmi este locul.

Reporter: Ce așteptări aveți de la viața de liceeni?

Cristina: Probabil să-mi fac mai mulți prieteni și să mă distrez mai mult.

Andrei: Sincer, mai puține teme.

Reporter: De ce ați ales să participați la miss si mister?

Cristina: Păi eu am fost cam singura care a dorit să se înscrie. Putând să particip doar o dată, mi-am zis că n-am ce să pierd.

Andrei: Eu, pentru că m-au ales câțiva colegi din clasă, m-au susţinut şi ceilalți care au participat la miss si mister, așa că am participat.

Reporter: Ce reprezintă acest titlu pentru voi?

Cristina: O reușită și ceva ce voi ține minte mult timp.

Reporter: Ce faceți cu plăcere în timpul liber?

Cristina: Dansez: balet, dansuri contemporane, cânt la chitară și vocal, cele din urmă de vara trecută. Chiar îmi place informatica, iar ca hobby practic orientarea sportivă, ski, înot.

Andrei: Eu fac doar dansuri populare de opt ani.

Reporter: Ce carieră v-ar plăcea să urmați?

Cristina: Nu mă pot decide încă de acum, dar mă gândeam să merg la Facultatea de Drept, ca să devin avocat și am ales acest profil, deoarece nu sunt hotărâtă total și știam că de aici am șanse mai mari şi mai multe opțiuni decât de la un profil uman.

Andrei: Vreau mai întâi să termin liceul și apoi voi urma o facultate de informatică.

MISS & MISTER ORIGINALITATE

APOSTOLATO MARA & CABA MATEI (IX A)

Reporter:

Cum vi s-a părut experienţa trăită? Ce aţi învăţat din ea şi dacă aţi avea ocazia aţi repeta-o?

Mara: Mi-a plăcut și aș recomanda această experiență și următorilor boboci participanți, deoarece este ceva unic, nou, inedit. Sincer, nu aș repeta-o, deoarece nu sunt genul de persoană căreia să îi placă să fie în centrul atenției, dar cu toate acestea a fost ceva de neuitat.

Matei: Din această participare am învățat că trebuie să mă aștept la mai multe lucruri în viață, aici mă refer în special la proba surpriză, unde a trebuit să interpretăm poezia „Somnoroase păsărele" pe melodia „Iarna pe val". Dacă aș avea ocazia, aș repeta această experienţă, deoarece m-am distrat şi o recomand viitorilor boboci din acelaşi motiv.

Reporter: Ați avut un moment în care ați fi vrut să renunțați? Daca da, de ce? Daca nu, de ce?

Mara: Au existat momente în care am vrut să renunţ, din cauza stresului şi presiunii care au fost puse pe mine. Toată lumea îmi spunea că trebuie să învăt şi să repet, ca să pot câştiga, iar acest lucru nu m-a ajutat deloc, chiar din contră m-a făcut să îmi doresc să nu mai particip.

Matei: Cred că singura dată când m-am gândit să renunţ a fost cu o seară înainte de bal, când mama m-a pus să dansez , de faţă cu ea. :)))

Reporter: Ce calitate v-a atras la partenerul/ partenera cu care aţi participat?

Mara: Carisma lui m-a atras foarte mult. (Matei pe fundal: ce-i aia? :))))

Matei: Pe mine m-a atras sincer aspectul Marei în costum popular.

Reporter: Ne puteţi relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau din timpul balului?

Mara: Cel mai amuzant moment a fost când a trebuit să participăm la proba surpriză şi aveam de recitat o poezie pe ritmul unei melodii, iar acestea nu se potriveau. A fost haios să îmi aud partenerul cântând aşa.

Reporter: Care au fost cele mai dificile şi cele mai uşoare probe şi de ce?

Mara: Cea mai dificilă probă a fost cea a dansului, deoarece existau mari şanse să ne încurcam.

Matei: Cred că cea mai uşoară probă a fost cea de cultură general, pentru că întrebările mi s-au părut foarte uşoare şi erau genul de întrebări la care poate multă lume să răspundă.

Reporter:La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?

Mara: Sincer, nu ne aşteptam să câştigăm şi eram siguri că ne-am făcut de râs.

Matei: În ciuda acestor lucruri am ieşit pe locul 4 şi suntem mulţumiţi.

Reporter: Aveţi un mesaj pentru organizatorii balului, elevi şi următorii participanţi la bal?

Mara: Pentru viitorii boboci, aş dori să îi încurajez să încerce, deoarece este o experienţă unică şi merită.

Matei: Şi le mulţumim organizatorilor pentru efortul depus.

MISS & MISTER ELEGANȚĂ

CANTA ANDRADA & TELEANU CĂLIN (IX C)

Andrada:Această experienţă a fost una de neuitat, o experienţă în care mi am dezvoltat unele abilităţi şi aş repeta-o .

Reporter: : Ați avut un moment în care ați fi vrut să renunțați?

Andrada: Nu a existat nici un moment, deoarece nu am avut motive să renunț.

Reporter: Ce calitate v-a atras la partenerul/partenera cu care aţi participat?

Andrada: Faptul ca a prins repede paşii dansului.

Reporter: Ne puteţi relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor?

Andrada: In timpul repetițiilor pentru dans, a fost un pas care nu ne prea ieşea, si noi stăteam cu picioarele crăcănate, lucru ce arăta foarte ciudat, dar era şi amuzant , iar cei care ne-au pregătit ne atrăgeau întruna atenția.

Reporter: Care au fost cele mai dificile şi uşoare probe şi de ce?

Andrada: Cea mai dificilă probă a fost dansul, deoarece această probă a solicitat multă pregătire, iar cea mai uşoara a fost proba întrebărilor de cultura generala.

Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?

Andrada: Nu ma gândeam la nimic, deoarece mă distram prea tare ca să mă mai stresez in legătură cu cine va câştiga .

Reporter: Aveţi un mesaj pentru organizatorii balului, elevi şi următorii participanţi la bal?

Andrada: Le multumesc din suflet organizatorilor care ne-au dat şansa sşă avem parte de o asemenea experienţă, si elevilor pentru susţinere şi prezenţă. Următorilor participanţi le doresc succes, să nu renunţe şi să profite de aceasta unică şansă.

MISS & MISTER POPULARITATE

CIUREA DANIELA LARISA & CRISTEA RAUL (IX D)

Reporter: Cum vi s-a părut experienţa trăită? Ce aţi învăţat din ea şi dacă aţi avea ocazia aţi repeta-o?

Larisa: A fost foarte frumos și chiar aș vrea să repet această experiență.

Raul: Chiar a fost ceva inedit, eu unul am învățat să dansez și aș repeta această experiență cu siguranță.

Reporter: : Ați avut un moment în care ați fi vrut să renunțați? Daca da, de ce? Daca nu, de ce?

Larisa: Da, deoarece mai erau 3 zile până la concurs și noi nu aveam coregrafie.

Raul: Da, deoarece au existat mici conflicte între noi, dar acestea s-au rezolvat.

Reporter: Ce calitate v-a atras la partenerul/partenera cu care aţi participat?

Larisa: Era prezentabil.

Raul: Știa să danseze.

Reporter: Ne puteţi relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau din timpul balului?

Larisa: La repetiția oficială, muzica a pornit prea repede si am fost nevoiți să improvizăm și a fost

jenant, chiar și dacă nu a fost ceva oficial.
Raul: La prima repetiție, când nu puteam nicicum să învăț pașii.
Reporter: Care au fost cele mai dificile şi uşoare probe şi de ce?
Larisa: Cea mai dificilă, proba prezentării costumelor, deoarece aveam un costum simplu, iar cea mai ușoară, proba de cultură generală, deoarece întrebările erau uşoare.
Raul: Proba care mi s-a părut cea mai dificilă a fost proba surpriză, deoarece putea să iți pice orice si nu aveai de unde să știi dacă o sa te descurci sau nu, iar cea mai ușoară, proba de cultură generală, din același motiv.
Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Larisa: Că nu o să câștigăm.
Raul: Că o să câștigăm, deoarece eram foarte sigur pe mine și văzusem reacția celorlalți.
Reporter: Aveţi un mesaj pentru organizatorii balului, elevi şi următorii participanţi la bal?
Larisa: Au fost super, iar bobocii să încerce să participe, deoarece este foarte frumos.
Raul: Țin să le mulțumesc celor din 11 B care au fost alături de noi și ne-au ajutat cu repetițiile și cu tot, iar bobocilor le sugerez să încerce această experiență, deoarece este una foarte frumoasă.

MISS & MISTER "ALL AROUND THE WORLD"

MILU DENISA & NICOLAESCU DAVID (IX E)

Reporter: Cum vi s-a părut experienţa trăită? Ce aţi învăţat din ea şi dacă aţi avea ocazia aţi repeta-o?
Denisa: A fost o experiență foarte frumoasă și din aceasta am învățat că pentru orice ai nevoie de foarte multă muncă și da, aș repeta-o.
David: Sunt o fire mai competitivă și mi-a plăcut foarte mult să particip. Am învățat să lucrăm în echipă și să cooperăm în această perioadă.
Reporter: Ați avut un moment în care ați fi vrut să renunțați? Daca da, de ce? Daca nu, de ce?
David: O singură dată în timpul antrenamentului, când am realizat că nu ne iese dansul ne-am hotărât să renunțăm, pentru a nu ne face de râs.
Reporter: Ce calitate v-a atras la partenerul/partenera cu care ați participat?
Denisa: M-a atras foarte mult umorul lui.
David: Ceea ce m-a atras- și consider că este și un lucru important - este că știe să danseze.
Reporter: Ne puteți relata o întâmplare haioasă din timpul antrenamentelor sau din timpul balului?
David: Ne-am amuzat foarte tare în timpul antrenamentelor de dans. Aveam o mișcare în care trebuia să o ridic pe Denisa în aer și am scăpat-o, aceea a fost o parte foarte haioasă.

Reporter: Care au fost cele mai dificile , respectiv ușoare probe și de ce?
Denisa: Cea mai ușoară a fost proba de cultură generală.
David: După părerea mea, cea mai dificilă a fost proba dansului, deoarece trebuia să fim constant atenți să nu greşim, dar și să părem relaxați.
Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Denisa: Probabil că vom ieși pe ultimul loc și că ne-am făcut de râs.
David: Da, ne-am gândit că vom ieși pe ultimul loc din cauza probei surpriză, deoarece nu am înțeles ce trebuia să facem, toată lumea cânta și noi eram singurii care dansam.
Reporter: Aveți un mesaj pentru organizatorii balului, elevi și următorii participanți la bal?
David: Pentru următorii participanți, ar fi bine să vă înscrieți cu curaj, pentru că merită.
Denisa: Și antrenați-vă din timp, nu lăsați totul pe ultima clipă, cum am făcut noi. Vă mulțumim tuturor pentru tot.

Reporteri: Birău Anamaria și Marian Alexandra
X A

BALUL TOAMNEI

Anul trecut, în clasa a V-a, am participat la Balul Toamnei. Această activitate a fost organizată cu ocazia Halloween-ului. Au fost invitate toate clasele de gimnaziu din școala noastră. Această petrecere a avut loc în Sala Festivă a Colegiului. Toti copiii au fost costumați si toți neam bucurat de această primă ocazie de a ne cunoaște mai bine. Fiecare clasă a avut gustările şi sucuri pe câte o masă şi bineînțeles, nelipsitul dovleac Jack O ‘ Lantern.
Au fost mai multe concursuri: concursul de costume, concursul de talente şi concursul de dans. În cadrul concursului de costume, fiecare copil a trebuit să realizeze o prezentare a costumului pe care îl purta la bal. Costumele au fost toate foarte frumoase, iar prezentările au fost foarte interesante, unele chiar amuzante. Locul întâi a fost câștigat de Milena Apostu, a cărei prezentare a fost originală si creativă.

Concursul de talente a fost complex. A fost ocazia perfectă pentru ca fiecare dintre noi să arate ce poate să facă, bineînțeles dacă reușeam să ne învingem timiditatea. Au fost și momente de teatru, de stand-up comedy și breakdance. Momentul de breakdance a fost, după părerea mea, cel mai plin de viață și a strâns cele mai multe aplauze.

Concursul de dans a fost cel mai frumos. Fetele mai mari, din clasa a VII-a, au avut un moment de dans grozav! A fost foarte energic și creativ. Toată lumea le-a aplaudat.

După toate concursurile, am început toți să dansăm. În toată sala s-au auzit râsete și melodii pe care toată lumea a dansat cum putea mai bine. Am vorbit cu colegii și mi-am făcut noi prieteni. La sfârșit, am dansat dansul pinguinului și încă două dansuri populare. Atunci, toți am râs și ne-am distrat. Au fost toți fericiți.

A fost o experiență minunată și foarte distractivă. M-am distrat alături de colegi și a fost o seară de neuitat. Toți copiii au făcut foarte multe poze, iar la final, mesele, care la început erau pline de gustări delicioase, erau goale.

Și anul acesta, balul a fost la fel de distractiv ca și anul trecut. Ne-am costumat, am râs și am dansat, iar concursurile nu au lipsit. Ba chiar am putea spune că un nou concurs a fost inventat: concursul de sculptat dovleci. A fost foarte frumos, a fost o seară pe care toți am așteptat-o cu nerăbdare și pentru care ne-am pregătit săptămâni întregi. Iar acum…acum așteptăm Balul Toamnei de anul viitor.

Velicea Alissa VI A

ACSL

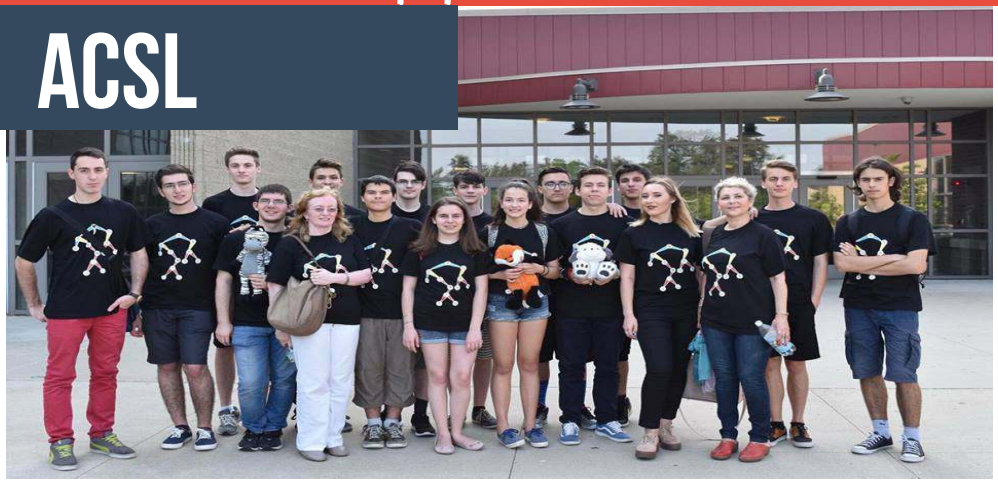

După cum știm deja, concursul American Computer Science League(ACSL) a devenit o “tradiție” a Colegiului nostru, dovedind faptul că,prin ambiție, pasiune, mult exercițiu individual, dar și, nu în ultimul rând, lucru în echipă, am reușit să obținem rezultate deosebite de-a lungul timpului.

În acest an am fost din nou printer cei mai buni prin echipele colegiului nostru, echipe îndrumate cu pricepere și pasiune de doamnele profesoare Milena Popa, Laura Nițulescu și Manuela Șerban.

Iată care au fost rezultatele și care sunt elevii care au fost, în acest an, portdrapelul colegiului nostru, al Brașovului, și, de ce nu, al României, în competiția de peste ocean:

Seniori 3 – locul I

Ardelean Andrei-Timotei, Duma Laurenţiu, Goran Constantin-Cornel și Sbengheci Vlad Andrei

Intermediarii 5 – locul IV

Apostol Lorena Anisia, Codrea Paul-Andrei, Gabor Vlad Sebastian, Năstase Radu Emilian, Şerban Călin-Gabriel și Solcan Mihai-Andrei

Juniori 5 – locul VI

Cojocaru Dan, Comăniciu Maria-Cristina, Ion Robert-Gabriel, Panaite Cristian, Pușcașu Alexandru și Sîntea Maria

Participarea la edițiile concursului ACSL a reprezentat, de fiecare dată, o mare provocare. Faptul că traversăm oceanul să concurăm împotriva unor elevi de excepție de la licee de top din Statele Unite (liderul mondial în progresul tehnologic), dar și din alte țări din Europa și Asia, spune multe. Nu pot să nu mă gândesc acum, la cei împotriva cărora am concurat. Oare câți dintre ei vor fi, în viitorul foarte apropiat, angajații marilor companii americane din domeniul cercetării științifice, al industriei spațiale și aeronautice (NASA, Lockheed), sau în cadrul unor institute academice de prestigiu precum Caltech sau MIT? Experiența pe care o trăiesc elevii la aceste concursuri este una specială, pe care nu o pot compara cu nimic autohton. Contactul cu civilizația americană, relațiile și prieteniile ce se formează în cadrul echipei, conștientizarea faptului că nu mai concurez ipentru tine, ci reprezinți liceul, orașul și țara ta, simtul responsabilității, sunt aspecte care au un impact deosebit asupra personalității în formare a unui adolescent.

Fără îndoială, perioada premergătoare finalei, lunile de pregătire de acasă, cele 4 “contest”-uri prin care trebuie să treacă cu brio pentru a califica liceul la faza finală, nu au fost cu nimic mai ușoare decat “aventura americană” de la finala “All-Star”. A fost nevoie de un effort susținut al fiecăruia dintre cei implicați, elevi și profesori, timp de 6 luni, în fiecare ședință de pregătire de la școală, dar și de mult effort individual. Emotiile fiecărui contest, așteptarea rezultatelor, i-au călit și i-au pregătit pentru concursul final, dar și pentru viitoarele examene cu care urmează să dea piept în liceu, și, mai departe, la facultate.

Nu în ultimul rând, o provocare o reprezintă, de fiecare dată, înainte de plecare, găsirea banilor necesari, căutarea acerbă de sponsori. Din păcate, cultura sprijinirii performanței prin donații ș isponsorizari nu a ajuns la un grad suficient de ridicat în România.

Profesor Manuela Șerban

JURNAL DE CĂLĂTORIE

21 mai 2016

Ne-am întâlnit cu toții de dimineață, entuziasmați și încântați de destinația finală, dar totuși și speriați când ne gândeam la lungul drum ce urma să-l parcurgem.

Dar nici nu am ieșit bine din Brașov, și zâmbetele ne-au reapărut pe buze. A fost nevoie doar de micile glume ale colegilor, pentru a ne readuce energia de zi cu zi. Astfel, drumul a părut mult mai scurt și plăcut până la aeroport, unde au reapărut emoțiile. Câteva persoane din echipa mea se aflau în faţa primei călătorii cu avionul, dar au avut susţinerea coechipierilor, care le-au fost aproape şi i-au încurajat.

După aproape zece ore de zbor am ajuns în sfârșit pe pământ american. Am avut noroc cu faptul că zborul a fost fără prea multe turbulențe și că toți am fost foarte entuziasmați de aventura ce urma să înceapă.

Dar cea mai spectaculoasă parte a zborului a fost aterizarea. La limita dintre ocean și pământ începe pista, iar sentimentul pe care îl ai în momentul în care avionul se apropie de apă este o combinație între teamă și entuziasm. Este o aterizare spectaculoasă!

În aeroport am fost așteptați de o familie de români, care erau stabiliți în Boston. M-am bucurat că i-am cunoscut din prima zi, pentru că știam că vom petrece câteva zile împreună. Ne-au condus către hotel, unde am ajuns cu toții epuizați după un drum foarte lung, dar și datorită schimbării de fus orar.

Astfel a decurs călătoria spre ținutul american și totodată și prima zi a voiajului plină de emoții și bucurii, în care la final am descoperit un oraș nou, cu oameni și locuri care așteptau să fie descoperite.

22 mai 2016

După o noapte în care ne-am odihnit, am început o pregătire mai intensă pentru concurs. Am lucrat cinci subiecte de teorie din anii precedenți și am ținut o evidență, pentru a putea vedea progresul pe care l-am facut după munca depusă. Și spre bucuria tuturor, toți am progresat în urma orelor suplimentare efectuate în timpul școlii.

După ce am discutat rezultatele obținute, am pornit spre primul obiectiv pe care urma să-l vizităm, Isabella Stewart Gardner Museum. Drumul nu a fost lung și, datorită vremii însorite, totul a fost foarte plăcut. Acest muzeu prezintă casa în care a locuit Isabella Gardner, o iubitoare a artei, după cum reiese și din colecția bogată de picturi expuse. Dar adevărata frumusețe a acestui muzeu este grădina interioară, care are balcoane și coloane impresionante, dar și o vastă colecție de plante care readuc la viață locuința, prin prospețimea lor.

23 mai 2016

După încă o dimineață în care am lucrat intens, am pornit la drum, spre un nou obiectiv. Și în această zi vom vizita un loc care s-ar putea să-i intereseze în mod special atât pe coechipierii mei, cât și pe mine. Vizităm una dintre cele mai bune facultăți de informatică din lume, MIT și micul ei muzeu cu roboți.

Este incredibil ce poate realiza un om când își pune mintea la contribuție: mâini robotice, fețe care îți zâmbesc, clipesc și dau impresia că respiră și mulți alți roboți, fiecare unic în felul său.

După ce am vizitat muzeul, ne-am plimbat prin campusul facultății, care este plin de parcuri și verdeață, care reîmprospătează atmosfera rigidă a universității; aduce puțină culoare printre locuințele cărămizii.

25 mai 2016

O zi de muncă grea este mereu urmată de o răsplată. Iar în această zi, răsplata a fost o vizită la Prudential Tower, primul zgârie-nori al Bostonului și unul dintre cele mai înalte chiar și în prezent. Are 52 de etaje, iar noi am urcat până la ultimul etaj, pentru a admira orașul de sus.

Cu toate că are 52 de etaje, liftului nu-i ia mai mult de un minut să urce până la ultimul etaj, ceea ce este surprinzator de repede. De la etajul 52, toate par atât de mici: mașinile, oamenii sunt niște furnicuțe grăbite. De aici se poate vedea orașul în toată splendoarea lui, cu toate clădirile, fie înalte, fie mici, oazele de verdeață și parcurile care trezesc la viață întreg peisajul unui oraș mai degrabă european decât american, neavând atât de mulți zgârie-nori sau aglomerația secifică metropolelor americane.

26 mai 2016

După o altă dimineață în care am muncit din greu, am pornit spre o altă atracție turistică a Bostonului, spre o altă universitate de renume, Harvard. Aici se află un muzeu de științe al universității și, pentru a ajunge la el, am parcurs aproape jumătate de campus.

În campus sunt atât de multe spații verzi, copaci, dar în același timp și multe mașini și șosele, care perturbă întreaga prospețime a locului.

Muzeul este destul de mic, dar are un element aparte; prezintă multe animale împăiate, într-un mediu asemănător celui în care trăiesc ele de obicei. Astfel, ajungi să călătorești prin pădure sau prin savană, observând locul în care animalele își trăiesc viața.

Cu toate că este mai mic decât orice de științe pe care l-am văzut, reușește să te captiveze într-un mod incredibil de ingenios,

făcându-te în același timp să reții câteva informații utile despre cele văzute.

27 mai 2016

În această dimineață ne-am pregătit de un drum mai scurt, de câteva ore de mers cu mașina. Un motiv pentru care acest drum este memorabil este mijlocul de transport. Pentru majoritatea persoanelor din echipă, a fost pentru prima dată când am călătorit cu o limuzină. Și în special pentru noi, juniorii, a fost o experiență unică să călătorim pentru prima dată pe o autostradă americană, descoperind locuri noi și admirând mașinile care treceau pe lângă noi.

După aproape o oră, am ajuns în Nashua, un orășel din statul New Hampshire, care nu părea să aibă prea mulți locuitori, dar care are o suprafață mai mare ca Brașovul. Pe strada unde se afla hotelul, casele aveau spații verzi în fața lor, ceea ce le făcea să pară mult mai prietenoase și primitoare.

28 mai 2016

În această dimineață au reapărut emoțiile, în special pentru noi, juniorii, care participam pentru prima dată la un concurs „All-Star”. Cu toții știam ce presupune concursul, dar mai era și presiunea concursului; faptul că reprezentam liceul la o competiție internațională.

Cum am intrat în sala de clasă, am început să scriem, chiar dacă nu aveam nici un subiect. Nu prea ne încadram în timp la programare, așa că, de îndată ce am primit subiectele, ne-am organizat repede, fără certuri sau prea multe vorbe și am început să lucrăm. Înainte cu jumătate de oră ca timpul alocat probei de programare să se sfârșească, terminaserăm de rezolvat problemele. Cu toate astea, emoțiile nu ne permiteau să chemăm un evaluator și am continuat să testăm problemele.

Până la urmă, am chemat pe cineva și, după 10 minute de suspans, am aflat că am luat punctaj maxim. Am plecat spre cantină, unde ne-am reunit toate echipele și ne-am bucurat împreună de rezulatele obținute la prima probă. Iar după ce am mâncat, ne-am despărțit din nou, pentru a doua probă a concursului; proba individuală de shorturi.

Pentru mine această probă mereu a fost o provocare, pentru că mereu am greșit din neatenție la lucruri marunte, și astfel am avut cele mai mari emoții la această probă. Până la urmă, echipa mea a pierdut 10% din punctajul total. Este un rezultat bun, dar cu siguranță am fi putut să ne descurcăm și mai bine.
Apoi a urmat premierea, unde organizatorul

concursului a anunțat rezultatele. Primii care au aflat rezultatel am fost noi, juniorii. Am luat locul 6. Apoi au urmat intermediarii, care au obţinut locul 4. Și la final, seniorii, care au urcat pe locul 1. După multă muncă, au primit și o răsplată pe măsură. Felicitări, băieți!

29 mai 2016

După o noapte în care am sărbătorit rezultatele obținute, a venit și momentul să ne întoarcem în Boston. În mașină, cu toate că am glumit și am râs, am putut simți tristețea; se apropia sfârșitul acestei experiențe și niciunul dintre noi nu își dorea ca echipa să se destrame. Am ajuns la Boston spre după amiază și cum nu voiam să stăm la hotel, am decis să ne plimbăm prin Boston. Acest oraș este surprinzător de liniștit. Nu sunt multe mașini pe șosele, nu sunt mulți zgârâie-nori și sunt multe parcuri.

Ne-am oprit într-un parc, lângă un lac cu rațe și ne-am așezat pe iarbă. Acest timp petrecut aici a fost o apropiere de natură. Cântecul păsărilor și razele soarelui ce au pătruns printre frunzele copacilor au fost foarte relaxante. Chiar dacă în fiecare zi, după ce lucram 5 ore, vizitam câte ceva din oraș, nimic nu a fost la fel de relaxant ca și acum.

30 mai 2016

În această zi ne-am trezit mai târziu și-contrar obiceiului de până acum- nu am mai lucrat nimic de dimineață. Și după micul dejun, am pornit spre acvariul New England.

Acest acvariu are un mod foarte ingenios de a prezenta vietățile marine. Prima atracție este un acvariu în care poți să atingi pisicile de mare; sunt foarte moi și au pielea foarte fină. Au urmat pinguinii, niște animăluțe foarte mici și energice, care mănâncă mult pește. Apoi am văzut o serie de acvarii cu pești, meduze și căluți de mare, iar la final, am putut atinge stelușele de mare.

Și pentru a rămâne la tema marină, spre seară am mers într-o excursie cu barca în jurul Bostonului, făcută cadou de familiile de români din oraș. Căpitanul ne-a prezentat orașul dintr-o altă perspectivă, din ochii unui locuitor care dintr-o privire reușește să descopere toate secretele zonei pe care ne-o prezintă. A fost foarte frumos să redescoperim Bostonul de la distanță, de pe oceanul ce îl înconjoară.

31 mai 2016

În această dimineață a plouat, dar vremea nefavorabilă nu ne-a oprit să vizităm alte obiective. Am mers la Muzeul de științe, care a fost foarte interesant, pentru că era format în proporție de 90% din experimente. Am făcut multe experimente cu această ocazie și am descoperit lucruri noi, prin joacă. Mi se pare un mod foarte inteligent de a ajuta copiii, dar și adulții să învețe ceva nou în domenii precum Mecanică, Electricitate, Astrologie sau Biologie. Apoi am mers la locul de muncă al unei familii de români, cea care ne-a ajutat cel mai mult, pentru a le mulțumi. Au fost foarte încântați să ne revadă și ne-au prezentat clădirea. S-au bucurat mult pentru rezultatele noastre la concurs și ne-au felicitat pentru ele. Au fost foarte drăguți cu noi și le mulțumesc foarte mult pentru micile cadouri pe care ni le-au făcut.

1-2 iunie 2016

Și a sosit și ultima zi pe care o petrecem pe pământ american, o zi cu o însemnătate aparte pentru fiecare. Pentru cei mai mari, care urmează să termine liceul, este granița dintre adolescență, cu mediul liceal care acum le este atât de familiar, și viața de student, într-un loc nou, îndepărtat de locurile natale, de care se vor despărți cu greu. Acum zborul a părut mult mai scurt, pentru că am dormit mai mult de jumătate din durata lui. După multe zile obositoare, ne întoarcem acasă... și ne destrămăm echipa...

Când am ajuns în București, toți eram triști, pentru că, după atâtea zile petrecute împreună, ne despărțeam. Tot drumul am încercat să petrecem cât mai mult timp împreună, pentru a profita de timpul rămas, deși a fost cam greu, datorită schimbării de fus orar. În această călătorie am legat prietenii puternice, ne-am cunoscut mai bine între noi, ne-am format ca echipă, dar și ca elevi, am învățat și descoperit lucruri noi și vom rămâne cu amintiri unice și minunate.

Nu am fi ajuns aici fără ajutorul doamnelor profesoare sau ale seniorilor, care ne-au sprijinit și ne-au ajutat foarte mult. Nu am fi reusit fără acest ajutor și de aceea le mulțumesc foarte mult pentru toate sacrificiile făcute pentru noi.

Maria Sîntea X D

SPEAK OUT

...NU ESTE DOAR UN CONCURS, ESTE O EXPERIENȚĂ

Am luat decizia să fac voluntariat în cadrul concursului în clasa a IX a, când am întâlnit-o pe doamna profesoară limba engleză Cătălina Stoica. Doamna profesoară a reușit să ne capteze atenția încă din prima oră de engleză, și a transmis un sentiment profund de bucurie, energie și profesionalism. Am putut ajuta atât la faza județeană a concursului, cât și la cea națională, ceea ce mi-a oferit o experiență inedită de a cunoaște talentele; elevi din diferite orașe care s-au adunat la acest concurs pentru a împărți aceleași interese : engleza, aptitudinile actoricești și pe cele de scriitor.

Munca mea în acest concurs s-a concretizat prin diferite cerințe pe care le-am îndeplinit în funcție de categoria concursului, cea de 'CreativeWriting' și 'Monologue'. În cadrul 'CreativeWriting', am colectat toate compunerile scrise de elevii din județ, le-am dat un cod unic și le-am trimis spre jurizare. În urma jurizării, am strâns punctajele, reușind să creez un clasament cu cele mai bune lucrări. În cea de a doua parte 'Monologues', rolul pe care l-am primit atât la faza județeană, cât și la cea națională, a fost acela de a strânge și calcula punctajele deliberate de către juriu în urma actelor de talent prestate de elevi.

A fost o adevărată plăcere să lucrez cu un grup atât de mare de profesori interesați în activități extracurriculare și totodată de elevi talentați și pasionați de limba engleză. Îmi doresc în continuare să ajut la dezvoltarea și răspândirea acestui concurs, și vreau să aduc mai mulți elevi interesați în organizarea Speak Out.

Paul-Andrei Codrea XI C

THE LAST CURTAIN CALL

Între cursurile de la facultate și încercarea nesfârșită de a-mi găsi scopul în viața (de fapt știu care e), nostalgia liceului nu întarzie niciodată să apară. Poate că, în timp, aceasta va dispărea, dar cu siguranță voi ține minte ultima mea vară de licean.

Cu o lună înainte de bac, m-a sunat doamna profesoară de engleza Cătălina Stoica, alias Teach, să mă întrebe ce o să fac în vacanță, o întrebare curioasă aș putea spune, având în vedere că nu voiam să fac nimic în afara de a ma relaxa toată vara (*living a lazy life*).

Revenind la subiect totuși, i-am răspuns că nu am nimic planificat și bine am făcut. Știind că imi place actoria, m-a chemat la un festival de teatru unde trebuia să prezint un concurs drag mie: Speak Out (faza națională) și mai apoi să am un moment artistic.

Cu alte cuvinte, trebuia să urc pe scenă pentru ultima oară în calitate de licean, fapt pentru care trebuia ca ceea ce urma să fac să se imprime adânc în memoria mea. Repetam încontinuu: 'Silviu you are going to be a winner'.

Evident, a trebuit să mă pregătesc pentru acest eveniment. După mai multe versiuni de încercare decât aș vrea sa recunosc, speech-ul meu de prezentator era gata. Momentul artistic (nu uit eu de el) era de fapt monologul meu de la faza județeana a concursului Speak Out unde am și participat, dar cu niște îmbunătățiri, deoarece nu mai eram constrâns de regulile concursului.

Faza națională a avut loc la Timișoara, departe de casă și, de altfel, locul perfect pentru ultima reprezentație. Întâmplarea a făcut ca eu să vreau să vizitez orașul de ceva vreme și cum- necum am ajuns acolo, chiar fără voia mea.

Eram pregătit. Trebuia să urc pe scenă. Am decimat ultimele fărâme de emoții cu același gând pe care l-am avut încă de la început: 'You are going to be a winner". Nu pot să neg. Mi-a plăcut la nebunie să vorbesc în fața oamenilor și să chem concurenții pe scenă.

Totuși, cireașa de pe tort încă trebuia să o primesc. Voiam neapărat să-mi prezint monologul. Investisem mult timp și părți din mine în el, făcându-l, probabil, cea mai de preț creație a mea. Mi-am intrat în pielea personajului și mesajul a fost transmis. Puteam vedea pe fețele celor din public că trăiau odată cu mine fiecare cuvânt pe care-l spuneam.

La final am fost mândru de mine, aplauzele publicului fiind confirmarea de care aveam nevoie. Zâmbind, mi-am spus 'You kicked some butt'.

Totuși, nu vreau să pun în plan secund interacțiunea cu oamenii. Am cunoscut persoane din toată țara, mi-am făcut prieteni noi, am râs mult și cel mai important, I found a place where I belong și cu această ocazie țin să îi multumesc lui Teach si colegilor participanți.

Când m-am întors acasă, am avut un oarecare gust amar, deoarece aș fi vrut să mai experimentez. Am înțeles, totuși, că sunt tânăr și că am timp destul, așa că mi-am îndreptat atenția spre viitor, un viitor cu noi experiențe.

I answered the last curtain call. Now it's time to respond the call of my life.

Sabău Silviu XII C,
premiant la fazele județene ale concursului de teatru în limba engleză

CHEIA SUCCESULUI... OLIMPIADA DE LIMBA ENGLEZĂ

Am început să studiez frumoasa limbă a lui Shakespeare încă de la grădiniță, și pot spune că am fost fascinat nu doar de muzicalitatea acesteia, dar și de ușurința de a mă exprima în această limbă. De aceea, am încercat dintotdeauna să mă perfecționez și să particip la cât mai multe concursuri și olimpiade.

În vara anului 2016 am reușit, în urma unei munci asidue, să obțin Certificatul Cambridge la cel mai înalt nivel. Barajul de la faza județeană a Olimpiadei de Limba Engleză din anul 2016 a reprezentat pentru mine o experiență pe care anul acesta îmi doresc să o depășesc. Astfel, consider că am ajuns la acest nivel doar datorită ambiției, dedicației și pasiunii pentru limba engleză, și nu în ultimul rând, datorită susținerii primite de la cadrele didactice pe de o parte, și de la familie pe de alta. Faptul că nu am reușit să trec de baraj mi-a arătat nivelul la care trebuie lucrat pentru a ajunge la o etapă atât de importantă precum cea națională, iar acest lucru nu a făcut decât să mă ambiționeze mai mult.

În încheiere, vreau doar să subliniez două lucruri esențiale pe care le-am învățat în urma experienței de la baraj: faptul că orice îți propui se poate realiza numai prin muncă, cu ambiție și dedicație și că indiferent de câte ori eșuezi, trebuie să te ridici și să încerci din nou, deoarece succesul nu este atins peste noapte, ci presupune parcurgerea unui lung drum, în ciuda obstacolelor și eșecurilor, pentru a ajunge în final la destinație.

Rauca Paul XI E

O NOUĂ PERSPECTIVĂ

Ai simțit vreodată că poți face foarte multe și trebuie doar să spui „da” când ai ocazia? Asta simțeam eu. Doar că stăteam prea mult pe gânduri până sa dau un răspuns, și adesea înclinam balanța înspre „nu”. Observasem că mă expuneam unui risc ridicat de a rata mari șanse urmate de un regret pe măsura. Așa că m-am decis să nu mai stau pe gânduri odată cu aflarea acestui concurs. Înscrierea a fost ceva spontan. Însă peste câteva zile descoperisem ca mai aveam doar o zi la dispoziție pentru a crea un monolog. Nu mai lucrasem așa ceva până atunci. Era un domeniu străin pentru mine. Toată ziua vânam idei în legătură cu ce aș putea să scriu, dar capul meu era gol. Mă gândeam să ilustrez perspectiva unu copil asupra vieții sau a unui bătrân. Avusesem ideea de a crea un călător în timp ce reușește să vadă viața din trecut. Însă toate mi se păreau absurde. Ceilalți participanți mă ajutaseră cu câteva sfaturi și idei. În final, m-am decis să conturez totul pe baza unui personaj soldat. A fost un monolog scris noaptea târziu. Nu mă așteptam să aibă un asemenea impact asupra publicului, mai ales din pricina limbajului, acesta fiind destul de simplu, fără structuri complexe, figuri de stil sau elemente figurate.

Am avut mari emoții la faza locală. Nu eram foarte sigur pe mine, însă ceva mă împingea de la spate. Voiam ca publicul să vadă ce am creat. Am dat tot ce am putut, drept urmare am fost răsplătit cu locul întâi. Doamna profesoară Cătălina Stoica m-a încurajat pe tot parcursul pregătirii. Asemănător a fost la faza județeană, unde am luat locul doi. Aș minți să spun că nu mi-a părut rău deloc. Îmi doream, bineînțeles, să merg mai departe, dar faptul că mai aveam atât de puțin până la primul loc mă ambiționase și mai tare. Însă, în vară am primit un telefon prin care am fost înștiințat că participantul care luase locul întâi nu mai poate ajunge la faza națională și că eu îi voi lua locul. Eram în culmea fericirii. Dorința mi se îndeplinise.

Drumul spre Timișoara nu a fost unul scurt. Cel mai probabil din cauza emoțiilor. Nu mai aveam răbdare. Abia așteptam ziua concursului, ca să mă eliberez. Observând numerele celorlalți participanți, realizasem că va fi un scor foarte strâns. Am dat tot ca am avut mai bun, de data asta. Deși eram deja foarte mulțumit de ceea ce realizasem până la momentul respectiv, mă gândisem ca trebuie să mă străduiesc până la sfârșit. După concurs, emoțiile dispăruseră. Aveam timp să mă bucur de străzile Timișoarei. Am ieșit prin oraș, am vizitat centrul. Am făcut cam tot ce se putea face într-o zi. Eram încrezător. Indiferentde rezultat, eu sunt deja un câștigător odată ajuns până aici.

În ziua premierii eram foarte relaxat. Știam că mă întorc acasă și că tot greul a trecut. Dar când începuse decernarea premiilor, inima mea o luase la goană. Se dăduse premiul trei, nu eram eu. Emoțiile erau din ce în ce mai intense. Se anunța premiul doi. Când am auzit alt nume decât al meu am încremenit. Reușisem! Într-adevăr, reușisem! Nu îmi venea a crede. Se anunța premiul întâi și, în aplauzele publicului, urcam pe scenă să îmi iau premiul. Nu mă puteam gândi la absolut nimic. Nu îmi venea să cred că am adus la realitate gândul pe care îl considerasem doar un vis. Deși nu mă așteptam și nu credeam că voi ajunge până aici, iată că totuși eu eram cel care ținea in mână premiul pentru locul întâi național al concursului Speak Out.

Asta m-a învățat că niciodată nu trebuie să te subestimezi și că orice vis poate deveni realitate, cu destulă muncă. Și să nu uităm să mulțumim celor care ne stau alături și ne sprijină și la bine și la greu.

Bota Alexandru Mihai X A

Locul I la etapa națională a concursului “Speak Out “, 2016

PROVOCARE ACCEPTATĂ

Fiecare dintre noi trecem printr-un moment în care dorim să ne testăm limitele și să facem ceva ieșit din tipare, în primul rând pentru a vedea de ce suntem capabili și pentru a ne cunoaște limitele, mai bine zis pentru a ne autocunoaște.Un astfel de moment am avut și eu când, o data cu intrarea la liceu, mi s-a oferit oportunitatea de a avea o activitate extracuriculară, care urma să îmi încerce emoțiile și calitățile.

Find o "boboacă" în acest liceu, îmi doream întâi să mai cunosc terenul, să mă obișnuiesc cu acest statut. Cu toate acestea, nu am lăsat să treacă pe lângă mine șansa de a lua parte la activități organizate în cadrul școlii, care mi-au atras atenția în mod special. Serbarea liceului și concursul Speak-Out se anunțau a fi niște experiențe noi și provocatoare.Așa că alături de câțiva colegi și de doamnele profesoare Cătălina Stoica și Irena Olteanu, am vrut să arătăm că putem pune în practică tot ce învățăm la școală. Așa că am găsit o modalitate de a îmbina materia proaspăt studiată cu activitatea menită să ne evidențieze sentimentele, care ne permite să ne exprimăm liber: teatrul. Astfel, am pus cap la cap un scenariu, cu o puternică influență emoțională, cu o morală clară și care ne prezenta o lecție pe care viața ne-o poate oferi, pregătindu-ne în adevăratul sens al cuvântului.

Chiar dacă timpul ne-a fost limitat, am încercat să ne facem mesajul înțeles, nu numai prin cuvinte. Multă muncă și repetiții, ore întregi furate din timpul nostru liber, dar care au adus un rezultat atât de surprinzător, tot acest parcurs ajutându-ne să ne cunoaștem între noi și să ne apropiem ca și colectiv. Iar încercarea finală, în fața publicului a fost de fapt reușita pe care speram să o avem ca răsplată a strădaniei noastre. Emoții, bineînțeles că au fost, dar aprecierea de la final ne-a adus o satisfacție mult mai mare, care ne-a făcut să uităm de fiecare tensiune care a existat.

Așadar, această activitate a însemnat pentru mine o evoluție, îmbogățindu-mi statutul de elev, fiind genul de preocupare pe care aș repeta-o oricând, fiindcă sunt sigură că lista descoperirilor nu se încheie aici.

Abraham Radina X A

Some of us want to become rich
But I have a different dream that I want to reach
To become famous for the things that I write
It's a dream of mine and it feels just right
To leave a mark in the future history
But how does this girl write ? It's a mystery!

Radu Giulia XI B

UN CONCOURS PAS COMME LES AUTRES

Il s'agit en fait d'un concours assez originel, proposé par le Lycée A. Muresanu en partenariat avec Airbus. La tâche, plutôt un défi, proposée consistait à construire une maquette en spaghettis d'un modèle d'hélycoptère Airbus.

Dans un premier temps moi (Iustin Constantin- XIe D), je parlerai du défi qu' a représenté pour nous tous ce concours et de ses enjeux. Dans un second temps, ma collègue Cristina Kovacs-XIIe C va présenter le travail proprement dit, et finalement, ma collègue Iosana Ciutan (XIe D) va mettre en évidence les difficultés rencontrées et quelques

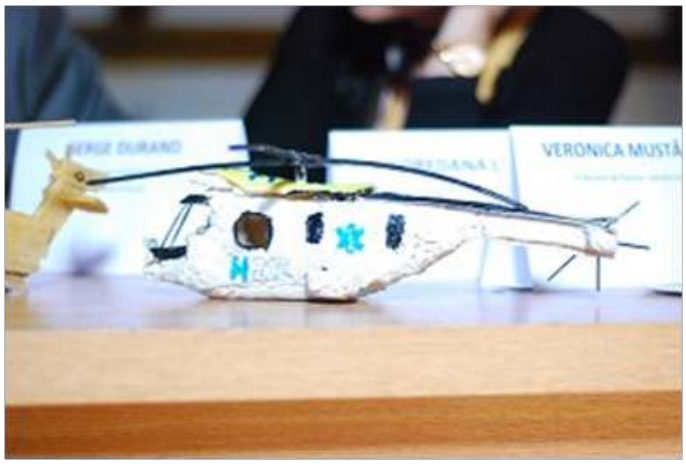

IUSTIN

L'idée du concours nous a paru extrêmement originale, par sa manière de présentation interdisciplinaire, par sa consigne : confectionner une maquette d'après un modèle AIRBUS, ainsi que par le matériel proposé- les spaghettis, la colle et la peinture.
Le modèle proposé, H215, est l'un des plus récentes modèles d'hélicoptères fabriqués par Airbus, prévu avec des fonctions et des équipements supplémentaires, qui permettront à l'aéronef de venir à l'accueil des attentes des clients et qui dessert une large gamme de missions, à partir des activités utilitaires jusqu'à des opérations de maintien de la paix des Nations Unies et des missions de soutien logistique. Aussi, la filiale Airbus Brasov- Ghimbav hébergera la production de ce nouveau model et le premier H215 sera fini en 2017.

En ce qui concerne notre projet, le premier obstacle rencontré a été l'organisation et le commencement de la maquette.

CRISTINA

Notre équipe, représentant le Collège National d'Informatique « Gr. Moisil » Brasov a présenté la maquette de l'hélicoptère H 215- Airbus. C'est un appareil qui soutient à la fois des opérations militaires, de sauvetage ou d'entretien. Peut -être, le plus important détail c'est le fait qu'à partir de 2017 celui-ci sera produit aussi en Roumanie. Ou au moins, c'est ce que disent les journaux de Pologne, de Corée, de France ou des Pays-Bas.
Le modèle conçu par nous, bâti en spaghettis et leur pâte, a été réalisé pendant un week-end entier, et, je vous assure que les obstacles ont été nombreux : dimensions, structure, temps. Mais nous sommes ici pour avoir réussi à les franchir. Ainsi, nous vous présentons notre maquette, représentant le modèle d'ambulance.

IOSANA

Après avoir pensé à une modalité de coller les spaghettis, nous avons commencé le travail. Premièrement, nous avons bâti un support pour la maquette, ensuite nous avons formé le corps de l'hélicoptère sans queue et hélice, en collant un faisceau de spaghettis, tout en les coupant pour lui donner la forme respective.

Finalement tous nos efforts ont été couronnés par le IIIe prix au Concours Départemental Interdisciplinaire LE LYCEE A ELICE.

Ciutan Iosana, XIe D
Constantin Iustin, XIe D
Kovacs Cristina, XIIe C

HAÏKUNOI 2016 - IMPRESSIONS D'ELEVES

La participation au projet <<HAÏKUNOI>> était un bon choix, parce que j'aimais beaucoup ce que je faisais là-bas. J'ai travaillé à l'Alliance Française de Brasov.

Dans cette activité, les concurrents ont choisi un haïku en français et ils ont dessiné quelque chose inspiré par la citation choisie. Le thème de cette année a été « Par le trou de la serrure ».

À mon avis cette activité est bonne pour les enfants parce que c'est très joli et a développé l'imagination des enfants d'une manière éducative.

J'aime ce projet! Y participes-tu l'année prochaine?

Raluca Hagiu VIIIe

Quand on est à l'école, on commence à socialiser, on rencontre de nouvels gens. Toutefois si on veut parler avec des personnes de différentes nationalités, on doit connaître au moins une langue internationale: anglais, français, allemand.L' école nous aide par l'enseignement de ces classes ainsi que par annonçant divers projets éducatifs où nous pouvons communiquer en langues étrangères.

Un tel projet était HAIKUNOI2016, un des nombreux projets soutenus par l'Alliance Française. Avec une autre personne, nous transpositions sur papier au moyen du dessin un haïku en français.

Grâce à ce projet, j'ai rencontré de nouvels enfants, j'ai lié plusieurs amitiés et je voudrais participer de nouveau dans le projet.

Pop Alina VIIIe

ICONOGRAFIE

Diana Asmarandei XII D

Şi în acest an şcolar – în cadrul Cercului de Iconografie şi Creativitate-am desfăşurat o activitate artistică diversificată: icoane pe sticlă, tablouri si decoraţiuni din diverse materiale, precum: seminţe, flori uscate, cânepă, lemn, scoici, etc. Activitatea s-a finalizat prin expoziţii tematice cu ocazia unor evenimente din scoala, precum: Ziua Colegiului, Sărbătorile Crăciunului şi ale Învierii.

Elevii care au participat cu sârguinţă şi entuziasm sunt numeroşi, fiind atât elevi de gimnaziu, cât şi de liceu, între care s-au evidenţiat : Denisa Cranganu VI A; Iosub Alexandru VI A; Diana Nicolau XII B, Diana Drângă XII E, Diana Asmarandei XII D, Debu David XC, Sabina Chiriac IX A, Eduard Aprodu IX A şi alţii.

Eleva Asmarandei Diana a realizat cu ocazia Zilei Colegiului şi un tablou în vopsele tip vitraliu, reprezentand colegiul nostru , cu numele scris "în cod binar", care poate fi admirat pe holul corpului B parter, împreună cu alte creaţii artistice ce doresc să provoace noi elevi spre a-şi descoperi latura de sensibilitate – originalitate – măiestrie artistică, uneori cunoscută, alteori nebănuita, latentă.

Chiriac Sabina X A

Mulţumim celor ne încurajează să la noi un strop de frumuseţe şi delicateţe pe fundalul unei matrici încărcate cu formule şi algoritmi, ecuaţii şi demonstraţii. Nu că acestea nu ar fi caracterizate de frumuseţe pe lângă logică şi coerenţă, dar uneori frumuseţea matematicii, de exemplu, e mai greu de sesizat şi evidenţiat, iar dezvoltarea personalităţii pe multiple planuri, facilitează capacitatea de intercorelaţii, traduceri în limbaje specifice de exprimare dintr-o zonă în alta, din sensibil în intelectual, din raţionament în emoţie, din ştiinţă în credinţă.

Debu David X C

Experienţă a integralităţii spiritului uman [raţiune – conştiinţă – simţire] este reconfortantă, revelatoare, capabilă să inspire şi impulsioneze destine excepţionale şi să conducă la împliniri autentice. Din categoria "sfinţilor cu geniu", adică a performerilor atât în ştiinţă, cât şi în credinţă, evocăm personalitatea Sfântului Luca al Crimeei – chirurg excepţional şi rugător asiduu, ambele componente asumate adânc, lucid, realist şi salvator.

Încheiem cu afirmaţia lui Paul Evdochimov [scriitor, teolog, pictor] :

"Frumuseţea va salva lumea, dar nu orice frumuseţe, ci numai cea orientată spre cer " .

Prof. Florea Anca

SIMULĂRILE EVALUĂRII NAȚIONALE 2016

În opinia mea, simulările examenului pentru testarea capacităților din clasa a opta au un rol important, întrucât ii ajută pe elevi să se obișnuiască cu atmosfera de examen și să afle mai bine în ce constă acesta.
În primul rând, testele acestea au un efect pozitiv asupra elevilor, prin intermediul lor ei putând să-și facă o idee legată de nivelul lor de cunoștințe și dacă mai este nevoie de lucru în plus asupra unor noțiuni. Spre exemplu, pe mine simulările m-au ajutat să realizez că, pentru rezultate maxime este nevoie de multă muncă și ambiție. Datorită lor am știut ce este de făcut înainte și după examen, pentru ca la momentul respective să pot fi pregatită și să câștig mai mult timp.

În al doilea rând, simulările sunt necesare, încât ele îi ajută pe elevi să-și stăpânească emoțiile . Presiunea examenului și apariţia stărilor de nesigurantă pot duce la eșec. Astfel, aceste modele de teste stimulează stările celor ce susțin evaluarea, ca după acestea elevii să facă față probelor. Pentru mine au fost o provocare, până în momentul acela nemaiavând parte de astfel de experiențe. În urma simulărilor am realizat că evaluarea pe care urma să o dau nu este atât de grea cum mi se păruse și că emoțiile nu vor fi mari, atât timp cât am capătat încredere în propriile forțe.

În concluzie, consider că simulările trebuie susținute de către elevi, ele fixând atât partea teoretică, dar și pe cea emoțională a unui copil ce va avea de susținut Evaluarea Națională.

Toma Diana IX B

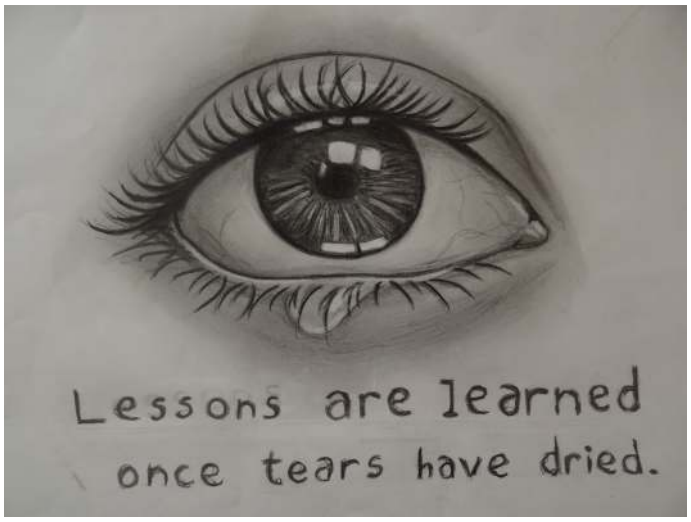

Desen de Maria Dumitriu X A

ACTIVITATE EDUCATIVĂ ÎN COLABORARE CU PENITENCIARUL DIN CODLEA

În clasa a X-a A, împreună cu doamna dirigintă, Cătălina Stoica, am avut parte de un atelier de lucru privind reducerea fenomenului de violență în mediul școlar și am avut șansa de a descoperi două povești surprinzătoare a doi deținuți ai penitenciarului Codlea.

Scopul activității a fost conștientizarea riscurilor care pot apărea în cadrul unui grup de prieteni nepotriviți. Experiența a fost surprinzătoare, nu m-aș fi așteptat ca domnii prezenți să fie atât de deschiși față de întâmplările petrecute, iar pentru asta le admir curajul.

În ziua respectivă am realizat cât de mult contează persoanele de lângă tine și împrejurările în care te afli. Unul dintre cei prezenți a fost condamnat pentru lovitură cauzatoare de moarte și ne-a prezentat cât de important este să te gândești înainte să acționezi, în câteva secunde totul se poate schimba.Celălalt invitat a fost condamnat din cauza traficului de droguri și reprezenta exemplul perfect pentru “tânărul dintr-un anturaj greșit”.

Această activitate ne-a făcut să ne gândim mai bine înainte să facem ceva într-o direcție opusă legii și să fim mai atenți pe cine alegem să ne fie aproape. Acum ne gândim cu mult respect la cei doi invitați și le suntem recunoscători pentru curaj. Evident, pentru protejarea identității persoanelor în cauză nu vom prezenta poze.

Alexandra Negru XI A

ETWINNING

Platforma electronică „eTwinning” poate fi folosită de către elevii şi profesorii unei școli dintr-o țară europeană implicată în activităţi care au ca scop comunicarea, colaborarea, dezvoltarea de proiecte pe diverse teme, împărtăşirea cunoştinţelor. Prin atingerea acestor obiective s-a realizat una dintre cele mai interesante comunităţi de învățare din Europa a cărei activitate se desfăşoară pe Internet în mare parte.

Prin intermediul acestei platforme se promovează colaborarea între şcolile din Europa prin utilizarea instrumentelor tehnologiei şi comunicațiilor. Platforma oferă posibilitatea informării și furnizează sprijin în vederea derulării de proiecte în comun. „eTwinning” oferă, de asemenea, în mod continuu oportunități gratuite şi on-line de dezvoltare profesională pentru profesori. Amintesc aici programele pentru evenimente de învăţare, seminarii şi cursuri on-line, ateliere de dezvoltare profesională, conferinţe tematice şi conferinţe anuale.
„eTwinning” a fost lansat în anul 2005, ca acțiune principală a programului de învăţare electronică al Comisiei Europene şi a fost integrat începând cu 2014 în programul „Erasmus+”, programul european pentru educație şi formare a tineretului. Platforma electronică este actualizată şi asigurată de „European Schoolnet”, un parteneriat internațional alcătuit din 30 de ministere europene ale educației din toată Europa.

Platforma electronică are multe facilităţi care permit utilizarea acesteia cât mai uşor. Este posibilă adăugarea persoanelor care participă la proiecte. Există o secţiune de proiecte posibilitatea comunicării la distanţă prin intermediul forumurilor şi mesajelor.
În anul şcolar 2015-2016 am participat la proiectul „FIRST AID” împreună cu colegul meu, domnul profesor Ghişe Ciprian şi cu următorii elevi din clasa a IX-a E: Amza Andrei, Blaga Bogdan, Bojescu Alexandru, Buliga Ioana, Canja Eliana, Ciobotaru Crina, Cojocaru Diana, Drăgoiu Claudiu, Gârbacea Ovidiu, Iacob Sânziana, Jipescu Cristina, Luchian Bianca, Ruţă Iulia Maria, Ţeposu Paula şi Toma Adrian.
Prin acest proiect eTwinning am consolidat noţiuni cu privire la:

- Concepte de prim ajutor de bază;
- Tipuri de prim ajutor;
- Servicii de urgență;
- Accidente şi asistență medicală de urgență în caz de fracturi, răniri, sângerări, leşinuri.

La acest proiect am lucrat împreună cu parteneri din Turcia, Grecia, Albania, Polonia, Ucraina şi Portugalia.

Grupul nostru a prezentat cazuri în care trebuie acordat primul ajutor, cazuri care pot să apară chiar şi la şcoală. Am realizat un set de măsuri pe care trebuie să le luăm dacă apar situaţii de acest fel. Evident că am făcut şi o caracterizare a elevilor şi profesorilor din grupul de lucru. Comunicarea a fost realizată în limba engleză.

Pe parcursul desfăşurării proiectului am fost preocupaţi să ne încadrăm în orarul de desfăşurare al activităţilor şi să ne îndeplinim sarcinile la timp, să comunicăm cât mai eficient între noi astfel încât să ducem proiectul la bun sfârşit. Ca metode de lucru am folosit dezba-

terea şi învăţarea reciprocă. Pentru a realiza proiectul am folosit calculatorul, pachetul Microsoft Office, platforma electronică „eTwinning” şi Internetul. Elevii s-au implicat cu mare interes în realizarea proiectului şi şi-au îndeplinit toate sarcinile.

Prof. Comarnic Liliana

GROW

Grow nu este un simplu proiect, Grow este o modalitate distractivă de a învăţa lucruri noi. După doar prima mea sesiune am decis să îmi înving temerile: nu îmi mai este teamă să vorbesc în public, am curajul să încerc lucruri noi şi am devenit mai sociabil. Acestea sunt doar unele defecte pe care am reuşit să le îndrept, însă am reuşit să reţin şi multe alte lucruri utile pentru viitor, precum gestionarea timpului, aspecte utile pentru a deveni un antreprenor şi multe altele.

M-am dus cu plăcere la fiecare curs, mi-am facut prieteni noi, m-am distrat şi am avut ocazia să port conversaţii în engleză cu trainerii internaţionali veniţi din India, China şi Mexic. M-am înţeles atât de bine cu ei, încât am fost invitat să luăm pranzul împreună, după care am organizat multe alte ieşiri.

M-am îndrăgostit de acest “proiect” atât de mult, încât am hotărât să devin ambasador. Experienţa pe care am avut-o în sesiunile trecute este unică. Este incredibil cât de instructivă poate fi ideea de “Grow” şi cât de multe ne poate învăţa.

În prezent, aştept cu nerăbdare să înceapă sesiunile de iarnă, ca să pot cunoaşte participanţi şi traineri internaţionali noi, cu care sunt sigur ca îmi voi crea amintiri de neuitat.

Ilie Daniel X A

GROW- când am auzit pentru prima dată de acest proiect, m-am gândit că ar trebui să mă înscriu și eu și să particip la ceva ce promitea multe activități interesante.

M-a tentat faptul că pot să cunosc multă lume, că pot să-mi exersez și să-mi dezvolt cunoștințele de limba engleză.

După primele întâlniri, ne-am organizat în mai multe grupe. Am participat la multe concursuri, excursii, la dezbateri foarte interesante și constructive. Am avut ocazia să cunoaștem obiceiurile si tradițiile altor popoare: China, Mexic și India.

Am legat multe prietenii, am cunoscut mulți oameni minunați, care au făcut ca această experiență să rămână de neuitat: o experiență GROWzavă.

Renata Kajcsa X D

Globatic. Un cuvânt. O mie de înțelesuri. Și deși credeam că e nevoie de mai mult de un an să iubesc ceva așa tare GROW mi-a testat limitele. Trei oameni. Trei culturi. Trei limbi. Trei caractere diferite. Alături de ei am parcurs diferite teme, am dezbătut, am făcut jocuri de cunoaștere și ne-am distrat. La sfârșitul unei luni întregi în cadrul Coresi Shopping Center Brașov ,India, China, Japonia, Grecia și Mexic s-au întâlnit pentru a concura. Au fost realizate standuri, jocuri, tatuaje cu henna naturală, au fost degustate mâncăruri din toate colțurile lumii, s-a băut ceai indian si cele cinci echipe concurente au pregătit un moment artistic. În trei zile alături de patru fete minunate si un indian cu idei trăznite am învățat tradiții și dansuri specifice Indiei. Richie ne e prieten, ne-a fost mentor și îndrumător. Și intr-o clipire a venit ziua concursului. Eram desculțe, purtam un sari de culoarea maceselor cu şalul asemenea fructului pasiunii. Mâinile tremurânde nu puteau exprima îndeajuns de bine emoțiile simțite. Am urcat pe scenă cu capul în pământ privind ocazional modelul de pe mâinile mele mult prea albe la acel moment.

Într-o fracțiune de moment ne-am preluat locurile și muzica a si început, mi-am ridicat privirea căutând in sala un zâmbet cald, familiar. L-am întâlnit pe cel al mamei mele, al surorii mele și am dat și de oamenii care m-au susținut la fiecare pas, prietenii mei.

În acel punct am cunoscut ce înseamnă fericirea absolută. Să fac ceea ce îmi place, alături de oameni excepționali fiind privită cu admiraţie

Preda Patricia X D

PROIECTUL AWARD - THE DUKE OF EDINBURGH INTERNATIONAL AWARD

IMPRESII DE LA GALA FINALIȘTILOR AWARD

De când am intrat în sala Patria-locul adecvat unui asemenea eveniment de o extraordinară eleganţă: Gala Finaliştilor programului The Duke of Edinburgh' s International Award-am realizat şi mai bine importanţa momentului. Avea loc premierea celor peste 50 de finalişti ai nivelurilor de Bronz şi Argint. Printre aceştia se numără şi primii 13 finalişti ai nivelului de Bronz din colegiul nostru: echipa din clasa a XIIa B-Iulia Popa, Diana Constantinescu, Diana Patriche, Lorena Naftanailă, Radu-Mihai Marcu, echipa din clasa a XI-a D-Adrian Prunoiu, Daniel Hîncu, Bogdan Patraş, Matei Bucur, Andrei Albuşoiu, Robert Munceanu, Rareş Sucălescu şi Ioana Lamba din clasa a IX-a A, coordonaţi de doamna profesoară Cristina Călin, în calitate de Lider Award.

În momentul în care am fost întâmpinată de oameni extraordinari, preocupaţi în mod constant de autodezvoltare şi de promovarea valorilor, care îţi zâmbeau fie că te cunoşteau, fie că nu, am simţit o stare de bine şi de linişte sufletească. Oamenii aceştia te făceau să te simţi ca acasă, ca într-o reuniune de familie. Simţeai că îi cunoşti de o viaţă şi că în orice moment ţi-ar sări în ajutor.

Premierea a fost organizată, bine pusă la punct, şi am putut observa câţi tineri ambiţioşi au terminat provocările pe care le-au întâmpinat. De asemenea, premierea acestora părea ca o iniţiere, ca o primire călduroasă în familia Award. Finaliştii erau ca nişte nou-născuţi, iar instructorii ca nişte părinţi care le-au îndrumat şi le vor îndruma paşii în continuare în această aventură.

Programul artistic a fost întreţinut şi de talentaţii noştri colegi Alexandru Bota şi Andreea Hristea din clasa a IX-a A, care ne-au impresionat cu vocile lor calde şi armonioase.

Îi felicitam pe finalişti, le dorim să continue pregatirea pentru atingerea următoarelor niveluri, de Argint şi chiar Aur, şi le urăm succes celor nou-înscrişi în acest program atât de stimulativ şi de motivant.

Gabriela Burtan,
Clasa a XI-a B

PE MUNTE, SPRE AVENTURĂ

Într-o zi calduroasă din luna lui Cuptor am pornit împreună cu colegii mei: Alexandru Popa, Gabriela Burtan, Popovici Alexandru, Boncu Daniela, Bucur Robert și instructor-ul Lucian Țepeș în aventuroasa călătorie de antrenament pentru proiectul „Award”. Echipați și dornici de expediție, ne-am întâlnit la Poarta Schei și am plecat cu mult avânt spre destinația finală: Vârful Postăvaru.

Ne-am început călătoria cu mult entuziasm prin Șaua Tâmpei. După primele câteva sute de metri, ne cam dispăruse entuziasmul și eram deja obosiți. Luci ne-a explicat că acest lucru se datorează faptului că vorbim și nu ne reglăm respirația și pentru că nu ne-am acomodat cu ritmul. După ce am asudat puțin, am început să ne obișnuim cu pasul de munte, însă nici de această dată nu am reușit să ne bucurăm de frumusețea călatoriei, deoarece în jurul nostru se realizau defrișări. DEFRIȘĂRI ÎNTR-O REZERVAȚIE NATURALĂ.

După ce am trecut de zona de exploatare, am ajuns în Poiana Stechil. Aici am facut un popas pentru a mânca. Eram înconjurați din toate părțile de natură. Sunetul pădurii răsuna puternic, iar crucea din poiană ne veghea de la înălțime. În acele momente în care ne-am odihnit, am resimțit cât de puternică este chemarea naturii și cât de extraordinară este conexiunea cu aceasta.

Am pornit din nou la drum. Trecerea prin Vârful Crucurul Mare ne-a arătat că nu suntem singuri prin pădure și că pădurea este locuită de nenumărate ființe pe care, din nefericire, omul le alungă, chiar dacă au conviețuit alături sute de ani.

Ajunși la cabana Postăvarul ne-am oprit iarăși pentru a lua o pauză. Aici eram cât pe ce să abandonăm. Mersul prin soare nu era tocmai visul nostru, noi ne doream să ajungem în vârf fără să ne chinuim sau să obosim.

După ce am purces până în Vârful Postăvaru, ne-am simțit triumfători. Din cel mai înalt punct din zonă am observat cât de mărunți suntem și cum am reușit să cucerim fiecare margine a acestei lumi.

Din vârf am pornit spre Poiana Brașov.

Nici coborârea nu a fost fără peripeții, deoarece pe Robert l-au frecat bocancii și a făcut rană, însă noi am fost bine echipati şi am avut leocoplast, reușind să îl bandajăm și să ne continuăm drumul.

În poiană ne-am hotărât că, după o călătorie așa frumoasă, indiferent de cât de obosiți suntem, trebuie să coborâm în continuare pe jos pe Drumul Vechi. Pe traseu, am descoperit că am făcut o alegere bună, deoarece ne-am răcorit și am găsit o mult căutată sursă de apă.

La Pietrele lui Solomon m-am separat de colegii mei, pentru că ei au luat autobuzul, iar eu am mers pe jos până acasă, deoarece locuiesc în Schei. Acasă am realizat că această călătorie mi-a dezvăluit faptul că noi tratăm cu prea multă indiferenţă natura și nu o respectăm îndeajuns. Dar m-am bucurat de atmosfera prietenească şi de timpul valoros petrecut alaturi de colegii şi prietenii mei.

Cristian Greiner XI B

IMPRESII DIN CĂLĂTORIA DE ANTRENAMENT A PROIECTULUI INTERNAȚIONAL AWARD - THE DUKE OF EDINBURGH'S AWARD ROMANIA

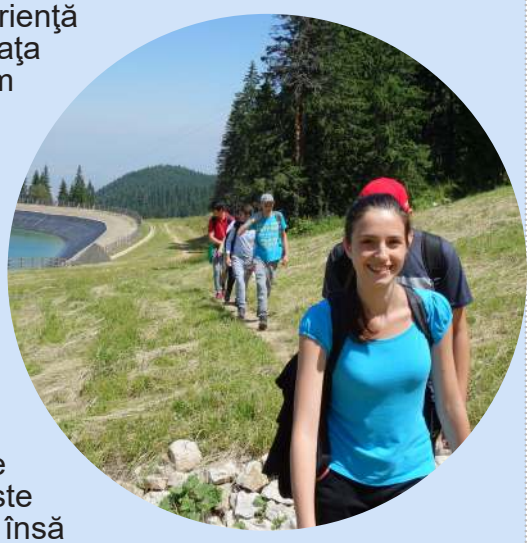

Călătoria de antrenament pe munte a fost o experienţă unică. Ieşirea în natură a reuşit să mă deconecteze de la viaţa cotidiană şi de la gândurile şi grijile de zi cu zi. Faptul că eram împreuna cu prietenii mei a fost excelent, fiindcă am reuşit să facem ca traseul să pară ceva mai mult decât un drum nesfârşit, si să devină o adevărată aventură plină de haz, voie buna şi armonie. Am discutat tot felul de subiecte, am contemplat asupra naturii care strălucea prin verdele ei perfect, am descoperit urme de animale sălbatice şi am lăsat ca vântul din padurea răcoroasă să ne înfioare din când în când. Am purtat discuţii deschise şi cu antrenorul – domnul Lucian Țepeș ceea ce ne-a făcut să ne simţim mai confortabil în preajma sa. În final, am ajuns pe vârful Postăvarul, expirând usurati şi fiind mândri de noi, căci am reuşit să ajungem la destinaţia propusă. Ceea ce face şi mai "de neuitat" această aventura de antrenament este răceala de o lună şi jumătate cu care m-am pricopsit după, însă pot spune ca au meritat efortul, febra musculară şi restul peripeţiilor.

Gabriela Burtan XI D

AVENTURA FOLCLORICĂ AWARD

Dornice de noi experiențe, de cunoaștere și descoperire, după 6 luni în care fiecare dintre noi și-a dezvoltat o abilitate fizică, una personală și a ajutat oameni prin voluntariat, a venit vremea călătoriei de antrenament înainte de adevărata aventură. Șapte fete (Maria Dumitriu, Maria Sîntea, Gabriela, Amelia, Giulia, Renata, Roberta), un instructor (Ciprian) și un drum lung de străbătut plin de surprize plăcute.

Ne-am propus să mergem în Șinca Veche, să descoperim aspecte rupestre, urme ale dacilor, tradiții din această zonă și să luăm interviuri unor meșteri populari. Dar așa cum spune și vorba populară „socoteala din târg nu se potrivește cu cea de acasă", planurile noastre nu au mers exact cum ne așteptam. Dar aceasta este aventura, nu-i așa?

În data de 24 septembrie ne-am întâlnit de dimineață în gara din Brașov. Cu toții eram nerăbdători să păsim pe meleaguri necunoscute.Am început călătoria în forță, căci era să pierdem trenul. Eram confuzi, neliniștiți, nu știam cum să procedăm, așa că am fugit cum nu am mai făcut-o până atunci și am ajuns pe peron unde trenul tocmai urma să plece. Din acel moment am știut că ceea ce va urma va fi o experiență unică, pe care nu o vom uita niciodată. În tren am depănat amintiri alături de Ciprian, am râs de năzbâtiile pe care fiecare dintre noi le-a făcut când era copil. Din gara Perșani și până în Șinca Veche a urmat un drum lung, timp în care am formulat întrebări pe care să le putem adresa oamenilor. De asemenea, cu ajutorul lui Ciprian, am aflat lucruri unii despre alții: ceea ce ne place să facem și de ce. Odată ajunși în sat, am vizitat mănăstirea rupestră și am vorbit cu o măicuță despre cum a fost aceasta construită. De asemenea, am mai aflat câteva lucruri despre costumele populare, mâncăruri tradiționale și despre cetele de colindători.

Însă cea mai plăcută parte a călătoriei a fost cea în care Ciprian ne-a învățat lucruri pe care fiecare iubitor de cărări ar trebui să le știe. Acum știm cum se echipează corespunzător un rucsac, cum se face focul și cortul și știm să ne orientăm în natură. Într-un cuvânt, acum știm să supraviețuim de unii singuri sub cerul liber.

Pot spune că pentru mine această călătorie de antrenament nu a fost o simplă drumeţie, a fost o adevărată lecție despre supraviețuire, despre prietenie, comunicare, înțelegere.

În următoarele rânduri voi prezenta părerile colegelor mele din echipă despre această aventură pe care am trăit-o:

Gabriela Leonte:

„Experiența călătoriei de antrenament a fost una plăcută, o adevărată aventură presărată cu glume, prieteni noi, peripeții și descoperirea a noi lucruri. Bineînțeles, surprinderea necunoscutului necesită implicare și dedicare, însă în opinia mea, călătoria de antrenament mi-a deschis ochii asupra unei mari lumi necunoscute ce mă înconjoară și pe care abia aștept să o descopăr, fiind o ocazie de a redescoperi tradițiile și obiceiurile românești din punct de vedere al unor oameni dintr-o împejurime total necunoscută de mine.

Sunt convinsă că adevărata călătorie de aventură va fi la fel de distractivă și îmi va schimba perspectiva asupra călătoriilor, tradițiilor românești, descoperirii necunoscutului și a aventurii."

Renata Ferenț:

„Pentru mine cea mai plăcută parte a aventurii a fost călătoria alături de colegi și însoțitor. Am reușit să ne cunoaștem unii pe alții, cât și pe noi înșine. Dragul nostru instructor ne-a aflat pasiunile, așa că a reușit să scoată artiștii din noi prin diferite „probe”. Ele au constat în: pregătirea echipamentului, orientare, pregătirea și facerea focului precum și, preferata mea, montarea cortului, unde am fost și cronomentrați, iar munca în echipă îndeplinită. Deși a fost o călătorie doar de o zi, am aflat tradițiile și istoria comunei Șinca Veche.”

Maria Sîntea:

”A fost o experiență unică în care am învățat să lucrăm împeună și am descoperit că încă mai există locuri unde tradițiile se mai păstrează.”

Amelia Crizbășan:

”Mi-a plăcut această experiență, deoarece am aflat lucruri noi, mi-am făcut prieteni și am dobândit noi calități. Am descoperit un loc nou plin de obiective interesante, precum Mănăstirea rupestră Șinca Veche și Templul Ursitelor, unde dorințele se îndeplinesc. Am aflat obiceiuri și tradiții noi prin comunicarea cu diferite persoane din zona aceasta.

Am lucrat în echipă, ceea ce ne-a ajutat, am fost cooperativi și conștiincioși, îndeplinind scopul propus. De asemenea, am avut ocazia să cunosc persoane noi care au contribuit la evoluția mea în proiect și care m-au sprijinit. Împreună am învățat lucruri deosebite. În concluzie, a fost o experiență interesantă. Îmi plac provocările și exploatarea diferitelor obiective și abia aștept următoarea provocare.”

Giulia Radu:

”Excursia de antrenament pentru etapa de aventură a programului Award a fost cu siguranță o experiență benefică și plăcută pentru mine, pe care nu o voi uita. Acest lucru se datorează în primul rând echipei mele ai cărei membrii au fost foarte prietenoși și sociabili și a liderului nostru, care și-a dedicat timpul pentru a ne îndruma și a învăța lucruri utile.

Pe lângă aflarea unor informații folositoare despre echipament, tehnici de supraviețuire și orientare într-un spațiu montan, mi-am dezvoltat spiritul de echipă și am reușit să îmi depășesc limitele. Și planificarea decurgerii excursiei a avut un rol important, întrucât ne-a făcut pe toți să ne gândim la scopul pe care vrem să îl atingem și la mijloacele prin care putem face acest lucru.

Totodată am realizat cât de mult pot afecta natura unele acțiuni făcute de oameni care, deși par inofensive la prima vedere, au repercusiuni grave. Șinca Veche, satul în care s-a desfășurat excursia, este un loc cu peisaje superbe și locuri de vizitat interesante pe lângă care nu am putut trece fără a face câteva poze. Peisajele, voia bună și lumea prietenoasă din jurul meu m-au făcut să uit de distanța pe care o aveam de parcurs și să mă bucur de acel moment la maxim.

Satisfacția pe care am simțit-o după excursie a venit din faptul că am reușit să ies din zona de confort, să îmi depășesc limitele, ceea ce a făcut ca încrederea mea în forțele proprii să crească, dar și din faptul că mi-am făcut prieteni noi și am văzut locuri incredibile.”

Se pare că pentru toți membrii echipei această călătorie a fost una de neuitat. Și ceea ce este și mai important este faptul că am plecat având o anumită părere despre tradiții și oameni, iar când ne-am întors, opiniile noastre s-au schimbat, privind lumea satului dintr-un alt unghi.

Roberta Luca X D

EXPEDIȚIA AWARD PENTRU BRONZ

Când m-am înscris în programul AWARD, recunosc că nu-mi era foarte clar tot ce implica această nouă activitate în viața mea de liceeană începătoare. De aceea ,în momentul în care am aflat că o etapă a programului era participarea la o expediție, interesul meu pentru ceea ce urma să facem a crescut. O expediție! Gândul m-a dus imediat la călătorii celebri despre care mai citisem: Columb, Magelan,Amundsen. Cam la aceste cote erau aşteptările mele înainte de plecarea frumosului nostru grup pe traseul Brasov-Sinaia-Babele.

S-ar putea spune că expediția noastră a început în mod banal. Dar cred că banal este începutul oricărei expediții. Extraordinar este ceea ce se întâmplă în timpul acesteia. Iar în expediția noastră s-au întâmplat lucruri extraordinare. Am trăit experiențe. Însoțitorii noștri au fost cu totul deosebiți. În drumul nostru, ei au îmbinat îndrumarea atentă cu monitorizarea felului în care grupul parcurgea singur traseele prin pădure. Precizia întâlnirilor cu însoțitorii la orele stabilite a fost un prim criteriu după care aceștia ne-au evaluat și pentru care am fost lăudați.

După cazarea la cabana Babele, mulțumiți de felul în care am depășit această etapă, am plecat să admirăm Sfinxul,un monument al naturii care m-a impresionat mult.

Aranjarea în cameră, organizarea pentru cină, pregătirea mâncării, curățenia de după, au fost momente care ne-au ajutat să ne cunoaștem mai bine atât între noi, cât și pe noi înşine. Într-o expediție, încrederea în sine, dar și în cel de lângă tine, este esențială. O provocare a fost și pregătirea cinei la cabana Babele, unde am preparat mămăligă cu brânză, meniu rezultat din contribuția tuturor. Dar mai “gustos” a fost schimbul de păreri care a urmat. Acolo, în acțiune, când drumul accidentat te poate păcăli și te poate răni, când o ninsoare se iscă parcă din senin și nu toți sunt pregătiți pentru asta sau chiar atunci când banalul spălat al vaselor creeaza o problemă pentru unii, atunci se vede adevăratul caracter al omului.

Chiar dacă au fost și discuții în contradictoriu, mici conflicte, totuși în expediție grupul se sudează. Impresiile se consolidează, se lămuresc unele îndoieli asupra unora dintre membrii grupului sau descoperi minusuri la cei la care te așteptai mai puțin. Poate că acesta este și scopul principal al expediției. Nu numai să îți testezi capacitățile fizice, ci să te ajute să-ți depășești limitele, să trăiești experiențe care să te învețe să depășești greutățile și să-i cunoști pe cei de lângă tine. Pentru mine au fost două zile în care am învățat mult despre prietenie.

Dar orice expediție are un final. După ce ne-am exprimat părerea pe care am scris-o pe un post-it și am lipit-o pe spatele “adversarului”, ne-am strâns bagajele și am coborât prin pădure până la Castelul Peleș și în cele din urmă am ajuns în gară la Sinaia, unde ne-am întâlnit cu însoțitorii. Aceştia, după ce ne-au felicitat pentru felul în care ne-am descurcat , ne-au semnat carnetele de progres și a trebuit să depășim linia de sosire făcută-simbolic- dintr-o bucată de hârtie igienică. A fost un moment comic. Bine dispuși, ne-am urcat în trenul de Brasov cu nostalgia a ceea ce am lăsat în urmă.

Ce pot să spun?!Ca orice drum parcurs în viață, și expediția în Bucegi este un moment important în formarea personalității noastre.

Ioana Lamba X A

PAS CU PAS, SPRE JAVA

Episodul 1

Introducere

Pentru un programator care se hotărăşte să înveţe Java, poate prima tentaţie ar fi să deschidă un browser de Internet şi să caute pe Google ceva de genul „definition Java". Demersul acesta ar avea ca rezultat nişte definiţii surprinzătoare

(Java: insulă în Indonezia, la sud de Borneo, una dintre regiunile cu densitatea cea mai mare de populaţie, sau Java : băutură care se obţine dintr-o infuzie de boabe de cafea) şi multe alte definiţii care caracterizează succint, din diferite puncte de vedere, limbajul pe care ne propunem să îl abordăm în această serie de articole. Las plăcerea cititorului să caute şi să interpreteze aceste definiţii.

Utilizarea, pe scară tot mai largă, a Internetului ca mediu pentru difuzarea de informaţii, dar şi de programe, a condus la ideea apariţiei unei platforme comune pentru care să fie dezvoltate aplicaţiile. Costurile implementării de aplicaţii pot să scadă substanţial dacă nu sunt necesare adaptări de soluţii pentru fiecare configuraţie hardware sau de sistem de operare existent în lume. Un astfel de deziderat işi propune limbajul Java. Apariţia limbajului Java a avut un impact foarte mare în lumea informaticii, datorită poate şi portabilităţii lui ieşite din comun. Un program Java poate fi implementat chiar şi în cele mai restrictive dispozitive precum ar fi telefoanele mobile. Progresele tehnologice din ultimii ani au impulsionat extrem de mult acest limbaj, Java începând sa fie implementată pe PDA-uri, SmartPhone-uri şi în cele din urmă pe cele mai multe dintre telefoanele mobile actuale Mai mult, Sun a lansat chiar procesoare Java capabile să execute direct cod Java, fără a mai necesita programe intermediare pentru implementarea maşinii virtuale Java.

Istoric

Java este un tânăr limbaj de programare care se încadrează în paradigma programării orientate pe obiecte, dezvoltat de Sun Microsystems, care işi are originile undeva pe la începutul anilor '90. Iată aici câteva repere cronologice ale limbajului:

- 1991: în cadrul companiei Sun Microsystems începe dezvoltarea unui proiect pentru aparatură electronică inteligentă conectată în reţea.

- 1992: începe dezvoltarea limbajului de programare Oak (James Gosling);

- 1993: devine disponibil primul browser WWW (World Wide Web) Mosaic; dezvoltarea unui web-browser (Webrunner), capabil să încarce şi să execute programe mici scrise în Oak;

- 1994: Oak este redenumit Java iar Webrunner, HotJava

- 1995: Netscape decide să integreze Java în Netscape Navigator 2.0

- ianuarie 1996 : apare JDK 1.0 (soft gratuit);

- februarie1997: apare JDK 1.1;

- martie 1997: apar HotJava 1.0 şi JavaOS 1.0;

- după 1999 apar versiuni noi ale JDK

-în prezent s-a ajuns la JDK1.5.

Caracteristici

Dacă ar fi să facem o comparaţie între Java şi alte limbaje, am putea spune că Java este un limbaj asemănătoare cu C++. Totuşi, chiar dacă sintaxa celor două limbaje este foarte asemănătoare, există şi deosebiri esenţiale între ele. Spre deosebire de C++ care permite atât programare orientată pe obiecte cât şi programare procedurală, Java s-a aliniat complet paradigmei programării orientate pe obiecte.

Java elimină unele caracteristici ale C++ ului, ca de exemplu: supraîncărcarea operatorilor, moştenirea multiplă, template-urile (şabloanele). Prin acest demers ea încearcă să devină mai accesibilă.

Dacă ne referim la modul de gestionare a memoriei, atunci ar trebui să menţionam două lucruri esenţiale:

- **În Java nu mai există pointerii care au dat multe „dureri de cap" programatorilor de C++. O variabilă în Java păstrează o referinţă către un obiect şi nu un obiect. O referinţă este similară cu un pointer în sensul că în cazul în care există două variabile de acelaşi tip referinţă şi o variabilă este atribuită celeilalte, ambele vor referi acelaşi obiect, o modificare a informaţiei conţinute de obiect determinând modificarea ambelor variabile.**
- **Există în schimb Garbage Collector. Alocarea memoriei pentru obiecte se face mereu**

dinamic. „Viaţa” unui obiect începe atunci când obiectul este creat şi se termină în momentul în care acesta nu mai este folosit, el fiind distrus de un mecanism de curăţenie oferit de limbajul Java – garbage collector (colectorul de gunoaie).

Securitatea a devenit în zilele noastre o cerinţă de referinţă pe care o formulează orice beneficiar al unei aplicaţii software. Din acest punct de vedere, specialiştii afirmă că Java este cel mai sigur limbaj de programare disponibil în acest moment, asigurând mecanisme stricte de securitate a programelor concretizate prin: verificarea dinamică a codului pentru detectarea secvenţelor periculoase, impunerea unor reguli stricte pentru rularea programelor lansate pe calculatoare aflate la distanţă, etc.

Datorită marii diversităţi a sistemelor hardware şi a sistemelor de operare se impune necesitatea ca programele scrise pe anumite platforme să poată fi rulate cu modificări minime şi pe altele. Java are, la acest capitol, un scor foarte bun pentru că este un limbaj independent de platforma de lucru, aceeaşi aplicaţie rulând, fără nici o modificare, pe sisteme diferite cum ar fi Windows, UNIX sau Macintosh, lucru care aduce economii substanţiale firmelor care dezvoltă aplicaţii pentru Internet.

Java permite programarea multithreading (fire de execuţie). Firele de execuţie sunt modalităţi prin care un program poate executa simultan (pseudo-simultan dacă numărul de procesoare este mai mic decât numărul de fire de execuţie) mai multe activităţi. Multe sisteme de calcul din ziua de azi sunt capabile de multithreading.

O ultimă caracteristică pe care o voi menţiona aici este aceea că limbajul permite crearea applet-urilor care aduc în paginile Web animaţie, dinamism, culoare şi ascunderea codului.

Mediul Java

Pentru a deveni funcţională, aplicaţia trebuie rulată pe un calculator care în prealabil are instalat „Java Virtual Machine”. „Java Virtual Machine” este o maşină de calcul abstractă care interpretează o formă de limbaj intermediar cunoscut sub numele de cod de octeţi (Java bytecode) şi îl transformă în instrucţiuni pe care calculatorul şi sistemul de operare le pot înţelege. Realizarea unui program Java constă în următorii paşi:

- Editarea programului într-un editor de texte;

Este de menţionat faptul că o aplicaţie Java poate să conţină mai multe fişiere sursă care conţin fiecare una sau mai multe clase.

Un exemplu simplu de program Java este:

```
public class PrimulProgramJava {

        public static void main( String args[]) {

                System.out.println(„Nimic mai usor”);

        }

}
```

- Salvarea programelor se va face în fişiere cu extensia .java. Fişierul care conţine codul sursă al clasei principale trebuie să aibă acelaşi nume cu clasa principală a aplicaţiei (clasa care conţine metoda main).

Compilarea programului se face cu ajutorul comenzii javac. Dacă o aplicaţie conţine mai multe fişiere atunci parametrul comenzii va fi numele fişierului care conţine funcţia main. Pentru compilare se foloseşte compilatorul Java, javac. Apelul compilatorului se face pentru fişierul ce conţine clasa principală a aplicaţiei.

Ca urmare a compilării se creează câte un fişier separat pentru fiecare clasă a programului. Fişierele rezultate în urma compilării au extensia class şi sunt plasate implicit în acelaşi director cu fişierele sursă.

- Executarea programului se face cu ajutorul comenzii

java NumeClasa

Parametrul comenzii este numele, fără extensie, al fişierului rezultat în urma compilării clasei principale a aplicaţiei. Rularea unei aplicaţii care nu foloseşte interfaţă grafică, se va face într-o fereastră sistem (consolă).

Comanda java are ca şi consecinţă pornirea JVM pentru că orice program Java este menit să fie rulat în maşina virtuală, lucru ce îi permite să fie rulat pe orice maşină fizică ce are instalată maşina virtuală. JVM este portată pe majoritatea maşinilor fizice.

În timp ce JVM rulează Java bytecode în software există şi unele tehnologii, ca de exemplu Jazelle DBX care permit execuţia în hardware a unor instrucţiuni bytecode.

Primul procesor cu tehnologie Jazelle a fost ARM926EJ-S. Acesta este folosit de către producătorii de telefoane mobile pentru a mări viteza de execuţie a aplicaţiilor scrise în Java ME.

Prof. Manuela Șerban

ION VINEA - "POET STELAR"

Asumându-şi condiţia poetului orfic, Ion Vinea „tălmăceşte" o serie de simboluri mistice: fântâna, clopotele, câmpia, tăcerile, prevestind schimbarea luminii („Tălmăcire"), definindu-se drept „poet stelar tremurând între larguri şi cer".

Simbolistica luminii (s.n.) la Ion Vinea este deosebit de interesantă, deoarece conotaţiile pozitive ale acestui termen sunt subminate şi anihilate de contextele respective. Eul nu este niciodată deţinătorul luminii, ci aceasta este a altora, a lor („cu umbre lungi peste lumina lor"), el fiind condamnat să vieţuiască într-un ţinut al umbrei eterne sau al crepusculului permanent. Universul este impregnat de lumină (s.n.): „arborii se-mbibă de lumină" („Rugăciune"), se desprind „lumini din marea lumină" („Plâns"), asupra lumii veghează apocaliptic un „înger cu sabia de lumină" pentru a-l asigura pe eul liric: „căile tale toate duc în lumină" („Rugă").

Lumina provine de pe alt tărâm îndepărtat şi încărcat de semnificaţiile malefice ale „luminii celeilalte"-„Gina II". Astfel, lumina este determinată de lexeme marcate semic [+thanatic], ce surprind o iremediabilă disoluţie a universului, precum în versurile: „pogoară lumina căinţelor pe apele moarte" („De profundis"), „te destramă-n lumini şi pulbere" („Celei adormite"), „Pe câmp frângeau săbii luminile" („Koh-i-noor").

Aflată sub semnul extincţiei, „lumina…se stinge" („Dor vechi"), abandonându-şi rolul de simbol al vitalismului şi al speranţei sau este bolnavă, atinsă de un morb al descompunerii: „lumina-i ofticoasă" („Bocet"). Într-o asociere oximoronică, lumina este însoţită de întuneric, într-o atracţie a contrariilor care se completează: „noaptea e de lumină"(„Steaua somnului"), „lumina paşilor în acel întuneric" („Erimmerung").

Materializată, lumina îşi păstrează încadrarea oximoronică: „lumina din cărbune" („Glasuri în pădure") se reflectă poliedric din „cioburi cu lumini" („Ioana") sau se răspândeşte împrejur: „via luminată de pulbere de os" . Pe de altă parte, termenul îşi păstrează substanţa încărcată de sensuri profunde şi menţine atmosfera de taină şi ambiguitate: „vraja de lumini şi mătasă" („Cumpăna").

Aparţinând unui univers care se refuză eului poetic şi nu permite includerea acestuia sub revărsarea strălucitoare, lumina este în legătură cu elementele temporalului: „orele-i dăruie lumina lor fugară" („Popas"), cunoaşte „ora plecării luminilor celorlalte" („Câinele pământului"), dar şi „ora privirilor de piatră" („Parada plecării"-1916).

Am evidenţiat astfel unele aspecte ale coordonatei vizuale prezente în creaţia poetică a lui Ion Vinea.

Ca reprezentant al neo-avangardei, Ion Vinea surprinde printr-un univers liric definit prin incapacitate de determinare şi definire, în care totul stă sub semnul thanaticului şi al destrămării iminente.

Prof. Dr. Cristina-Magdalena Călin

INTRODUCTION DANS L'ŒUVRE DE MARGUERITE YOURCENAR

Marguerite Yourcenar, première femme reçue à l'Académie française, a marqué son époque ; mais elle a toujours refusé de se laisser limiter par des classifications préétablies, ou de servir des causes qui ne lui correspondaient pas. Publiée de son vivant dans la prestigieuse collection «La Pléiade» de Gallimard, elle n'en reste pas moins une figure controversée, et un phénomène à part dans le champ littéraire.

Marguerite Yourcenar, née Marguerite Antoinette Jeanne Marie Ghislaine Cleenewerck de Crayencour le 8 juin 1903 à Bruxelles et morte le 17 décembre 1987 à Bangor, dans l'Etat du Maine (États-Unis), est un écrivain français, naturalisée américaine, auteur de romans et de nouvelles « humanistes », ainsi que de récits autobiographiques. Elle fut aussi poète, traductrice, essayiste et critique.

Elle fut la première femme élue à l'Académie française en 1980, après un soutien actif de Jean d'Ormesson, qui prononça le discours de sa réception.

Marguerite Antoinette Jeanne Marie Ghislaine Cleenewerck de Crayencour est née dans une maison de l'avenue Louise, à Bruxelles, d'un père originaire de la Flandre française et lié à l'aristocratie, Michel Cleenewerck de Crayencour, et d'une mère belge, Fernande de Cartier de Marchienne. Sa mère meurt dix jours après sa naissance, Marguerite Cleenewerck de Crayencour est élevée chez sa grand-mère paternelle (dont elle fait, dans Archives du Nord, un portrait à l'acide) par son père, anti-conformiste et grand voyageur. Elle passe ses hivers à Lille et ses étés, jusqu'à la Grande Guerre, dans la propriété familiale située au Mont Noir dans la commune de Saint-Jans-Cappel (Nord). Elle valide la première partie de son baccalauréat à Nice, sans avoir fréquenté l'école. Son premier poème dialogué, Le Jardin des chimères, est publié à compte d'auteur en 1921 et signé Yourcenar, un quasi anagramme de Crayencour (à l'omission d'un C près).

Elle accompagne son père dans ses voyages : Londres pendant la Première Guerre mondiale, le midi de la France, la Suisse, l'Italie où elle découvre avec lui la Villa Adriana à Tivoli. Elle l'observe, assiste à ses amours (Alexandre, Gabriel, Flavio et Pierre) dont elle fera la trame de Quoi ? L'éternité.

En 1929, elle publie son premier roman, inspiré d'André Gide, d'un style précis, froid et classique : Alexis ou Le traité du vain combat. Il s'agit d'une longue lettre dans laquelle un homme, musicien renommé, confie à son épouse son homosexualité et sa décision de la quitter dans un souci de vérité et de franchise. La « Monique » du texte n'est autre que le grand amour du père de Yourcenar, Jeanne de Vietinghoff (née Bricou), par ailleurs ancienne condisciple de sa mère.

Après le décès de son père, en 1929 (après qu'il eut lu le premier roman de sa fille), Marguerite Yourcenar mène une vie bohème entre Paris, Lausanne, Athènes, les îles grecques, Constantinople, Bruxelles... Elle aime des femmes et tombe amoureuse d'un homme homosexuel, André Fraigneau, écrivain et éditeur chez Grasset. Elle publie les Nouvelles orientales, échos de ses voyages, Feux, composé de textes d'inspiration mythologique ou religieuse entrecoupés d'apophtegmes, où l'auteur traite sur différents modes le thème du désespoir amoureux et des souffrances sentimentales, repris plus tard dans Le Coup de grâce (1939), court roman sur un trio amoureux ayant pour cadre la Courlande pendant la guerre russo-polonaise de 1920.

En 1939, son père est mort depuis dix ans, elle manque d'argent et l'Europe s'agite dangereusement. Elle part pour les États-Unis rejoindre Grace Frick, sa compagne depuis 1937, avec qui elle vécut jusqu'à la mort de celle-ci en 1979. Elles s'installent à partir de 1950 sur l'île des Monts Déserts (Mount Desert Island, dans le Maine), qu'elles avaient découverte ensemble en 1942, et nomment leur maison Petite-Plaisance. Yourcenar y passe le reste de sa vie : citoyenne américaine en 1947, elle enseigne la littérature française et l'histoire de l'art jusqu'en 1953.

Dans toute son œuvre transparaissent sa vaste culture et son érudition, qui font d'elle un écrivain classique. Poète, dramaturge, traductrice, romancière, c'est à travers ses romans historiques, qui ont contribué au renouveau du genre, que s'est manifesté avec le plus d'éclat l'originalité de son talent. L'ensemble de son œuvre invite à une méditation sur la nature humaine.

Marguerite Yourcenar s'intéresse à l'histoire et en particulier aux époques de transition où se pose le problème de la continuité où de la rupture avec le passé. Tout en montrant les caractéristiques d'une période historique, elle perçoit les constantes de la nature humaine. Croyant à l'universalité de certains modes de pensée, elle confère à ses personnages la capacité de raisonner et de juger. Elle exprime surtout la quête désespérée de l'homme seul face aux autres, seul face à la mort .Son écriture frappe par son étonnant pouvoir de ressusciter une situation historique et les pensées qui l'accompagnent.

Plus complexes et plus ambitieux sont les romans de Marguerite Yourcenar Mémoires d'Hadrien-autobiographie apocryphe de l'empereur romain du second siècle et L'Oeuvre au Noir –biographie intellectuelle d'un héros imaginaire du XVI-ème siècle hanté par les tentatives de l'alchimie, les mystères de l'hermétisme, les recherches sur le corps humain. Avec un art très recherché, Marguerite Yourcenar recrée le paysage intelectuel et la vie intérieure des époques passées. Usant à la fois de l'érudition et de ce qu'elle appelle la « magie sympathique », elle donne à chacun de ses récits le ton d'une voix singulière, celle d'Hadrien ou de Zénon. L'individu et l'histoire se répondent dans ces biographies imaginaires qui réfractent un siècle à travers une conscience. Le roman historique exprime ici une recherche spirituelle : méditation sur la sagesse chez le vieil Hadrien, quête de la vérité et de la substance dans l'Oeuvre au Noir.

Le roman historique, tel que le conçoit Marguerite Yourcenar, accuse la continuité des formes culturelles et met en œuvre les métamorphoses. Aux prix d'anachronismes concertés, il réussit à prendre une signification actuelle à travers les images des époques disparues.

L'habile mélange de présent virtuel et vocal, de passé évoqué seulement à travers un constant présent, une tendance littéraire se laisse sentir dans toute sa pureté, celle que l'on a nommée « l'école de la voix ». Les Mémoires d'Hadrien sont le lent monologue, le journal apocryphe, mi-présent, mi- passé, d'un homme qui, sans cesse, transpose son expérience dans le régistre de sa voix. C'est l'inflexion qui compte, dans ce roman oratoire qui a redécouvert le discours intérieur, autrefois employé par les poètes : « Plus qu'une transcription sténographique de la vie, le roman du discours intérieur constitue une méditation et une image exemplaire. Au lieu de livrer, dans le désordre picaresque, la drôlerie ou la tristesse de la vie, il redevient un besoin de méditation, de concentration, de reprise de l'homme par lui-même. »

En somme, tous les grands écrivains, d'une certaine manière sont irréductibles à toute étiquette et, Marguerite Yourcenar n'en fait pas exception ; elle échappe à la pression des préoccupations et des modes de Paris et choisit ses personnages dans un passé lointain : l'Empire romain avec Mémoires d'Hadrien, et plus tard l'Europe du XVI-ème siècle, fracturée entre les hardiesses de l'humanisme et le fanatisme de l'Inquisition (L'Oeuvre au Noir). L'autobiographie fictive de l'empereur Hadrien, nourrie de l'érudition classique de l'auteur, propose un modèle de sérénité hérité de la civilisation grecque, qui s'accomode des brûlures du désir amoureux (pour le jeune Antinoüs) ainsi que du goût des arts et des rites. L'unité du mouvement narratif et discursif est aux antipodes des désarticulations « néo-romanesques ». L'œuvre est écrite dans un langage classique et rigoureux , qui pourrait laisser penser à un pastiche des mémorialistes et des épistoliers antiques,mais qui, à l'intérieur , vibre de perceptions et d'interrogations toutes modernes : « Nos livres ne périront pas tous ; on réparera nos statues brisées ;d'autres coupoles et d'autres frontons naîtront de nos frontons et de nos coupoles ; quelques hommes penseront, travailleront et sentiront comme nous ; j'ose compter sur ces continuateurs placés à intervalles réguliers le long des siècles, sur cette intermittente immortalité . »

Dernièrement, mais pas en dernier lieu, un volet particulier concernant l'œuvre de M. Yourcenar est son plaisir de « se livrer », « se mettre à nu » à travers de nombreux entretiens et interviews télévisées , radiophoniques ou écrites,

à travers les tomes de correspondance avec ses amis, les critiques littéraires de son époque et de son œuvre, avec les traducteurs de son œuvre en diverses langues et surtout par l'intermédiaire des Carnets de notes qui accompagnent ses deux œuvres capitales : Mémoires d'Hadrien et L'Oeuvre au Noir.

Ces textes témoignent chez elle d'une volonté d'informer les lecteurs sur sa démarche lors de l'écriture des romans qu'ils accompagnent. En partant de l'idée que ces écrits importants dans l'œuvre yourcenarienne sont une sorte de journal des faits vérifiables, factuels, il se pose ici aussi le problème de leur littérarité. Les Carnets possèdent , à des degrés différents , des qualités poétiques qui les rapprochent des textes de fiction proprement dits ; il s'agit toutefois des textes factuels autonomes, mais qui , en même temps font également partie des textes de fiction, soit des romans auxquels ils renvoient ; le fait qu'ils suivent les textes fictionnels leur confère déjà une littérarité potentielle ; de plus, ils portent sur le processus créateur des romans, ce qui fait que l'auteur se laisse piéger, très souvent,consciemment ou non, par sa propre écriture.

Dans les Carnets de notes de Mémoires d'Hadrien nous avons le plaisir de revivre avec Yourcenar les moments où elle tâche de pénétrer dans l'esprit de son personnage. C'est le cas de sa visite à la Villa Hadriana : nous, les lecteurs, nous vivons cela comme une véritable fiction, car l'auteur lui- même est en train de le vivre ainsi.
Dans les Carnets de M. Yourcenar, le lecteur a l'impression de plonger dans des textes fortement marqués par la volonté d'informer, mais aussi investis d'un souci esthétique, presque poétique. Il faut ajouter les moments où l'écrivain revit en chair et os certains moments des romans, ce qui implique pour le lecteur, et pour elle- même, d'éprouver à nouveau le goût de la fiction. Ainsi, en 1971 elle refait les « allées et venues de Zénon » dans les rues de Bruges pour se consoler, sans y réussir, de la mort de son personnage.

Par ailleurs, les Carnets participent à ce que Ph. Lejeune appelle le pacte ou contrat entre l'auteur et le lecteur dans un contexte pragmatique. Il est de même certain que lorsque l'auteur parle des protagonistes des romans, son penchant vers la fabulation jaillit de toutes les forces : « Portrait d'une voix. Si j'ai choisi d'écrire ces Mémoires d'Hadrien à la première personne, c'est pour me passer le plus possible de tout intermédiaire, fut-ce de moi- même. Hadrien pouvait parler de sa vie plus fermement et plus subtilement que moi ». Mais l'irruption de la subjectivité de Zénon dans sa vie est encore plus marquante :" Au temps où j'écrivais la seconde et la troisième partie de ce livre, il m'est souvent arrivé de me répéter silencieusement ou à mi-voix à moi- même : « Zénon, Zénon, Zénon, Zénon, Zénon, Zénon… » Vingt fois, cent fois, davantage. Et sentir qu'à force de dire ce nom un peu plus de réalité se coagulait."

La littérarité de ces textes factuels naîtrait d'un contexte pragmatique, les Carnets provoquant chez le lecteur, malgré leur forme, une réaction esthétique incontestable. En écrivant les Carnets de notes la romancière a sans doute lu la vie, mais cela lui aura permis également de la vivre avec davantage d'intensité.

Marguerite Yourcenar , Mémoires d'Hadrien, Paris,Ed. Gallimard, Coll. Folio,1974, p. 314
Marguerite Yourcenar ,Mémoires d"Hadrien op.cit., p.330
Marguerite Yourcenar, Carnets de notes de L"Oeuvre au Noir, Paris, Ed. Gallimard, Coll. Folio, 1968, p. 457

Prof. Alina Laura Clinciu

Desen de Maria Dumitriu X A

NLP IN TEACHING

Teaching by convincing, not manipulating!

I have discovered that NLP is a great method for me to develop personally but also professionally, as a teacher of English, but I was not the first to notice the numerous advantages that NLP could bring into the class. James Revell and Susan Norman observed these aspects in their book, Handing Over. They transfer The Basic Action Model into teaching, achieving great results in the educational domain.

1.Setting goals is very important, because thinking about what we want to do with our lives help us get a clear picture of our future expectations that have the foundations in the present. Writing them would be an even more striking and persuasive method to convince our mind to do it due to the sensorial impact, the visual one.

As teachers, we need to plan ahead and be aware of our teaching aims. But it is not enough. Many of us forget that students are our main resource of aims. We should negotiate the syllabus, which is not 'a fixed and rigid mark', with our students and constantly alter the lessons according to their needs. When our students understand the concepts of personal choice and responsibility they feel more motivated to learn. Asking them to picture their aim in life in connection with our subject of study might give them the opportunity of exploring career choice and potential advantages to learn English. I also gain their respect due to the fact that I understand their need to be free to choose.

2.Exploring the senses might be a good idea to find out in the first place what types of learners we are dealing with: visual, auditory and kinaesthetic or a combination of these (the gustatory and olfactory senses are main experiences in the first five years of life, but not after that) because in this way, hinting at their senses in class, we motivate our students to learn, 'speaking' their language.

Finding out with what learners we deal with is a very good method to individualise the learning process, which seems such an important contemporary educational issue, and I think that can be achieved at any subject.

Due to the fact that most people have a preferred sense or two, we could choose to teach by stirring them, doing a variety of sensorial activities, being flexible, thus reaching our students much easier than when using the traditional 'conferencing' style. Most of the time students feel nothing at school, moreover they feel unchallenged. "Teaching and learning will improve from the greater diversity and people often notice added richness in their everyday lives".

3.Exporing meta-programmes is another way to process information after we perceived reality through our senses. As we have our own internalising filter for reality, so we have a different reaction to the things happening around us.

"The non-conscious filters our brain habitually uses to select relevant information from our sensory experience are called 'meta-programmes' in NLP". The term derives from Roger Bailey's research on language and behaviour and was developed by Leslie Bandler and his co-workers.

Jane Revell and Susan Norman chose eight meta-programmes to tackle concerning the educational domain:

1.act first or think first

2.internal or external

3.options or procedures

4.towards or away from

5.sameness or difference

6.attention direction

7.style

8.general or specific

They created all types of activities related to meta-programmes among which an interesting quiz by which the teacher can find out the specific reactions of each student towards various situations.

This aspect has a lot of positive input in teaching because knowing their own

meta-programmes can help students understand what makes them feel motivated and who they work best with. Thus, the teacher can use these aspects to his/her advantage by organising group-work more effectively, making changes to create motivation, stimulating the students using diversified and authentic methods, meaningful to the people in the class.

The first meta-programme is act first or think first and it discloses if our students are proactive, reactive or both; a proactive type might think and react “Do it. Go for it. Get it done. Don’t wait” and a reactive type “Think about it carefully. Make sure you really understand” . It seems that 65% of the people are both according to the contextual situation. Some students may need to think the task over and should be given time to prepare, others get bored easily, therefore we need to challenge them constantly.

The second one is internal or external which evaluates if a person takes decisions and makes judgments regardless of what other people might think of them or if they constantly need feedback from others to assess things. Only 20% this time are characterised by both tendencies. In this case, we can acknowledge who are the critics of the class and who are the sensitive ones, choosing to act differently in both cases.

The third one options and procedures reveals if the people enjoy having choices in their life or if they like to know the correct steps of a certain procedure on how to do things; only 20% are both. Taking this into account, the teacher may provide guided tasks and free, creative ones so that the students could choose which one is suitable for them.

The fourth is towards or away from, that is if they are motivated by what they want or if they are motivated by what they do not want ; only 20% are both. In this case, starting with what students like gives them a positive approach of their learning, however, when they are not aware of this side, we could always find the things they dislike and adjust our teaching manner going from there.

The next is sameness and difference which means that if they notice the similarities in life and like stability they have a sameness programme and if they like change and spot the exceptions they have a difference programme. However it seems that 65% of the people have a sameness with exception programme, that is they notice similarities and differences and they like both change and stability. An English class should have predictable moments so that the students could feel safe, and new, interesting, unexpected events stirring their creativity.

The following one is attention direction that is if we are aware of others and like working with other people or if we tend to be absorbed in self , passive and uninterested in

the others. Most of the people enjoy the presence of those around them responding flexibly and trying to make the others feel good. Only 7% are self-absorbed and concentrated on the task only.

The seventh is style and it refers to the independence and co-operation of people. Some prefer to work individually, taking control of situations and assuming responsibility. Others feel comfortable working with colleagues as part of a team. Most people are both, more than 60%. Therefore, the sequence of teaching steps should be a variation of group, pair and individual work so that all the students involved could feel motivated.

Last but not least, general or specific tackles the idea that most people look at the big picture of life and only 15% like to focus on details; it seems that 25% are both.

Prof. Stoica Cătălina Elena

UTILITATEA EVALUĂRII

„Evaluarea este componentă şi funcţie a procesului de învăţământ care ne dă informaţii despre calitatea şi funcţionalitatea acestuia în ansamblu său, cât şi a unor componente ale sale (mijloace, metode, forme de organizare, conţinut, caracteristici ale agenţilor implicaţi în desfăşurarea lui)”. (C. Postelnicu)

Scopul evaluării îl reprezintă cunoaşterea efectelor activităţii desfăşurate, în vederea optimizării ei, pe baza colectării, organizării şi interpretării rezultatelor obţinute prin intermediul instrumentelor de evaluare. De asemenea, rolul ei este să depisteze limitele învăţării, greşelile, lacunele, nivelul prea scăzut de cunoştinţe, dificultăţile în interpretarea şi aplicarea cunoştinţelor, pentru depăşirea acestora şi realizarea progresului şcolar. Esenţa evaluării constă deci în cunoaşterea de către educator şi de către alţi factori responsabili (ex. părinţi) a rezultatelor activităţii şcolare în vederea perfecţionării sale în etapele următoare.

Notele şi calificativele acordate exprimă şi trebuie să exprime gradul de concordanţă sau decalajul dintre rezultatele aşteptate (programate) şi cele obţinute de elevi. Prin diferite metode de verificare, profesorul trebuie să stabilească nu doar cât şi-a însuşit elevul din conţinutul programei şcolare (a obiectului respectiv), dar mai ales cum şi-a însuşit cunoştiinţele – calitatea cunoştiinţelor. Calitatea cunoştiinţelor în actul evaluativ trebuie să primeze având în vedere uzura rapidă a informaţiilor din unele domenii.

Un alt model frecvent de evaluare constă în raportarea rezultatelor individuale la rezultatele generale, de ansamblu ale grupului (clasa de elevi, grupa de studii) din care face parte cel examinat (este o evaluare, poate subiectivă, dar greu de evitat.).

Prin compararea celor două categorii de rezultate şi în funcţie de scorurile calculate se realizează notarea elevilor stabilindu-se poziţia fiecăruia în cadrul grupului. Nota măsoară nivelul de pregătire, progresul sau regresul înregistrat de fiecare elev în raport cu nivelul general de pregătire specific grupului respectiv, şi nu cu posibilităţile intelectuale ale fiecăruia în parte. În acest caz, nota măsoară rezultatele înregistrate la un moment dat prin raportarea la cei doi parametri amintiţi mai sus.

Evaluatorul trebuie să ţină seama în evaluare de alte criterii (şi acestea pentru disciplina pe care o predăm sunt, după părerea mea, cele care fac diferenţa dintre elevii buni şi cei foarte buni): originalitatea răspunsurilor, a soluţiilor, a exemplelor formulate de elevi (ex. Olimpiadă faza judeţeană: două enunţuri în care verbul a fi să fie copulativ şi, respectiv, auxiliar: Să fi fost deştept, ar fi fost mai simplu sau A fi certat de părinţi este benefic); capacitatea de a analiza, a interpreta cunoştiinţele, a stabili asociaţii la nivelul fiecărei discipline, cât şi la nivel interdisciplinar; forma de exprimare a cunoştiinţelor, succesiunea lor logica, corectitudinea lor stilistică şi gramaticală; numărul, ponderea şi gravitatea erorilor (greşelilor).

În notarea lucrărilor scrise, profesorul trebuie să aibă în vedere parametrii care vizează

conţinutul şi forma lucrării.

În ceea ce priveşte conţinutul, lucrarea trebuie să trateze corect şi complet toate problemele temei date, fiind punctate felul cum argumentează, contribuţia proprie a elevului concretizată în exemplele sau soluţiile prezentate de el.

Parametrii vizând forma lucrării au în vedere: unitatea, coerenţa expunerii, bogăţia vocabularului, stilul folosit de elev, corectitudinea scrierii, estetica lucrării (la evaluarea de anul acesta punctajul pentru redactare are în vedere lucrarea în totalitatea ei, astfel că enunţurile corect construite din punct de vedere al conţinutului, vor fi depunctate dacă nu respectă logica, coerenţa sau ortografia).

Metodele utilizate în evaluarea performanţelor şcolare sunt: probele orale, probele scrise, probele practice.

Verificarea orală se realizează prin conversaţie; ce poate fi individuală, frontală sau combinată. Pentru ca răspunsurile elevilor să fie relevante sub aspectul calităţii şi al calităţii cunoştiinţelor pe care le exprimă, este necesară respectarea cerinţelor metodei conversaţiei. Chestionarea orală se foloseşte în lecţiile mixte (în etapa de verificare), în lecţiile de verificare a cunoştiinţelor, de verificare şi apreciere, în cele de recapitulare şi sistematizare.

Lucrările scrise pot fi lucrări de control curente (extemporale), neanunţate, cu durata de 10 – 15 minute şi, lucrări semestriale (teze), planificate din timp, cu durata de o oră şi cu subiecte din materia parcursă. După corectarea şi notarea lucrărilor scrise semestriale, profesorul le comentează cu elevii prezentându-le modul cum trebuiau abordate subiectele, greşelile tipice, etc.

Testele docimologice – evaluări, testări, teste PISA (teste de cunoştiinţe sau teste de randament şcolar), sunt probe standardizate care permit examinarea din toată materia şi o apreciere cantitativă şi obiectivă a răspunsurilor date, prin folosirea unui „model de corectare şi evaluare” de către examinator (corector).

Pe baza măsurării se face evaluarea propriu-zisă, prin raportarea numerelor atribuite la un etalon sau o scară stabilită în prealabil. Nota acordată de examinator constituie principala formă de realizare a măsurării în procesul de învăţământ; reprezintă expresia cifrică, convenţională şi simbolică prin care sunt evaluate diferite achiziţii ale celor examinaţi (elevi, studenţi), dobândite prin învăţare.

Cel mai des utilizată este modalitatea de măsurare prin notare numerică. Literatura de specialitate evidenţiază şi alte moduri (forme) de notare: punctaje, notarea literală, calificative, admis-respins, mai nou, certificate de competenţă.

În concluzie, evaluarea este o modalitate de ierarhizare a unei persoane în cadrul unui grup, dar și o modalitate de evidențiere a progresului sau regresului școlar prin identificarea gradului de concordanţă sau a decalajul dintre rezultatele aşteptate (programate) şi cele obţinute de elevi.

Prof. Iancău Raluca

REZULTATE SPORTIVE OBȚINUTE IN ANUL ȘCOLAR 2015-2016

În anul şcolar 2015 - 2016 activitatea sportivă din colegiul nostru a avut în vedere două direcţii fundamentale:

- implementarea de proiecte la nivelul colegiului;

- reprezentarea colegiului prin participarea la proiecte elaborate de M.E.C.S. (Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar) cât şi la proiectele Direcţiei Judeţene pentru Tineret şi Sport, Inspectoratului General al Poliţiei Române - Direcţia Rutieră, etc.

Referitor la prima direcţie amintim câteva activităţi şi anume :

- implementarea Proiectului Cupa ”Grigore Moisil” la tenis de masă şi şah de Ziua colegiului în 29 ianuarie 2015;

- pregătirea unor numere artistico - sportive prezentate la toate serbările şcolare.

Programele artistico - sportive au fost susţinute de: Mititelu Sebastian - clasa a XII a A şi Niculau Diana - clasa a XII a B (dans sportiv standard – vals lent şi vals vienez) şi Constantinopol Anisia cu partenerul ei (dans sportiv latino – jive şi un dans contemporan).

Cea de-a doua direcţie a activităţii sportive din colegiul nostru s-a concretizat în participarea la Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar cu echipele de: volei băieţi, volei fete, baschet băieţi, baschet fete, handbal băieţi, handbal fete, fotbal băieţi, dar şi individual, la tenis de masă, şah şi cros.

Iată rezultatele:

1. TENIS DE MASĂ

- LOCUL I – TOMA ADRIAN - clasa a IX a E – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,
- LOCUL II – DRĂGOIU CLAUDIU – clasa a IX a E – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,

FAZA NAŢIONALĂ – TOMA ADRIAN – clasa a IX a E, a participat în perioada 18 – 20 martie 2016 la OLIMPIADA NAŢIONALĂ A SPORTULUI ŞCOLAR – care s-a desfăşurat la Brăneşti, jud. Ilfov, unde s-a situat pe locul 20.

2. BASCHET

- LOCUL II - Fete – O.N.S.Ş. – faza judeţeană.

Componenţa echipei: Armanu Ecaterina - clasa a XI a A, Armanu Teodora – clasa a X a A, Chirilă Teodora - clasa a IX a D, Frâncu Daria - clasa a X a E, Ivan Andreea - clasa a IX a D, Cojocaru Antonia - clasa a IX a D, Borcea Raluca - clasa a XI a D, Popescu Andreea - clasa a XI a E, Zgâmbău Andreea - clasa X a A.

- LOCUL III – Băieţi – O.N.S.Ş. – faza judeţeană.

Componenţa echipei: Ciumărnean Raul - clasa XI a E, Bredurean Adrian - clasa a XI a A, Onu Raul - clasa a XI a C, Târgoveţ Iustin - clasa a XI a B, Petrescu Ştefan - clasa a XII a B, Duma Laurenţiu - clasa a XII a B.

3. VOLEI

- Menţiune – Fete – O.N.S.Ş. – faza judeţeană.

Componenţa echipei: Avasilcăi Iulia – clasa a XI a B, Baba Andreea – clasa a XI a B, Stângă Andreea - clasa a XII a D, Asmarandei Diana - clasa a XII a D, Gherghiniş Mădălina - clasa a XII a E, Popescu Andreea - clasa a XI a E, Asmarandei Dora - clasa a X a C, Toader Alexandra - clasa a X a C, Savu Ana Maria - clasa a IX a A.

- Menţiune – băieţi – O.N.S.Ş. – faza judeţeană.

Componenţa echipei: Ciumărnean Raul - clasa a XI a E, Strungariu Dennis - clasa a X a B, Onu Raul - clasa a XI a C, Târgoveţ Iustin - clasa a XI a B, Petrescu Ştefan - clasa a XII a B, Duma Laurenţiu - clasa a XII a B, Pripici Mihai - clasa a XI a C, Hagiu Leon - clasa a XI a C.

4. ŞAH

- LOCUL III – Preda Patricia - clasa a IX a D,
- Menţiune – Pascu Rafailă - clasa a IX a D,
- Menţiune – Toma Adrian - clasa a IX a E.

In perioada 15 – 17 octombrie 2015 am participat la Festivalul Internaţional de Ştafete, Parcursuri Aplicative şi Dans „Fair –Play” Ediţia aXIVa - Vaslui 2015 la patru secţiuni. Iată rezultatele:

LOCUL I – „Majorete” – prof. Danu Ioan,
LOCUL I – „Dans cu panglică” – prof. Danu Maria,
LOCUL I – „Dans sportiv” – latino – prof. Danu Ioan,
LOCUL I – „Dans sportiv” – standard – prof. Danu Maria,
LOCUL III – „Ansamblu” gimnaziu – Prof. Danu Ioan,

LOCUL III – „Ansamblu” liceu – prof. Danu Maria.
LOCUL III – „Dans modern” – Prof. Danu Ioan.
In perioada 27 – 29 mai 2016 am participat la Festivalul Internaţional de Gimnastică şi Dans „Prietenia” Vaslui, ediţia a XXXII a, la două secţiuni. Iată rezultatele:
LOCUL I – dans contemporan - Constantinopol Anisia - clasa a VIII a A cu partenerul ei.
LOCUL I – dans sportiv standard – vals lent / vals vienez- Constantinopol A cu partenerul ei Ceapraz Cristian.
In data de 05 decembrie 2015 am participat la CUPA CTRR – ENERGY cuncurs organizat de Colegiul Tehnic „Remus Răduleţ”, în parteneriat cu Inspectoratul Şcolar al judeţului Braşov şi A.S.C. TT ENERGY BRAŞOV. Iată rezultatele:
- LOCUL I – TOMA ADRIAN – clasa a IX a E,
- MENŢIUNE – DRĂGOIU CLAUDIU – clasa a IX a E

In perioada 13.05.2016 – 20.05.2016, catedra de educaţie fizică a colegiului nostru a participat la realizarea proiectului Naţional intitulat ”Educaţia Rutieră - Educaţie pentru viaţă” iniţiat de Ministerul Educaţiei şi Cercetării Ştiintifice, prin Inspectoratul Şcolar Braşov şi Inspectoratul General al Poliţiei Române - Direcţia Rutieră. Scopul proiectului a fost formarea comportamentului rutier responsabil pe baza cunoaşterii şi respectării regulilor de circulaţie, pentru prevenirea producerii accidentelor în rândul elevilor din învăţământul liceal. Elevii noştri au obţinut următoarele rezultate:

- Locul I Hîncu Valentin - clasa a XI a D – Secţiunea ARBITRAJ - Etapa municipală,
- Locul III Bălan Jinga Claudiu - clasa a XI a D – Secţiunea TEORIE- Etapa municipală,
- Locul II Hîncu Valentin şi Bălan Jinga Florin Claudiu - ECHIPE - Etapa municipală,
- Locul II Banciu Raul clasa a XII a B – Secţiunea TEORIE - Etapa judeţeană,
- Locul III Hîncu Valentin- clasa a XI a D – Secţiunea ARBITRAJ - Etapa judeţeană,
- Locul IV Hîncu Valentin şi Banciu Raul - ECHIPE - Etapa judeţeană.

In perioada februarie – iunie 2015 am participat la Proiectul educaţional interjudeţean „ SĂRBĂTORI, OBICEIURI ŞI TRADIŢII LA ROMANI”, la cele trei secţiuni: 1. Dans popular, 2. Educaţie platică, 3. Creaţie literară şi am obţinut 3 premii I la gimnaziu şi 3 premii I la liceu.
Am participat la Concursul „CULTURĂ SI CIVILIZAŢIE ÎN ROMÂNIA” Etapa naţională (colaboratori). Iată rezultatele:
PREMIUL III Palamaru Cristina cls. a X a C,
PREMIUL III Drăgoiu Claudiu cls. a IX a E,
PREMIUL III Tretiu Gabriel cls. a IX a A.

Am participat la Maraton Internaţional Braşov, Cursa Miele “Alearga tu pentru ei”-10km, cât şi ştafeta la Maratonul DHL 2016 – elevul Hîncu Valentin – clasa a XI a D a oc upat Locul I.
In data de 15 Noiembrie 2015 am participat la „CROSUL 15 NOIEMBRIE” cu 135 elevi.

In data de 21 mai 2016 am participat la organizarea şi desfăşurarea Simpozionului Interjudeţean „Sărbătorile primăverii la români” organizat la Vaslui.
In luna mai 2016 am participat la organizarea şi desfăşurarea Simpozionului Naţional „Pentru sănătatea ta, tu decide”.

Prof. Maria Danu

Prof. Ioan Danu

ÎN JOCUL DE ȘAH, MATUL POATE CONSTITUI CRUCIFICAREA INTELIGENȚEI ADVERSARULUI

De ce am devenit șahist ?

Este greu de spus. Fiecare om privește la drumul parcurs, căutând să înțeleagă ce împrejurări și ce fel de oameni l-au influienţat la algerile sale. Totuși, întotdeauna întâmpini dificultăți în a răspunde la această întrebare.

M-am apucat de șah de la vârsta de opt ani și, pot să spun, că acesta mi-a fascinat copilăria. Prima mea legătura cu lumea șahistă am avut-o la o perioadă fragedă a vieții, când

mă jucam cu piesele, neștiind ce simbolistică au. De mic copil, bunicul și tatăl meu mi-au insuflat această pasiune.

După trei luni de pregătire cu un antrenor, am câștigat fără problem primul meu concurs. De atunci am realizat că pot să îmi las amprenta în acest joc și că trebuie să muncesc ca să progresez. Zis și făcut. Au mai urmat și alte competiții pe care le-am câștigat cu brio. Încet, încet, am evoluat și rezultatele erau pe măsură.

La campionatele naționale pe echipe și individuale m-am clasat destul de bine. Acum trei ani am participat, alături de cel care a câștigat Campionatul Mondial de Amatori, și de înca un băiat mai mare ca mine, la Campionatele Naționale pe Echipe la categoria băieți 18 ani. Credeam că nu o să ieșim pe podium. Dar ce să vezi? La classic și la rapid am luat argintul. La proba de blitz, echipa se baza pe mine să câștig. Victoria mea ne aducea garantat aurul. Era o presiune mare, dar am adus mândru încă un punct echipei. La festivitatea de premiere au fost momente de neuitat, mai ales când am primit medaliile.

De asemenea,am ajuns doi ani consecutiv la naționalele școlare. Primul campionat

s-a desfășurat la Giurgiu, unde am mers cu câștigătoarea de la fete, fiind însoțiți de doamna prof. Danu Maria. Pot să spun că a fost o experiență interesantă. La al doilea m-am clasat cu echipa pe locul cinci, la egalitate cu locul patru.

Acum că sunt la liceu, aștept cu nerăbdare următoarele etape și sper să mă clasific printre cei mai buni, deoarece am trecut la o nouă etapa a vieții, unde concurenţa este mult mai serioasă.

Cel mai fericit am fost când am câștigat un concurs international ,care s-a desfașurat anul trecut. Emoțiile au fost mari, mai ales la a doua probă, care îmi decidea soarta în clasament. Crezând cu tărie în propriile puteri, am câștigat locul întâi.

Rezultatul care m-a motivate să continui a fost o remiză făcută cu o mare maestră, la Trofeul Centrocoop de anul acesta. Apoi ,au apărut și alte rezultate , din ce în ce mai bune.
Am văzut în șah o lume liberă, în care pot să mă afirm. Chiar dacă la început unele persoane nu au crezut în mine, la concursurile ce au urmat am reușit să le schimb perspectiva, învingându-i pe ei și alți jucători de temut.

Miloi Pavel Dan IX E

SPORTUL, CA ŞI ARHITECTURA, ESTE O ARTĂ GEOMETRICĂ

Încă de mic am fost atras de sport. De-a lungul anilor am practicat diverse sporturi din diferite ramuri sportive precum Judo sau Tennis, dar totul s-a oprit asupra unui sport anume pe care am ajuns să-l practic cu o pasiune desăvârşită şi dorinţa de a persevera în el. Acest lucru s-a întâmplat când am auzit de la diverşi colegi din generală că se duc la antrenamentele făcute în cadrul unei echipe de baschet.

Curios, am ajuns şi eu acolo cu gândul de a practica acest sport care era "popular" în rândurile anumitor colegi. Nu a durat mult şi brusc, devenise o pasiune deosebită să joc acest sport de echipă. Chit că eram stângaci la început şi abia reuşeam să mă mişc pe teren bătând o minge, nu am renunţat. Această activitate era preferata mea dintre cele extra-şcolare şi abia aşteptam să o practic din nou. Timp de 1-2 ani m-am antrenat în cadrul acestui club, iar dupa acest timp, dupa un meci amical cu o echipă mai mare am fost întrebat de câţiva antrenori ai clubului dacă nu aş fi interesat să joc baschet la un nivel mai înalt. În acel moment, mi s-a deschis o nouă oportunitate pe care am acceptat-o din prima fără să mă gândesc de doua ori la întrebarea adresată.

Acest lucru s-a întâmplat în 2009, an în care am devenit şi parte a echipei mai mare, desprinzându -ma de acel mic club la care am început practicarea baschetului. Timp de 6 ani am practicat acest sport deosebit, la un nivel "profesionist" şi mi-a oferit multe beneficii, amintiri şi momente frumoase sau mai puţin frumoase. Pasiunea mea pentru sportul acesta înca o port în suflet şi încă îl ma joc când am ocazia, chit că nu mai fac parte dintr-o echipă profesionistă din pricina unor probleme diverse.

Mereu voi instiga la mişcare şi sport deoarece pe lângă faptul că este sănătos, de asemenea îţi poate deschide câteva oportunităţi de carieră extraordinare şi cel mai presus de toate, dacă reuşeşti să ai o carieră în domeniul sportului, automat faci ceva ce iubeşti şi poţi depăşi orice barieră fizică sau morală din dorinţa de a persevera.

Bredurean Adrian XI A

UN SPORTIV ADEVĂRAT E UN CAVALER ÎN TOATE MANIFESTĂRILE VIEŢII

Baschetul…totul a început într-un parc din cartierul meu. Imi aduc aminte cu plăcere zilele de vară în care îmi petreceam majoritatea zilelor pe terenul de baschet.Văzând că este un sport care îmi solicită tot corpul şi mintea , am început să îl iau în serios .Am început să merg la antrenamente unde am ajuns să fiu căpitan de echipă chiar în primele luni. Evoluţia mea a fost rapidă; primele mele meciuri au fost foarte interesante, ajungeam să marchez peste 30-40 puncte într-un meci şi acest lucru a fost remarcat de antrenorii care vizionau meciurile.

Cu timpul am ajuns la echipele mai mari, ajungând să fiu cel mai mic jucător din echipa, acest lucru neputând să mă împiedice să evoluez şi să fiu în "primii 5". Pe parcursul acestor ani , am participat la foarte multe competiţii, atât cu clubul din care făceam parte cât şi cu echipa şcolii unde am învăţat. Am obţinut medalii şi diplome, printre care cele mai importante la fazele şcolare au fost caştigarea fazei locale, apoi luarea locului 2 la faza pe judeţ. Am fost foarte dezamăgit ştiind că am pierdut faza pe judeţ , deoarece sunt o fire bătăioasă şi doritoare să câştige, dar am învăţat din toate aceste lucruri că este bine să te ridici, să te scuturi de ruşine şi să încerci să devii mai bun .

Am avut multe momente în care am vrut să renunţ, din cauza frustrărilor şi a eşecurilor, dar este ceva ce mă ţine legat şi mă va ţine de acest sport, pentru că este sportul care m-a ridicat şi m-a format ca om. Pe viitor sper că voi rămâne un jucător care va face lumea să privească acest sport cu alţi ochi.

„One man can be a crucial ingredient on a team, but one man cannot make a team."— Kareem Abdul-Jabbar

Ciurmănean Raul XI E

HANDBALUL, O LECTIE DE VIAŢĂ

Acest sport a devenit pasiunea mea la vârsta de 10 ani. Incă îmi aduc aminte de primul meu antrenament, unde, timidă, dar curioasă, am intrat în sală şi am fost călduros primită de colegele mele.

Handbalul m-a disciplinat. M-a făcut mai puternică şi mai curajoasă. M-a învăţat că orice obiective aş avea, le pot îndeplini prin muncă şi răbdare. Insă satisfacerea care vine odată cu îndeplinirea acestora este una nemărginită.

Handbalul este un sport de echipă. In anii petrecuţi practicând acest sport în clubul nostru s-a format, nu o echipă, ci o familie. O familie mare şi unită. Prin asta se diferenţiază sporturile de echipă de cele individuale. Inţelegi că cea de lângă tine nu mai este doar o colegă, este o persoană pe care te poţi baza. Ştii că, atunci când vei da peste obstacole, echipa îţi va fi alături.

Totuşi, există momente când dăm de greu. In antrenamentele fizice, dar şi în timpul unor meciuri obositoare, când tot ce ai vrea ar fi să mergi acasă şi să renunţi. Dar, ca orice curcubeu după furtună, sentimentele de fericire şi bucurie apar, după ce vezi expresia de mulţumire de pe faţa antrenorului şi al coechipierelor, dupa un antrenament reuşit sau după un meci câştigat.

« Singurul mod de a realiza lucruri minunate e să iubeşti ceea ce faci ». – Steve Jobs

Pica Miruna IX A

“CEEA CE ESTE CULTURĂ PENTRU UMANITATE ESTE OLIMPISMUL PENTRU SPORT” - PIERRE DE COUBERTIN

« Ce joc politicos este tenisul! Principalele cuvinte folosite par a fi ,, Imi pare rau “, iar admiraţia unuia dintre jucatori faţă de celălalt trece peste fileu tot atât de frecvent ca şi mingea. » – J.M.Barrie

Am început să practic tenisul de masă la vârsta de 9 ani din întâmplare. Unul dintre prietenii mei mi-a recomandat să merg la antrenamente cu el, spunând că va fi interesant şi că ne vom distra. Deşi încercasem mai multe sporturi înainte (înot, karate, dans sportiv), niciunul nu a reuşit să mă atragă precum tenisul de masă.

Este foarte interesant faptul că atunci când mă aflu la masa de joc uit de toate problemele şi mă concentrez în totalitate.

De-a lungul timpului în care am practicat acest sport am obţinut câteva rezultate bune, cele mai importante fiind înregistrate anul acesta: câştigarea cupei “ CTRR – ENERGY ” şi câştigarea etapei judeţene în cadrul Olimpiadei Naţionale a Sportului Şcolar, în urma căreia m-am calificat la Etapa Naţionala desfăşurată în perioada 18 – 20 martie 2016 la Brăneşti, judetul Ilfov.

Din păcate, la etapa naţională au venit sportivi mai bine pregătiţi care m-au învins, însă de la care am avut multe de învăţat. După această competiţie jocul meu s-a îmbunătaţit considerabil.

Cu această ocazie vreau să le mulţumesc doamnei profesoare Danu Maria care a avut încredere în mine şi m-a susţinut de la început şi domnului Roman Iulian, de la care am învăţat ce înseamnă cu adevarat tenisul de masă.

Toma Adrian X E

Se dezvoltă o indemanare deosebita si un spirit de fair play, fiind cunoscut drept sportul cel mai curat.

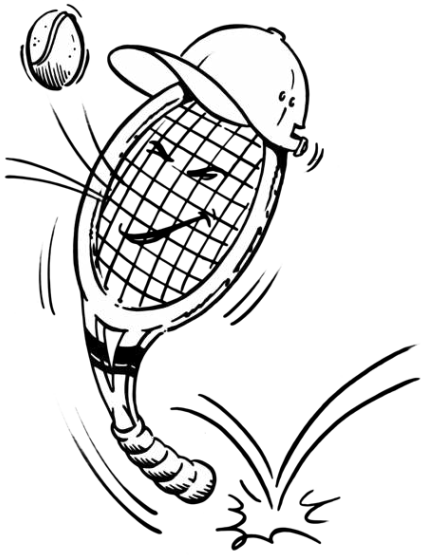

SPORTUL INSEAMNĂ VIAŢĂ

Viaţa de sportiv implică şi nişte mici greutăţi. A îmbina sportul cu celelalte activităţi nu este de loc greu în momentul în care îţi stabileşti priorităţile şi obiectivele pe care vrei să le atingi.

Să fii sportiv este un lucru minunat, îţi întăreşte personalitatea, te ajută să ai încredere în tine, cunoşti oameni minunaţi, creează o legătură puternică între tine şi antrenorul tău, îţi schimbă perspectiva asupra vieţii, te maturizează. Sunt o mulţime de beneficii pe care le ai de pe urma sportului.

Ce înseamnă gimnastica pentru mine?

Gimnastica ritmică înseamnă pentru mine un mod de viaţă, o exprimare a personalităţii mele, mă defineşte.

Disciplină, Spirit de echipă, Ambiţie , Seriozitate , Spirit de competitivitate, mai pe scurt este viaţa mea.

Ambiţia de a reuşi este una dintre valorile pe care sportul ţi le imprimă. Când simţi că totul este pierdut şi nu mai poţi face nimic, ambiţia este soluţia cu care vei reuşi până la urmă.

Gimnastica înseamnă fortă şi echilibru, sensibilitate şi tărie. Doar cu un antrenor care crede în tine şi căruia îi pasă de ceea ce faci poţi reuşi. Antrenorul este acea persoană care te înţelege, care este mereu alături de tine în momentele bune şi în momentele grele, care te ajută la fiecare pas. Antrenorul este cel mai important în viaţa de sportiv.

In ceea ce priveşte viaţa de gimnastă, momentele pe care le trăieşti pe covorul de concurs sunt unice şi pot fi magice. Dovadă stau numeroasele diplome şi medalii pe care le-am câştigat:

,,Cupa prietenia”- 2013 – Locul 1 cu ansamblul “Mica gimnastă”,
,,Campionatul Naţional “ - 2013 – Braşov – Locul 3 cu ansamblul,
,,Cupa României” – 2013 – Bucureşti - Locul 5 cu ansamblul,
,,Cupa Martişorului - 2014 – Locul 5 individual compus,
,,Campionatul Naţional - 2014 – Constanţa – Locul 2 cu echipa,
,,Campionatul Naţional de Ansambluri - 2014 Locul 3,
,,Campionatul Naţional - 2016 – Locul 2 cu echipa.

Sportul pentru mine înseamnă un stil de viaţă. Nu voi renunţa niciodată la sport şi cred că el ne poate ajuta să ne menţinem dinamici şi plini de viaţă.

Sportul te face să fii inventiv şi muncitor, o persoana care doreşte să progreseze tot timpul.

Gimnastica este viaţa mea şi iubesc ceea ce fac.

Cârstea Teodora V A

CROSUL TINERETULUI - 15 NOIEMBRIE

Un concurs important la care participă în fiecare an colegiul nostru este “CROSUL 15 NOIEMBRIE”, ,cros organizat de Asociaţia 15 NOIEMBRIE, Inspectoratul Şcolar Judeţean şi Direcţia Judeţeană pentru Sport şi Tineret Braşov. Aici, catedra de educaţie fizică a colegiului participă în fiecare an cu peste 100 de elevi.

Data de desfășurare este în apropierea zilei de 15 noiembrie. Crosul se organizează pe traseul parcurs de participanții revoltei anticomuniste a muncitorilor brașoveni la 15 NOIEMBRIE 1987, astfel: S.C. Roman S.A (start), CaleaBucureşti, Spitalul Judeţean, S.C.Hidromecanica S.A, Cinema Patria, Teatrul Sică Alexandrescu, iar sosirea este la Prefectură. Lungimea traseului este de 5 km şi este parcurs separat de fete şi separat de băieţi. Crosul este deschis tuturor categoriilor de vârstă.

Elevii colegiului nostru, coordonati de cadrele didactice de la catedra de educație fizică (prof. Danu Ioan şi prof. Danu Maria), îi susțin pe revoluționarii brașoveni și totodata practică sportul, care este benefic pentru sănătatea noastră.

Frâncu Denisa X C

EXCURSII TEMATICE

EVADARE INTR-UN COLȚ DE RAI

Este toamnă și școala a început de o lună și jumătate, iar noi, elevii, deja avem nevoie de mică pauză, așa că, doamnele director Popa Milena și Crăciun Alexandra, susținute de către doamna diriginte Zorca Manuela și doamna profesor Stoica Cătălina, ne-au pregătit o surpriză în săptămâna faimoasei sărbători americane “Halloween”: o evadare din cotidian într-un colț de rai aflat pe teritoriul României, anume în Maramureș. Așadar, ne-am organizat, și cu mic cu mare am plecat spre magnifica locație îndrăgită chiar și de străini, într-o vineri pe la miezul zilei. După 8 ore de chin, adică de stat în autocar, am ajuns în sfârșit.

Am fost primiți, cum suntem obișnuiți, cu ospitalitatea românească și cu un cântec tradițional moroșan. Gazdele, îmbrăcate într-un port moroșan autentic, ne-au invitat la o horă, ca mai apoi să ne poftească să gustăm din delicioasele preparate tradiționale. În prima dimineață am fost plăcut surprins să observ că, deși majoritatea colegilor mei erau obosiți, de altfel așa eram și eu, gazdele erau la fel de pline de viață, de ospitaliere de parcă ar fi fost acolo numai ca să ne facă pe plac. Călătoria a reînceput. Am plecat din satul Poienile Izei spre Sighetul Marmației pentru a vizita Muzeul Țării Maramureșene și Memorialul Durerii. În drumul nostru către această destinație, am mai făcut un popas la Mănăsitirea Bârsana care este superbă: este construită pe un deal înalt, iar de acolo se poate observa o priveliște de-a dreptul impresionantă. Am ajuns în Sighetul Marmației. Pentru că eu mai auzisem despre acest oraș, de când eram mult mai mic, îmi doream foarte mult să îl vizitez; iar după această excursie mi-am explicat această dorință. Orașul este de-a dreptul spectaculos și deși este la câțiva kilometri de granița cu Ucraina, păstrează multe elemente ale tradiționalului românesc. Muzeul Țării Maramureșene este o lecție de etnografie locală, spre deosebire de Memorialul Durerii care este o lecție de istorie pe viu a ceea ce a însemnat cu adevărat comunismul.

Pornim din nou, de data aceasta spre o locație extrem de cunoscută și îndrăgită de către toți românii, dar nu numai: Cimitirul Vesel din Săpânța. Când am ajuns acolo am fost întâmpinați de o biserică înaltă și colorată din vârful turnului clopotului până la temelie. Pietrele funerare sunt colorate în albastru, iar pe acestea este scrisă o scurtă biografie sub forma unei poezii a fiecărui răposat. Deși eram osteniți și voiam să ajungem cât mai repede la pensiune să ne odihnim, totuși am mai vizitat și cea mai înaltă clădire de lemn din Europa: Biserica Mănăstirii Săpânța-Peri. Această mănăstire este atât de aproape de Ucraina, încât telefonul meu s-a conectat la o rețea de telefonie ucraineană. A doua zi, dis-de-dimineață, am plecat spre satul Dragomirești din județul Maramureș, pentru a vizita Muzeul Țărăncii Române Maramureșene. Acolo am aflat de datina lor de a împodobi un pom din curte cu oale: dacă oala din vârf era roșie, însemna că la acea casă exista o fată de măritat, iar numărul oalelor din pom reprezenta zestrea fetei.

După această scurtă lecție de etnografie “am luat-o la pas” spre casă, dar în drumul nostru am mai făcut un popas la Târgul-Mureș și am vizitat Grădina Zoologică de acolo, care este foarte mare și deține foarte multe animale. Cu toate că nu sunt admiratorull animalelor captive, m-am bucurat să observ acolo diferite specii de animale: de la urs la leu, de la elefant la girafă.

După acest sfârșit de saptamână memorabil, de abia aștept urmatoarea excursie, care sper să aibă loc cât mai curând.

Robert-Adrian Bucur XI B

MARAMUREȘ - PLAI CU POVEȘTI

Tradiția și obiceiurile definesc un popor, ele arătând modul acestuia de a gândi și de a simți.Cu cât o persoană încearcă măcar să își cunoască tradițiile și obiceiurile, dacă s-ar putea să și le respecte mai ales pe cele importante, cu atât acea persoană va fi mai înțeleaptă și va avea o legătură mai strânsă cu sine, dar și cu ideea de a aparține acelei nații.

Chiar dacăTransilvania a trecut prin multe încercări și perioade grele, partea de nord a regiunii a păstrat cât s-a putut de bine imaginea tradițională a omului de rând și cum a trăit acesta până la modernizarea satelor și orașelor. Iar, din punctul meu de vedere, cum cel mai bine se învată atunci când o persoană vede cu ochii săi și nu atunci când i se dă de-a gata, școala ne permite să organizăm excursii în scopuri educaționale.

Astfel, împreună cu doamnele diriginte Cristina Călin(de la clasa noastră) si Monica Schiller(de la clasa a IXa A), am organizat o excursie în Maramureș pentru a putea observa cum trăiau și cum gândeau oamenii din zona Poienile Izei. Cum nu se poate învăța într-o singură zi despre sute de ani de istorie și cum distanța era destul de mare, am rămas pentru trei zile în nordul țării. Am plecat vineri, în apropierea prânzului și am ajuns acolo mult după ce soarele a apus.Gazdele ne-au întâmpinat cu bucurie,căldură, dar și costumate în veșminte tradiționale, încercând parcă să demonstreze că voința și bucuria omului sunt mai presus de vremea rece. Ne-au cântat o melodie specifică zonei, ne-au ospătat cu pâine tradițională și ne-au invitat la horă. La început, am fost destul de reținuți, dar până la urmă marea majoritate a dansat cu bucurie şi entuziasm.

Am primit mese bogate cu mâncare gustoasă, după care de-a lungul celor trei zile petrecute în ținuturi maramureșene am vizitat diferite atracții turistice:

1.Asamblul de mănăstiri Bârsana(unde am observat diferențele de arhitectură dar și de materiale folosite față de bisericile și mănăstirile din apropierea Brașovlui)

2.Atelierul unui sculptor de lemn local(acesta povestindu-ne câteva din tehnicile pe care le folosește pentru a realiza cunoscutele lanțuri de lemn dint-o singură bucată)

3.Un ansamblu de case tradiționale

4.Cimitirul Vesel de la Sapânța(cu minunatele sale povești care sfidează moartea și care încearca să sugereze ca orice problemă se rezolvă cu voie bună)

5.Mănăstirea Săpânța-Peri(cea mai înaltă mănăstire de lemn din Europa cu o cruce de aproximativ șapte metri)

6.Casa părintească a lui Liviu Rebreanu

7. Închisoarea de la Sighetul Marmației(unde am observat traumele la care au luat parte oamenii care au avut ghinionul să se nască în perioada comunistă și cum încercau din răsputeri să își mențină puțina umanitate pe care cei ce i-au închis nu o aveau; în plus cei care au amenajat închisoarea au avut mare grijă ca nimeni să nu rămână uitat în negura vremii).

La finalul celei de a doua zile, am făcut un foc de tabăra impresionant unde am cântat melodii haiducești și am petrecut timp împreună cu colegii, într-o atmosfera de sărbătoare, stând până în cele mai întunecate ore ale nopții şi bucurându-ne că suntem împreună.

Astfel prin această excusie am remarcat felul în care își construiau oamenii casele,cum și le amenajau și cum foloseau spațiul respectiv, importanța pe care i-o acordau lui Dumnezeu și cum Îl cinsteau, dorința lor de înfrumusețare a construcțiilor din lem, seninătatea și credința pe care le aveau asupra morții.În același timp am strâns relațiile din colectiv, iar pentru mine este un lucru la fel de important ca și învățarea, căci o persoană are mai mult spor dacă se află lângă oameni prietenoși care o ajută la greu și o fac să aiba încredere în ea, să fie mai bună.

Pop Alina IX B

24 DE ORE ÎN CĂLIMANI

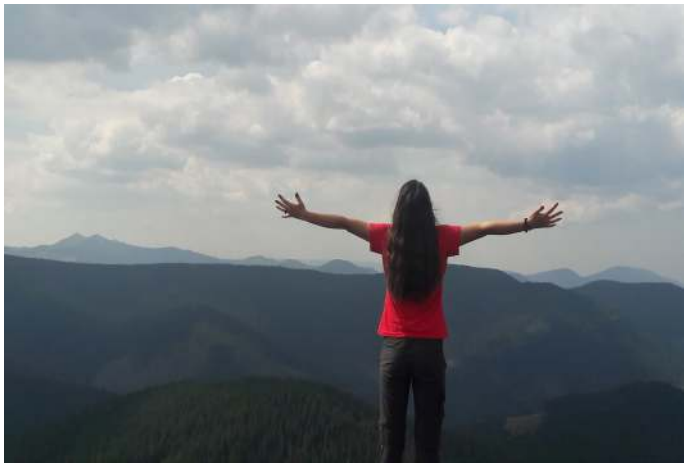

Dacă ați citit revista de anul trecut a liceului, mă veți recunoaște ușor. Mă recomand:Copilul Munților !

Din nou...dacă ați citit prezentarea pasiunii mele, veți ști că nu pot petrece vreo vară fără a merge și pe MUNTE. Așa că...anul acesta am fost in Călimani. E adevărat, doar pentru puțin timp, dar am reușit să vedem ceea ce ne-am propus: “Cei 12 Apostoli”.

Drept să spun, nu am stat pe munte propriu-zis chiar 24h. Vreo 12 le-am petrecut înjurul cortului, dormind, mâncand sau pregătindu-ne de plecarea pe munte. Noaptea a fost liniștită, dar fooarte foarte NEAGRĂ… O noapte fară lună, becuri și lumini, doar cu niște stele “sclerozate” care îi dădeau cerului impresia de stofă neagră cu buline albe minuscule. Însă, datorită acestor “buline”, conturul brazilor se vedea ca și cum ar fi fost colții unui lup înfulecând cu poftă petecul de stofă cu buline, numit popular și CER.

Iar acum să revenim…dimineața am pornit spre “Cei 12 Apostoli”.

Acești “12 Apostoli” sunt niște coloși de piatră răsfirați de-a lungul unui întins platou,dar și la marginea potecii marcate.

Nu pot fi sigură că sunt exact 12 pentru că nu i-am numărat, dar știu că mi s-au părut foarte interesante aceste “pietre” pentru că arată pur și simplu de parcă ar fi crescut din pamânt în mijlocul unui întins gol alpin mărginit de o pădure de jnepeni. Ca să puteți înțelege cum arătau, imaginați-vă niște coloane imense de vreo 20 de metri înălțime și cu un diametru de vreo 4-5 metri cel mai “micuț”, ivite așa, ca din senin, în mijlocul unei păduri sau pe vârful unui munte… Niște ciudățenii impresionante și uimitoare care, în mod surprinzător au și o orogeneză realistă (pe lângă cea fabuloasă), adică provin din erupții vulcanice.

În jnepeniș există întotdeauna riscul de a te rătăci de poteca marcată, deoarece ea nu poate fi semnalizată prea bine și cărarea o poate lua pe oriunde. Orice muntoman se poate rătăci, mai ales dacă, pierzând cărarea, dă de afine dulci și zemoase.Și noi ne-am rătacit, pierzând astfel o oră cu făcutul plinului cu afine.

Când am ajuns în sfârșit în vârf, eu m-am urcat bineînțeles pe un Apostol, iar tata pe un altul…și am făcut poze…

Călimanii sunt extraordinar de interesanți şi spectaculoși, chiar dacă nu sunt foarte înalți (vârful “12 Apostoli” are doar 1760m).

Maria Stan X D

WE ARE A FAMILY

După şcoală, după teme, proiecte şi referate simţim şi noi, elevii, nevoia de relaxare. Astfel, doamna noastră dirigintă Cătălina Stoica ne-a propus să mergem la o activitate outdoor la o pensiune din Râşnov. Acolo urma să ne organizăm ca o familie. Am stat două zile în care am învăţat să trăim pe propriile noastre picioare şi să ne descurcăm fără ajutor. Fetele au pregătit salata şi au condimentat carnea, iar băieţii au făcut focul şi au gătit-o. Mâncarea a fost mai bună gătită de noi, chiar dacă eram obosiţi la final. După festin, fiecare şi-a spălat vesela ,ceea ce nu facem tot timpul acasă. Am avut si o surpriză: am primit desertul foarte apreciat de toţi din partea doamnei diriginte. Desigur, această experienţă a fost plină şi de distracţii: ne-am jucat la locul de joacă special amenajat, ne-am căţărat în copaci, am făcut drumeţii prin zonă şi am admirat caii de la herghelia din apropiere. Seara am trecut la altfel de activitaţi: am dansat, am jucat billiard, ping-pong, am cântat şi am făcut o petrecere.

Acum apreciem altfel efortul părinţilor depus pentru a ne face fericiţi. Am învăţat că într-o familie toţi membrii trebuie să colaboreze, să se ajute reciproc, să comunice, să convieţuiască. Sigur ne vom aminti cu drag de aceste activităţi peste ani şi ani.

Iordache Denisa XI A

LA CABANA CURMĂTURA

Era o zi minunată de primavară. Soarele mângâia cu duioşie natura abia readusă la viaţă. Mă trezisem lipsit de energie, dar imi adusesem aminte ca aveam o excursie cu câţiva colegi. Trebuia sa mergem pe muntele Piatra Craiului. Dupa ce mă pregătisem de excursie, am plecat la şcoală, deoarece acolo era locul de întalnire. Eram doar eu, Dara şi Daria. După ce ne-am organizat, am plecat spre poalele muntelui. Noi, copiii, eram într-o masină, iar doamna dirigintă era în altă maşină împreună cu copiii dumneaei. Pe ei îi cheamă: Tudor si Mihnea.

Ajunşi la poalele muntelui, unde pădurea se împletea cu apa râului rece şi melodioasă, am început să urcăm spre cabană. Eu şi Dara ne-am oferit să avem grijă de Mihnea si Tudor, deoarece sunt foarte drăguti şi cuminţi. Din când în când se auzea trilul încântător al păsarelelor care ne dădeau o dispoziţie mai bună.

Pe cărarea bătătorita de timp, noi urcam admirând superbul peisaj. Cuprinsi de vraja peisajului, am ajuns într-o frumoasă poiană desprinsă parcă din povesti. Acolo am făcut o mica pauză. Ne-am așezat lângă un pâlc gingaș de floricele violet, frumos parfumate. Am luat o gustare, am râs şi am glumit împreuna.

Mihnea şi Tudor zburdau ca niste mieluşei

rătăciti,cu un zâmbet larg. După ceva vreme am pornit la drum. Și cum mergeam noi, așa, am întâlnit un mic pârâiaș care ne tăia calea de parcă voia să vorbim cu el. L-am salutat si ne-am văzut de drum. La o răscruce de cărări, era un indicator pe care scria " 15 minute până la Cabana Curmătura". Ajunși acolo, unde cerul era ținut în loc de munții falnici, iar soarele ne mângâia fețele, ne întâmpinau doi câini frumosi. Ne-am așezat și am băut o ciocolată caldă. Peisajul era superb. Terasa era animată şi de alți drumeti pasionați de natură. După ceva timp am pornit spre poalele muntelui. Jos eram întâmpinaţi de părinții care așteptau sa ne vadă și să le povestim mica noastră aventură de neuitat.

A fost o zi minunată!!!

Grosu Denis VI A

EXCURSIA DE LA BĂILE HERCULANE

Staţiunea Băile Herculane este una dintre cele mai vechi staţiuni balneare ale lumii, cu o vechime atestată documentar de peste 1848 de ani. Staţiunea dispune de locuri de cazare în marile şi modernele hoteluri sanatorial-balneare, moteluri, pensiuni turistice, camere la localnici într-un cadru agreabil, de asemenea camping în interiorul sau exteriorul oraşului.

Multiplele mijloace de recreere si divertisment : restaurante, baruri, terase de vară, bazine de înot cu apă termală, saună, masaj, billiard şi multe altele, precum şi posibilităţile de drumeţie si excursii în staţiune şi pe valea Cernei, constituie o atracţie în plus pentru vizitatorii oraşului, în staţiune se află o statuie a lui Hercules realizată din bronz care reprezintă unul dintre simbolurile locului, aceasta este o copie a unei statui realizată de către romani acum mult timp.

Apele termale din această zonă ajută la tratarea a foarte multe boli cum ar fi probleme reumatice, paralizie, probleme articulare şi altele.

În această excursie, am fost împreună cu doamna dirigintă, copiii acesteia şi colegi de clasă, desfăşurată în data de 20-22 mai. Ne-am cazat la Pensiunea Cuibul Viselor. Pensiunea este foarte frumoasă si îngrijită, iar prin curtea acesteia trecea râul Cerna. Locaţia este extarordinară. În timpul excursiei, am realizat o multime de activităţi, cum ar fi: mersul cu vaporaşul pe Dunăre, vizitarea rezervaţiei de zimbri din Haţeg, vizitarea ruinelor Sarmizegetusei Regia şi multe altele.

În aceasta excursie m-am distrat împreună cu colegii mei şi mai ales că am avut câţiva sărbatoriţi. Cea mai interesantă parte a fost seara când ne-am făcut farse între noi. Această excursie a fost una dintre cele mai frumoase din clasa a V-a.

Cristea Sebastian VI A

ELEVI PASIONAȚI DE...

DANS

ÎN PAŞI DE DANS

De-a lungul ultimelor două săptămâni, am participat zilnic la antrenamentele organizate cu scopul pregătirii pentru competiţiile de dans care vor urma. Fiecare antrenament constă în pregătirea fizică de dimineaţă, adică alergare sub Tâmpa, iar apoi exerciţiile fizice pentru diverse părţi ale corpului, urmate de finale, respectiv ora de grup. După o pauză de câteva ore, toţi ne întoarcem la sală pentru încă un rând de antrenamente.

Programul a fost încărcat şi am depus mult efort fizic, dar nu au lipsit momentele de relaxare pe care le-am petrecut împreună la Paradisul Acvatic / Aventura Parc, distrându-ne şi simţindu-ne bine. Acest program ne ajută foarte mult pentru a rezista mult mai bine în timpul competiţiilor şi pentru a ajunge la rezultate cât mai mari.

Imi place foarte mult să particip alături de ceilalţi membri ai Academiei de Dans la toate activităţile organizate, inclusiv la toate orele de antrenament. Vom continua să ne antrenăm pentru că putem fi printre cei mai buni şi pentru că ne dorim asta.

Această vară am reuşit să ieşim din tipar şi, alături de colegii mei, am creat pentru copii o vară de neuitat. Chiar dacă nu am reuşit să mutăm marea la Braşov, am încercat pe cât posibil ca piticii noştri să se bucure de mult aşteptata vacanţă. Incă de la început au făcut cunoştinţă cu adevarata lume a Dansului Sportiv . Astfel le-am adus imagini din spatele cortinei şi le-am arătat că, pe lângă multă muncă, este întotdeauna timp şi de distracţie.

Au urmat zile în care dansul a trecut pe locul II, deoarece vacanţa trebuie să îşi lase amprenta şi în cadrul Academiei. În luna iulie ne-am bucurat de « Festivalul Copiilor » de la Centrul cultural Reduta, unde pentru prima oară copiii au avut ocawia de a învăţa breakdance. Nelipsite au fost zilele petrecute ca în familie şi, cu siguranţă « Carnavalul Verii », care va rămâne un joc plin de amintiri.

“Dansul este limbajul ascuns al sufletului.” (Martha Graham)

Nicolau Diana XII B

BALET

PASIUNEA VIEȚII MELE

Baletul este un gen de dans artistic figurativ, un spectacol teatral executat de una sau mai multe persoane. Este îmbinarea armonioasă dintre sport şi artă, iar pentru mine baletul este o adevarată pasiune. Baletul dezvoltă disciplina şi abilităţile (echilibrul, coordonarea, elasticitatea, ţinuta corporal şi, nu în ultimul rând, sensibilitatea artistică) într-un mod plăcut şi constructive în vederea atingerii unui standard ridicat de performanţă. Baletul poate fi practicat de oricine ca hobby şi adduce multe beneficii corpului, astfel că există medici ortopezi care recomandă baletul ca tratament pentru platfus.

Înca de la frageda vârstă de doi ani visam să ajung balerină şi să strălucesc pe marile scene ale lumii. Când am împlinit cinci ani, parinţii au încercat să mă înscrie la cursuri de balet, însă mi s-a spus că sunt prea mică. Deşi dezamăgirea era dureroasă, m-am ambiţionat să încerc din nou anul următor.

În ciuda faptului că am schimbat profesorul de trei ori, rezultatele au fost vizibile şi impresionante. Înprimul rand, baletul mi-a menţinut corpul sănătos şi m-a dezvoltat în mod armonios. Am avut ocazia să particip la două ediţii ale concursului regional “Lebăda de cristal”, unde am obţinut locul al treilea cu variaţia clasică “Moartea lebedei” la categoria <Dansclasic 10-12 ani> şimenţiune cu neoclasicul “Assassin Tango” la categoria <Dans contemporan 13-15 ani>. De-a lungul timpului, am fost solista numeroaselor spectacole coordonate de maestrul coregraf Dorin Mirea, care este şi prim-solist al Operei Brasov. Excluzând variaţiile solistice, am fost protagonist şi în alte spectacole, printre care opera célèbre, precum “Spărgătorul de nuci”(actul al II-lea) şi “Albă-ca-Zăpada”. Scene precum “Sala festivă a Liceului Victor Jinga”, “Eliana Mall”, “Coresi”, “Centrul Cultural Reduta” şi chiar “Teatrul de Operă” mi-au devenit familiare.

Baletul este o experienţă deosebită, care poate fi trăită de oricine, este un mod de viaţă, un motiv de bucurie, este un sentiment inegalabil, o cale de eliberare, de exprimare a sentimentelor. Baletul nu este un act egoist, deoarece spectacolul adduce bucurie, relaxare şi încântare celor ce îl privesc.

Cristina – Maria Popa IX B

DANS POPULAR

PASIUNEA PENTRU FOLCLORUL ROMÂNESC

Răileanu Andrei Alexandru IX B

Totul a început încă din clasa întâi, când am avut un mic spectacol cu ocazia serbării de Crăciun, la care clasa noastră a trebuit să danseze ceva românesc. Doamna învăţătoare m-a selectat şi pe mine; deşi nu am fost foarte încântat pe moment, din cauză că nu ştiam frumuseţea jocului românesc, am acceptat, dar cu greu. Am fost prezent la toate repetiţiile pentru spectacol, iar în ziua spectacolului, m-am descurcat fără nici o problemă, motiv pentru care doamna învăţătoare a avut o discuţie cu tatăl meu, căruia i-a spus că trebuie neapărat să fac dansuri într-un cadru organizat.

Aşa că am aşteptat toamna următoare, începutul clasei a doua şi am început dansurile; am făcut cunoştinţă cu domnul profesor, cu colegii, dar în scurt timp, aproape o lună, am fost promovat la următoarea grupă, cea mai mare din “Ansamblul Folcloric Crai Nou”, la care sunt inclus şi în ziua de azi. Alături de acest ansamblu, am vizitat multe ţări europene, precum Olanda, Germania, Belgia, Austria, Serbia şi alte câteva, unde am arătat civilizaţiei occidentale jocurile româneşti, prin nenumărate spectacole .

Acum aproximativ un an, am avut un spectacol, cu ocazia Zilei Naţionale a României, unde am dansat cel mai cunoscut joc românesc, Căluşul, dar nu l-am dansat cu “Ansambul Crai Nou”, ci cu următorul ansamblu, pregătit de acelaşi profesor, numit ”Ansamblul Folcloric Poieniţa”, la care merg de un an.

În prezent, particip la repetiţiile ambelor ansambluri şi dansez la spectacolele susţinute de acestea.

“Dansul este un poem în care fiecare mişcare este un cuvânt“

ŞAH

«ŞAHUL ESTE PIATRA DE ÎNCERCARE A INTELIGENŢEI» - GOETHE

Incă de când eram mic, la vârsta de 3 ani, bunicul meu a avut dorinţa de a mă învăţa şah.

Atunci nu ştiam ce înseamnă jocul de şah. Mă gândeam că este un joc ca oricare altul. Dar nu a fost aşa. Primii paşi au fost mutatul pieselor şi învăţarea primelor mele deschideri. Mi se păreau lucruri plictisitoare şi nu rezistam mai mult de 30 de minute să stau şi să mă uit pe table de şah.

Dupa un an, am început să îmi placă acest joc şi să îl înţeleg. Incepeam să îmi petrec câte o oră sau două fără să mă mişc şi să învăţ cât se poate de mult.

De la vârsta de cinci ani am fost dat la primul meu club de şah Dinamo Bucureşti. Eram foarte încântat. Acolo am mers cu gândul că eu sunt cel mai bun şi că îmi va fi uşor să îi înving pe toţi. Din păcate nu a fost aşa, dar aceasta m-a ambiţionat şi încetul cu încetul am reuşit să îi înving măcar odată pe ceilaţi colegi.

La vârsta de 6 ani, aavut loc primul meu turneu de până atunci unde am reuşit performanţa de a ocupa locul 3 deşi eram cel mai mic şi lipsit de experienţă. Am fost foarte fericit şi bunicul meu era foarte mândru de mine. Lucram câte 5-6 ore de şah pe zi şi la club şi cu bunicul. Nu mă mai puteam dezlipi de tabla de şah. Din păcate dupa 2 luni de la primul meu turneu, bunicul meu s-a dus pe altă lume. Acest lucru m-a dărâmat şi nu am mai vrut să continui din cauza asta. Parinţii mei m-au încurajat şi mi-au spus că bunicul mă va vedea mereu şi că va fi mâdru de mine orice aş face, totul este să mă ţin de şah în continuare.

Peste o lună am fost la primul meu turneu în afara Braşovului, departe de părinţii mei, în TârguMureş. Aici am jucat cu jucători foarte buni unii deja făcând şah de 3-4 ani. Cu unii din ei am reuşit să fac o surpriză şi să îi înving. Antrenorul meu a fost foarte bucuros, dar eu nu realizam ce victorie obţinusem. Am reuşit să iau 2 medalii de bronz din 3 probe. Aşa am început,,cariera de şah".

Peste un an, am participat la un concurs mai mic organizat la Liceul Mircea Cristea din Braşov. Acolo am obţinut doar locul 3 spre dezamăgirea mea, dar nu poţi ieşi mereu învingător. Dupa terminarea turneului, am văzut în sala de sport de la acel liceu nişte copii care jucau fotbal şi am intrat şi eu. Şi datorită şahului m-am apucat şi de fotbal făcând 2 sporturi în paralel, dar aceasta este altă poveste.

In anul 2008, am participat la prima Finală Naţională organizată de F.R. Şah. Aici se desfăşurau 4 probe: Şah classic, Şah rapid, Blitz şi Dezlegări. La prima probă, Şah Clasic se juca

la timp de o ora jumătate pentru 40 de mutări şi dupa aceea încă 15 minute dacă se efectuau mutările. Nu aveam aşteptări mari pentru că eram la primul turneu de aşa mare concurenţă. Am reuşit să ating podiumul pe locul 3. Nu am avut prea mult timp să mă bucur că următoarea zi se desfăşura proba de Dezlegări. Aici trebuia să rezolvi 6 probleme cu diferite teme pe care ţi le dădeau cei de la F.R. Şah. Am obţinut locul 2, iar la următoarea proba: Şahul Rapid am obţinut locul 3.

Din păcate la ultima probă: Blitzul nu am mai reuşit să fac nimic, dar am fost foarte mulţumit şi aşa am reuşit să obţin primii bani de la clubul pentru care eram legitimat.

Am participat la multe turnee şi am reuşit să obţin cât mai multe premii şi de locu 1. Din anul 2009 am început să particip la concursuri pentru seniori. In anul 2010, am trecut de la CIV la ELO (sistemul de evaluare a jucătorilor):1880 jucând cu alţi şahişti seniori cu ELO de 2000-2200 şi reuşind remize sau chiar victoria.

Din pacate din anul 2011, am întrerupt activitatea de şah ,deoarece programul de la şcoală era de dupa-masă şi nu aveam când să fac antrenamente.

In anul 2013, deşi nu mă mai pregătisem de 2 ani, am participat la Finala Campionatului Naţionat de Şah şi am reuşit rezultate foarte bune în ciuda situaţiei în care mă aflam în legătură cu antrenamentul. Am ieşit Vice-Campion Naţional la proba de şah clasic şi locul 3 la şah rapid, deoarece am pierdut ultima rundă. Imi trebuia doar o remiză şi ieseam Campion Naţional, dar nu a fost să fie. Şi mai dramatic a fost la proba de dezlegări unde am luat locul4, pentru că am ieşit la egalitate cu locul 3 şi la timp şi la punctaj, iar acesta a avut caştig de cauză, deoarece era mai mic decât mine.

Şi în anul 2008 cât şi în anul 2013 trebuia să particip la Campionatul European, dar nu am putut participa din cauză financiară.

Am reuşit să adun în jur de 65 de trofee şi tot atâtea medalii de-a lungul a 10 ani şi îmi pare rău că nu am mai putut face şah de performanţă din cauza programului ,dar încă merg la antrenamente şi încerc să fac şah cât de mult pot.

Şahul m-a ajutat foarte mult la şcoală, deoarece puteam înţelege mult mai uşor şi puteam reţine foarte repede o anumită informaţie, am vizitat multe locuri frumoase şi mi-am făcut mulţi prieteni.

Negilici Andrei Daniel IX D

RAP-UL ȘI EU

Cum ar fi o lume în care muzica nu ar exista? Pentru mine muzica reprezintă totul.Un refugiu, un mod de a mă exprima şi mai ales un mod de a mă autocunoaşte. Ea mă teleportează în timpuri, spaţii şi stări diferite, îmi da încredere atunci când am nevoie, mă face mai puternică, alteori vulnerabilă şi sensibilă. Pasiunea mea este să compun versuri şi să cant muzică rap.

De ce m-am axat pe acest gen de muzică? Rapul îmi oferă posibilitatea de a spune o poveste în versuri, prin care îmi împărtăşesc experienţele, punctul de vedere şi sentimentele. Cu ajutorul unei linii melodic ritmate, a tonului vocal şi a accentuării diferite a cuvintelor din versuri, încerc să transmit cât mai bine mesajul melodiilor. De asemenea sunt pasionată şi de algoritmul de scriere a unei melodii rap. În general subiectele pe care le abordez sunt influenţate de starea mea de spirit în momentul în care mă apuc să compun şi de ceea ce îmi inspiră linia melodică. Încerc să găsesc cât mai multe cuvinte care să rimeze între ele, de la cele mai simple la cele mai complicate şi cât mai multe moduri în care aş putea recita aceste cuvinte, astfel încât ritmul să fie mereu diferit. Pentru că îmi place diversitatea, am încercat să recit mai multe poezii cunoscute pe ritm de muzică rap, printre care şi unele studiate la şcoală, iar “Glossă” de Mihai Eminescu pot spune că mi-a ieşit destul de bine.

Rapul este în antiteză cu personalitatea mea. Probabil acesta este şi motivul pentru care îmi place atât de mult. Consider că muzica, rapul este modul meu de a mă exprima cel mai bine şi nu voi renunţă la această pasiune.

Radu Giulia XI B

HOCHEI

Colegul nostru - FILIP George-Cristian - este un sportiv deosebit care la o vârsta extrem de fragedă se poate lăuda cu o evoluţie şi un palmares de excepţie, fiind singurul sportiv din Romania care în 2013 a fost convocat în lotul echipei Naţionale de Hochei pe iarbă (U 18) şi în anul 2014 în lotul echipei Naţionale de Hochei pe gheaţă (U18).

Pasiunea sa a debutat la doar 6 ani, când a avut primele contacte cu un sport extrem de apreciat : hochei pe gheaţă. Observând din tribună alţi copii jucându-se cu crosele şi pucul pe gheaţa patinoarului din Parcul Sportiv Tractorul , l-a rugat pe tatăl său să îl înscrie pe el în echipa de hochei pe gheaţă alături de ceilalţi copii antrenaţi de Domnul Antrenor Emerit Dumitru Iordan (fost mare hocheist şi portar al echipei Naţionale a României)

In anul 2010 dupa inaugurarea Patinoarului Olimpic din Braşov, Cristian începe să facă performanţă la hochei pe gheaţă şi obţine primele rezultate deosebite în Campionatul Naţional (U12). In anul următor se califică în Superliga Campionatului Naţional de hochei pe gheaţă şi obţine locul 5.

Anul 2011 este un an deosebit pentru Cristi, care îşi face debutul ca portar la hochei pe iarbă, iar pentu prima dată echipa îndrumată de antrenorul emerit Dumitru Iordan reuşeşte să câştige titlul de Campioană Naţională la categoria de vârstă U1, Cristi câştigând astfel primul titlu de Campion Naţional al României .

In anul 2012 Cristi împreună cu echipa de U14 a Braşovului câştigă prima medalie de bronz la hochei pe gheaţă şi alături de echipa de U16 a Braşovului reuşeşte să câştigeo altă medalie de bronz la Campionatul Naţional de juniori, performanţe obţinute sub îndrumarea domnilor Dumitru Iordan şi Kovacs Laszlo. La hochei pe iarbă, în anul 2012 echipa îşi mai trece în palmares încă un titlu de Campioană Naţională la U14 şi în urma unei evoluţii deosebite, Cristi este desemnat CEL MAI BUN PORTAR AL CAMPIONATULUI NAŢIONAL, titlu acordat de Federaţia Română de Hochei pe Iarbă! In acelaşi an, dar la o categorie de vârsă superioară, jucătorii braşoveni reuşesc să obţină medalia de bronz la Campionatul NaţionalU16 .

Anul 2013 este unul exceptional pentru acest jucător deosebit Filip George-Cristian, deoarece împreună cu echipa de juniori de U16 câştigă medalia de bronz la Campionatul Naţional de hochei pe gheaţă sub coordonarea antrenorului-jucător Pisarenko Ievgeniy şi Dumitru Iordan.

La Hochei pe Iarbă în 2013 jucătorii braşoveni câştigă Medalia de Argint şi Cristi obţine al doilea titlu de CEL MAI BUN PORTAR AL CAMPIONATULUI NAŢIONAL AL ROMÂNIEI (U16).

La sfârşitul anului 2013, în urma evoluţiilor deosebite, Cristi este selecţionat în Echipa Naţională a României de Hochei pe Iarbă (U18) antrenată de domnul profesor Naum Cristian, cu care participă la Campionatul Balcanic desfăşurat în Bulgaria, unde au obţinut medaliile de bronz la Campionatul Balcanic ediţia 2013.

La începutul anului 2014, Cristi a fost convocat la Echipa Naţională a României de Hochei pe Gheaţă (U18), antrenată de profesorii Iustinian George si Elekes Levente cu . Tot în 2014, Cristi îşi mai trece in palmares o medalie de argint la hochei pe gheata U18 .

În sezonul 2015-2016, Filip George-Cristian acumulează încă o medalie de bronz în campionatul naţional, şi încă o selecţie în lotul naţional de juniori U18, demonstrându-şi pasiunea deosebită şi bucurându-se de recunoaşterea meritelor sale.

SAXOFONUL SAU DRAGOSTEA DE VIAȚĂ

Mă numesc Benga Adrian, fac parte din colectivul Colegiului Naţional de Informatică “Grigore Moisil” din Braşov. Pe langă informatică, acum trei ani am descoperit pasiunea mea pentru muzică, pe când urmăream un post de televziune unde era invitat un mare saxofonist român. În acel moment am simţit că asta trebuie sa fac şi eu, să învâţ să cânt la saxofon. După ce am reuşit să îmi conving părinţii că îmi doresc lucrul acesta cu adevarat, am vorbit cu dirijorul tarafului care cânta la spectacole alături de ansamblul unde eu făceam dansuri populare, iar acesta a spus ca o să mă ajute să cunosc cât mai bine acest instrument. La început, totul a fost mult mai greu decât mă gândeam eu, deoarece erau foarte multe note ale instrumentului care rezultau din apăsarea diferitor clape ale acestuia. Până la urmă am reuşit să învăţ toate notele, deşi pe parcurs, când am început să studiez game şi diferite compoziţii muzicale, am crezut că o să renunţ, pentru că îmi era foarte greu. Erau diferite lucruri pe care trebuia să le gândeşti în acelaşi timp, cum ar fi: dozarea respiraţiei, gândirea notelor care urmează, articulaţiile lor şi altele. Sigurul lucru care m-a ajutat şi m-a ambiţionat şi mai tare a fost pasiunea, dragostea pe care o simţeam faţă de lucrul pe care îl făceam .

Îmi amintesc cu mare drag de primul meu spectacol de care aflasem cu patru zile înainte ca acesta să aibă loc; în acele zile am studiat câte şapte ore în fiecare dintre ele. Înainte să adorm fredonam în gând meodiile pe care trebuia să le prezint la acel spectacol, noaptea visam partituri din cauza emoţiilor pe care le aveam, iar dimineaţa mă trezeam fredonând din nou. Când am ajuns pe scenă, iar în faţa mea erau mii de oameni, am încremenit. Dar în final am reuşit să interpretez cu bine, apoi când toată lumea te aplaudă şi te face să simţi că le-ai adus tuturor puţină fericire în suflet, simţi o mulţumire interioară de nedescris. Am plecat de la acel spectacol foarte bucuros, deoarece am câştigat marele premiu şi a fost un moment special.

Această pasiune m-a ajutat să văd multe părţi ale acestei lumi şi să cânt alături de grupuri muzicale diferite la fiecare schimb de experienţă . Totul a fost minunat, în cea mai mare parte a timpului ne distram şi încercam să înţelegem diferitele tipologii de gândire ale oamenilor din ţara respectivă, iar la spectacole totul a devenit foarte frumos şi uşor, deoarece eram sigur pe mine şi piesele pe care le cântam îmi intraseră în reflex. Am obţinut mereu primele locuri şi nenumărate aprecieri ale spectatorilor, indiferent de locul unde ne aflam .

În prezent, am absolvit Şcoala Populară de Arte şi Meserii “Tiberiu Brediceanu” din Braşov de unde am obţinut un atestat care certifică faptul că sunt specializat la saxofon şi am început să cant într-o formaţie, unde alături de colegii mei, reuşim să facem multe suflete fericite cu muzica pe care noi o cântăm.

Dacă cineva simte că are înclinaţie către muzică, să nu stea deloc pe gânduri, deoarece această artă îţi aduce numai beneficii.

Pe lângă faptul că îţi schimbă gândirea şi te ajută să înţelegi această lume într-un mod diferit faţă de cum o vedeai înainte, muzica îţi va ţine mereu inima plină de viaţă şi te va ajuta să treci peste probleme.

Benga Adrian XI B

SNOOKER

DESPRE SNOOKER CU DANIEL MANTALE

Reporter:

Daniel, ne poți spune ce te-a atras la snooker?

Daniel Mantale:

Nu aș putea să spun ceva concret. Aveam doar 8 ani când l-am descoperit la televizor și mi s-a părut intresant cum câțiva oameni fugăreau niște bile pe o masă verde și primeau puncte pentru asta.

R.: Și totuși te-ai înscris la un club de snooker.

D.: După ce am privit câteva meciuri la televizor, m-am gândit că aș putea și eu să joc și, de ce nu, chiar să fiu bun. Începusem să îmi doresc foarte mult să îl practic.

În toamna lui 2013 am aflat de existența unui club de snooker în Brașov și imediat m-am înscris la clubul de snooker Black Pot care pe atunci nu se deschisese decât de trei ani.

R.: Cum ai aflat de existența clubului?

D.: Colegul meu de bancă de atunci știa că îmi place snookerul. El primise un fluturaș în care erau trecute datele clubului și el mi l-a dat mie. Când mi l-a înmânat, era bine împăturit și mi-a spus: „Descifrează-mi și mie asta.”. Am fost foarte bucuros când am văzut despre ce era vorba.

R.:Cum îți aduci aminte de perioada când te-ai înscris?

D.: Eram foarte emoționat: în sfârșit urma să fac ce îmi doream foarte mult. Când am intrat în acea sală, eram atât de uimit că eram acolo, încât antrenorul care ne întâmpinase m-a întrebat de două ori ca să îi răspund cum mă cheamă.

R.: Cum au fost pentru tine primele ore de snooker?

D.: Teorie. Antrenorul începuse cu câteva noțiuni despre masa de snooker, tacuri, postavul mesei etc. Tot ce trebuia să știm înainte să putem începe să jucăm. Când am pus în sfârșit mâna pe tac, am simțit nevoia de a juca din plin. Și iată, de 4 ani tot la masa de joc mă aflu.

R.: Spune-ne câte ceva despre acest sport.

D.: Snookerul este o ramură a jocului de biliard. Se joacă pe o masă dreptunghiulară (lungime: 3,569 m și lățime: 1,778m) prevăzută cu 6 buzunare.

În afară de bila albă, sunt 21 de bile: 15 bile roșii (valorând fiecare câte 1 puct) și 6 bile colorate (bila galbenă- 2 pucte, bila verde- 3 puncte, bila maro- 4 puncte, bila albastră- 5 puncte, bila roz- 6 puncte, bila neagră- 7 puncte). Un meci de snooker are mai multe frame-uri. Un frame este câștigat de jucătorul care are mai multe pucte decât celălalt, iar pe masă nu sunt disponibile suficiente puncte pentru a fi ajuns de adversar.

Punctele sunt obținute prin introducerea unei bile roșii în buzunar (nu se repoziționează pe masă) urmată de o bilă colorată (care se repoziționează pe masă pe puctul stabilit de culoarea sa); principiul repetându-se până când nu mai sunt bile roșii pe masă (caz în care se introduc bilele colorate în ordinea crescătoare a punctajului, dar nerepoziționându-se pe masă).

R.: Sună destul de complicat...

D.: Pe măsură ce joci intră în reflex principiul bilă roșie- bilă colorată.

R.: Iar ținuta?

D.: Ținuta oficială de concurs este alcătuită din pantaloni de stofă, cămașă, vestă, papion.

R.: Spune-ne câte ceva despre realizările tale.

D.: În 2014 și 2015 am ieșit locul 3 național la categoria de vârstă juniori, iar în 2015 am făcut parte din lotul național la Campionatul Internațional de Snooker U21 de la București.

R.: Felicitări. Și care este favoritul tău în lumea snookerului profesionist?

D.: Ronnie O'Sullivan este favoritul meu.

R.: Ce ai sfătui pe cineva care ar vrea să se apuce de acest sport?

D.: Să nu renunțe. Este un sport greu, poate unul dintre cele mai grele sporturi pentru că nu are legătură așa mare cu corpul, ci cu mentalul fiecăruia; doar cei cu un moral bun, cu un caracter puternic și echilibrat pot învinge.

Cineva numea snookerul „șah cu bile". Ca în șah,este nevoie de strategie, una obținută prin perseverență. De aceea, oricine dorește, să nu renunțe, restul vine de la sine.

Daniel Mantale XI D

DIVING

Pot spune că de mic am început să explorez lumea și să încerc toate lucrurile noi care mi-au ieșit în cale. Pană acum aproximativ un an , cea mai mare pasiune a mea era să călătoresc și să descopăr locuri noi de pe această planetă și asta este exact ce am făcut.

În vara anului trecut am călătorit în Cipru , o insulă aflată la sudul Turciei și care este înconjurată de Marea Midetarana. Cu toate că fusesem în Cipru și înainte , mereu m-am mulțumit doar cu plaja și marea , admirând-o doar de la suprafață . În acea vară, a fost ceva diferit . Am vrut să încerc ceva nou.

Cel mai bun prieten al meu de pe insulă este un englez pe nume Johnny. Acesta este de meserie doctor , mai exact chirurg . În timpul său liber, Johnny este maestru instructor în Scuba Diving . Maestru instructor reprezintă cel mai înalt grad din arta scufundărilor, care necesită pregătire intensă și dobândirea tuturor specialităților, ele fiind numeroase .

Johnny mi-a tot spus cât de fascinant și uimitor este să fii sub apă. Mi-a spus că este o altă lume. Pe atunci nu aveam de unde să știu și îl aprobam fără prea mult interes. Interesul meu a fost schimbat în momentul în care am încercat divingul pentru prima dată. Îmi amintesc perfect și acum felul în care mă sinţeam în apă , plutind , Johnny fiind lângă mine şi încurajându-mă astfel :„ Primele 9 luni din viață le-ai trăit în apă , în burta mamei tale , așa că o dată ce creierul tău își va aminti lucrul ăsta , totul va veni de la sine." După aceasta , Johnny a dat semnalul și am coborât încet spre fundul mării . Adâncimea era de aproximativ 5 metri, dar mie mi s-au părut poate 50. Era ceva de vis , toți peștii păreau că se vor lovi de mine, felul în care puteam să zbor oarecum sub apa , era sentimentul absolut pe care îl aveam. După aproximativ 3 zile în care am învățat lucrurile de bază în ale scufundărilor, am susținut un examen și am reușit să obțin permisul de scafandru de 12 metri.

După un an de zile, am reușit să mă întorc sub apă și am avut același sentiment de încantare pe care l-am trăit și prima dată. De data aceasta, să explorez lumea subacvatică a fost mult mai ușor, având deja mica mea experiență- cel mai important lucru pentru un scafandru. O singură data am pățit ca „regulatorul" , partea care face legătura între tubul de oxigen și gură să se fisureze pe la 20 de metri , fiind defect și presiunea fiind mare , dar orice scafandru are 2 regulatoare, special pentru situații

din astea. Bineînțeles, având pregătirea necesară, am schimbat dispozitivele între ele fără probleme și am continuat scufundarea, ba chiar am fost lăudat de instructor la final .

Am explorat toate locurile din zonă adânci de 12 metri , dar la un moment dat acest lucru nu a mai fost de ajuns. Atunci m-am hotărât să încep pregătirea pentru cea de-a doua etapă , respectiv pentru a putea coborî la 18m. Această etapă este cea mai importantă și cea mai grea, studiind toate situațiile neplăcute ce ar putea apărea la o scufundare și, credeți-mă, sunt o mulțime. Felul în care planifici o scufundare este foarte important și mai ales trebuie să știi când să spui „stop”. După o săptămână intensă de scufundări și lecții de teorie am fost nevoit să susțin un alt examen , pe care l-am luat fără să greșesc răspunsul la vreo întrebare.

Acum eram scafandru independent , pregătit să conduc sau să planific o scufundare , ba chiar să merg fără un instructor. Instructorul mi-a sugerat să merg mai departe și să îmi dobândesc permisul de scafandru avansat , respectiv să mă scufund la o adâncime de 30 de

metri. Am reușit să trec și de acest curs după aproximativ 5 scufundări de „aprofundare”.

Cea mai adâncă scufundare a mea a fost de 30,9 metri și pot spune că acest sentiment nu se compară cu absolut nimic în lume. Când privești în sus, vezi doar albastru, nu îți dai seama de unde ai venit sau unde ar putea să fie suprafața apei. Am fost în atâtea locuri, nici nu ştiu care fost cel mai plăcut şi cel mai frumos , dar am rămas foarte impresionat când am fost în peșterile subacvatice, în locuri foarte strâmte de abia încăpeam cu tubul de oxigen în spate, ba chiar am fost nevoit să îmi dau tubul jos şi să îl reataşez la ieșire. De asemenea, este interzisă atingerea pereților peșterilor pentru că sunt anumite creaturi care te pot răni sau otrăvi chiar, precum peștii lei.

Următorul pas al pregătirii mele a fost să încep să dobândesc mai multe specialități, precum: „ Boat diver” , „ Wreck diver „ și „ Perfect Buoyancy Diver”, care îmi dau dreptul de a porni o scufundare din barcă , nu numai de pe țărm , de a explora epavele aflate pe fundul mării și de a pătrunde în locuri înguste, spre exemplu,

în peşteri . De asemenea , un scafandru avansat care dobândește cel puțin două specializări se numește Scafandru Specialist.

Așa că momentan mă mândresc cu acest titlu de Scafandru Specialist! Înainte să mă întorc acasă, am hotărât să îmi exploatez aceste specialități așa că am organizat o scufundare pe o epavă aflată la 25 de metri adâncime undeva la 2 km de țărm. A fost cea mai bună scufundare a mea și nu o să uit niciodată acel sentiment ciudat pe care l-am avut când am pătruns în epava aceea , temperatura fiind mai mică cu 5-6 grade în interior , lumina nu avea pe unde să pătrundă , iar eu cuprins de fascinație am rămas încremenit pentru câteva minute, admirând totul.

Pe parcursul a doi ani am reușit să cumulez 33 de scufundări și să ajung la un grad relativ înalt al unui scafandru , dar cu siguranță nu mă voi opri aici. Pot spune că este unul dintre cele mai bune hobby-uri ale mele și recomand tuturor să încerce măcar o dată acest lucru!

Șușu Flavius XI D

MEDIA

NIMIC NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOR!

Te-ai gândit vreodată că o întâmplare de o clipă îţi poate aduce un răspuns pentru viitorul tău? Îţi poate arăta ce şansă se află în faţa ta? Chiar dacă pe moment o consideri neînsemnată, după un timp îţi dai seama ce întorsătură a adus în viaţă ta? Ei bine, aşa pot eu descrie momentul care m-a adus în faţa unui vis din copilărie. Cum orice copil al zilelor noastre se uită la micul ecran şi spune: “Şi eu vreau să apar la televizor când voi fi mare!”,”Şi eu vreau să fiu că ei! “, la fel gândeam şi eu şi iată că am şi avut ocazia.

Eram o elevă de clasa a VIIa care participa la un târg caritabil susţinut în şcoală cu ocazia sărbătorilor de iarnă, eram prinsă în activităţile mele, când domnul meu profesor, Dumitru Avădanei, director şi iniţiator al proiectului de televiziune şcolară TV2BV, având nevoie de câteva reportaje pentru jurnalul de Crăciun, mi-a pus microfonul în mână şi mi-a zis: “Avem nevoie de părerea ta legată de această activitate, când ajung la 3, porneşte camera.1,2,3 şi...filmează!” Şi acesta a fost momentul care mi-a deschis poarta spre una dintre pasiunile pe care îmi bazez viitorul.

Nu îmi amintesc exact ce cuvinte am folosit, dar tot ce ştiu este că am vorbit din suflet şi chiar dacă , datorită emoţiilor am avut mici scăpări, a fost suficient pentru domnul profesor. Pot spune că dacă dumnealui nu ar fi văzut în mine un potenţial, nu aş fi ajuns până aici. După un timp, văzând cât de mult îmi place ideea de a fi în faţă camerei şi de a avea posibilitatea să mă exprim, am ajuns să fiu mult mai stăpână pe mine, ţineam microfonul cu mai multă încredere, vorbeam mult mai liber şi deja nu mai ştiam ce înseamnă emoţiile.

Pe lângă toate acestea, am reuşit să îmi măresc portofoliul de jurnalist, având ocazia să îmi întrec limitele. Am reuşit să apar pe micile ecrane, fiind reporter pentru posturile de televiziune Antena 1 şi Antena 3 pentru proiectul “Liga profesorilor excepţionali”, la MIX2TV în cadrul emisiunii “Tortul de ciocolată” pentru proiectul “Şcoala mea pe primul loc” şi la jurnalul de ştiri TVS legat de proiectul “C.O.R.E.C.T -PROMOVARE ŞI MEDIA “.

Încet, încet mi-am format statutul de jurnalist şi bineînţeles că mereu îmi doream să fac mai mult, visul meu fiind să ajung să prezint un astfel de jurnal şi iată că am reuşit. Echipa de jurnalişti era formată din elevii clasei domnului profesor şi bineînţeles eu, dar odată ce aceştia au absolvit, jurnalul de ştiri a rămas fără prezentatori şi atunci a venit propunerea care pot spune că a completat tot. Îmi amintesc cu atâta emoţie de prima filmare, toate acele ore petrecute pentru memorarea textului, pentru îmbunătăţirea atitudinii, oglinda îmi devenise cel mai mai bun prieten, apoi filmarea

în sine, cu toate luminile şi camerele care erau pe mine, îmi vedeam visul cu ochii, iar rezultatul mi-a adus şi mai multă motivaţie. Cea mai mare bucurie am avut-o când, chiar dacă absolvisem şi eu şi ajunsesem la Colegiul Naţional de Informatică “Grigore Moisil”, am fost chemată să îmi continui activitatea, prezentând al doilea jurnal, care a ajuns câştigător în competiţia “O activitate de succes în săptămâna Şcoala Altfel” premiată la Bucureşti.

Experienţa şi-a spus cuvântul, văzându-se îmbunătăţiri clare. Deja totul devenise ceva normal, era o plăcere să mă aflu în studio şi chiar după ore bune petrecute pentru câteva minute de filmare, chiar dacă oboseala îşi spunea cuvântul, reuşeam să zâmbesc, având parte de momente atât de frumoase alături de echipă.

Şi indiferent ce îmi va rezerva viitorul, toate aceste momente îmi vor aminti întotdeauna de unde am plecat!

Abraham Radina X A

PRINTRE ARHAISME ȘI REGIONALISME

Elevii clasei a V-a vă propun un joc!
Pătrundeți într-o lume veche, dar fascinantă cu ajutorul creațiilor celor mici...

Profesor Raluca Iancău

În vacanţă la bunici
Marcel era un băiat cam dolofan, dar simpatic şi plin de energie. În vacanţa de vară a stat la bunici, nişte iobagi de treabă, dar cam ocupaţi. Bunica robotea toată ziua prin curte, iar seara o prindea sporovăind cu vreo vecină. Bunicul însă, umbla hai-hui cât era ziua de lungă, îmbrăcat cu nişte nădragi prinşi la mijloc cu un chimir frumos ornat.
Băiatul, care avea timp berechet, umbla toată ziua brambura prin vecini şi mânca eugenii şi acadele cumpărate de la aprozar. Pe seară era musai să vină la masă, altfel bunica îl trecea în catastif şi-l pâra părinţilor spunând ce boacănă a mai făcut. Deşi era chiaun de somn, trebuia să citească din bucoavnă, aşa cum lăsase instrucţiuni precise mama.
Cu toate acestea, nimic nu se compara cu libertatea de la ţară, vacanţele petrecute la bunici fiind cele mai frumoase.

Text de: Marin Crina Beatrice

Catrina Sorana - VIII A

Din catastiful meu
Tare mult îmi plăcea să-mi petrec vacanța de vară la bunica.
Casa ei se afla lângă țintirim. Și acum îmi aduc aminte cum mă aștepta în prispa casei. Să vă înșir o bongoasă:
În iatacul buncii de vară ea imi gătea cele mai delicioase barabule cu ai. Cucuruzul mocnea încet pe cuptor. După ce am halit bucatele bune, bunica mi-a dat și o harchină de harbuz. Farmazon cum eram m-am murdărit din cap până in picioare dar si lăicerul bunicii. Alte bulendre nu mai avem decât unele jilave. Ca să scap de o chelfănelă am plecat pe uliță la cooperativă. Fără nici o leţcaie la mine , m-am dus să îmi cumpăr zaharicale. L-am rugat pe comerciant să mă treacă la catastif ceea ce bunicii i se părea o batjocură. Ajuns acasa nu am mai zăbovit nici o clipă și am tras la aghioaselea mai iute ca niciodată de frica unei papare. Altminterea eram un copil foarte cuminte dar in ziua aceea numai de prostioare m-am ținut.

Text de: Garcea Mara

O mânecare agitată
De mânecare, medelnicerul mâneca spre palat. Săracul om s-a trezit mai târziu, iar acum a zăbădit și l-a supărat pe împăratul regatului. Odată ajuns la palat, omul este chemat la împărat de către dreptarul său. Speriat, bărbatul se duce și își așteaptă pedeapsa pentru fapta sa. Împăratul îi spuse cu hong slujitorului că, dacă nu face cea mai bună chiroșcă va fi alungat din regat. Omul nu știa ce să facă. El nu mai gătise în viața sa. S-a dus în grabă la soție ca să îi ceară ajutorul.. Femeia a stat și s-a gândit puțin, apoi i-a dat o rețetă de palanețe. Medelnicerul se grăbește așa că merge în găbănaș și, când pregătește palanețele, pune în loc de brânză suiești pentru umplutură.
Slujitorul se duce iamuni și îi dă împăratului iemblele sale suiești. Surprinzător, aceste pogăci ale lui erau foarte bune. De aceea împăratul l-a promovat pe bărbat de la medelnicer la bucătar-șef. Acesta îi explică împăratului faptul că, rețeta este soției lui. Auzind aceasta, împăaratul îi promite că o să o năimească socațiță șefă, iar ziua următoare chiar asta s-a întâmplat.

Text de: Toma Nicoleta Sabina

Popescu Daria - VIII A

Tololoi

Fiind în vacanţa de vară la mătuşa mea din Iaşi , m-am hotarât să merg cu verii mei la cunoscuta Casă domnească Petru Şchiopu.
Admirând casa am zărit pe cerdac un bătrân îmbrăcat în haine de aba. Cu ochi calzi si prietenoşi ne-a invitat să păşim în încăperile pline de istorie. El ne-a povestit despre domnitorul Petre Schiopu şi Maria, neneaca lui, o femeie bună la suflet ce chema copiii sărmani din megieşie să le dea căte o hrincă şi o zamă cu tocmagi.
Urmărindu-l pe bătrân prin camerele casei, am văzut o uşă ascunsă sub scări. Fără să fac prea mult zgomot am tras rigla şi am intrat în camera întunecata. În acel moment s-a auzit o hurducătură si m-am trezit pe hudiţa prăfuită a satului. O gloată de copii ştrulubatici alergau fugăriţi de o papciupă ce învârtea ameninţător o iuşcă. Speriată am luat-o la sănătoasa împreună cu copiii şi nu ne-am oprit decât în huceagul de la marginea satului. Ei mi-au povestit că femeia era tuşa Ana, rachieriţa ce locuia mai jos, şi că s-au ospătat cu pârjoalele ce le-a lăsat la răcit. Am încercat să le explic că nu este un lucru bun ceea ce au făcut, dar ei au început să râdă şi au scos din traistă două barabule încă fierbinţi.
Deodată i-am auzit pe verii mei că mă strigau. M-am ridicat în picioare si mi-am dat seama că adormisem pe băncuţa de lângă perete. Am zâmbit şi parcă încă simţeam mirosul barabulelor.
În drum spre casă m-am gândit că viaţa la ţară era mult mai amuzantă decât credeam eu.

Text de: Cristea Daria

Ora de muzică

Era o dimineață răcoroasă din luna Brumărel. În curtea școlii o gloată de elevi își așteaptă diecioara cuminți. Intrați în sala de curs, elevii se pregătesc pentru ora de muzică. Astăzi va fi solist un ceteraș din clasa alăturată. Pe tablă sunt scrise cu tibișir versurile cântecului. În ultima bancă, un băiețandru cu un mintean maro si niște nădragi negri stă dosnic de restul

Rus Anda - VIII A

Ene Sabina - VIII A

clasei. Este impacientat și așteaptă sfârșitul orei. Doamna profesoara scoate din puiuc o bucată de poptirus și pregătește o țădulă pentru mama elevului. O anunță că băietul ei a zăbăjit la prima oră. Baietul a primit hârtia și s-a liniștit. La sfârșitul orelor a plecat acasă și i-a povestit mamei întâmplarea.

Text de: Florescu Raul

Amintiri dragi

Satul bunicilor este locul în care îmi place să-mi petrec vacanțele de vară.
Aștept cu nerăbdare să-l revad pe nea Ion. Este fratele bunicii și a fost dascal în sat. Bunica dă mereu sfoară în țară că am venit, iar el mă așteaptă în fereastră, așezat pe laviță. Îmi oferă clisă, pită și lapte covăsât pe care îl ține acoperit cu un ștergar. Îl toarnă, cu mâna tremurândă, într-o solă albastră. Eu în schimb îi aduc foaia ca să rămână la curent cu ce se întamplă în lume. Îi face placere să stăm la givan. M-a învatat buche cu buche până când am reușit să citesc cu ușurinta. Tot el a fost primul care mi-a pus în mână creionul, plevaisul, cum zice el. Mă invață ca să nu cresc fără a ști o iotă.
Cuvintele și graiul cald al celor de aici mă fac să mă simt ca acasă.

Text de: Matei Bighiu

LECTURA ÎN IMAGINI

Sufletul omului poate fi transpus în artă sub toate formele ei. Dacă primele încercări au fost acelea de a încrusta momente din viața de zi cu cu zi, mai târziu regăsim rânduri umplute cu povești de viață, cu trăiri și sentimente puternice.

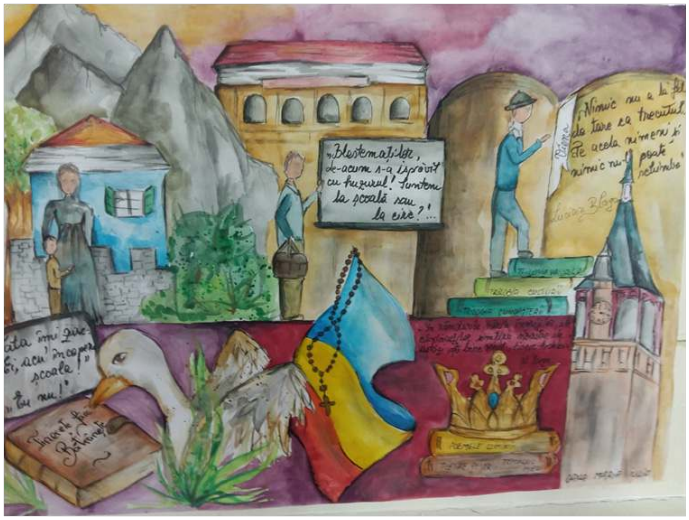

Esența scriitorului curge odată cu cerneala peniței construind, pe o simplă coală albă, propria oglindă a sufletului efemer. Pătruns în viața dintre rânduri, pictorul transpune universul în lumini și umbre, în praf de stele și pulberi de cenușă. Slove ascunse nasc cuvintele unei lumi nedescoperite ale cărei granițe așteaptă să fie trecute, căci aceasta este menirea poetului. Infinitul culorilor va metamorfoza agonia și extazul cuvântului ale cărui taine rămân sub semnul misterului, în proiecții fantasmagorice pe pânze neatinse.

Astfel, arta devine reflexia mâinilor pătate de cerneală și vopsea, proiecția simțirilor deșarte și a trăirilor uitate în aburul timpului, în pagini cu slove șterse sau culori pierdute.

Oana Maria Iulia XI D

IMPORTANȚA ARTEI ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

Arta este o activitate a omului care are drept scop producerea unor valori estetice și care folosește mijloace de exprimare cu caracter specific.

Din punctul meu de vedere, arta este extinderea caracterului nostru în diferite domenii. Indiferent de ceea ce realizăm, punem suflet și asta oferă o valoare autentică reușitelor, creațiilor noastre. Astfel ne putem identifica cu ceea ce realizăm. Asta numesc eu artă! Această disciplină a luat naștere cu mult timp înaintea omului. Când primul om a păsit pentru prima oară pe Pământ, a văzut cea mai frumoasă capodoperă de atunci și până în ziua de azi. Natura, universul, viața sunt creațiile divinității care a reușit să transpună perfecțiunea dumnezeiască în acest plan material. De mii de ani, omul face același lucru. Încearcă să le ofere celorlalți o parte din sufletul său și așa ia naștere arta printre oameni. Însă ce diferențiază arta de atunci de cea de acum?

În primul rând, în trecut, oamenii aveau o viziune foarte concretă asupra lumii. Din cauza acestui fapt, creațiile oamenilor de atunci erau foarte simple, fără semnificații, elemente-cheie. Mai târziu,omul a aflat de Dumnezeu, de sfinți și a început să caute şi să creeze cât mai multe mijloace prin care putea realiza o legătură între el și Divinitate. Iau naștere, astfel, primele simboluri precum crucea, aureola, se dezvoltă interpretarea cântecelor pe voci, luând naștere corul. Peste câteva secole totul ia o întorsătură drastică și se renunță la ideea de a asocia orice creație cu religia. Atunci, arta începe sa pună în lumină omul. Arta devine liberă. De atunci și până acum omul a început să cuprindă în creațiile sale diferite semnificații complexe. Operele prind un subînțeles. Par rupte de realitate, indicând cât de abstractă poate fi mintea umană. Artiștii prezintă lumea înconjurătoare cum o percep ei, prin filtrul propriei minți.

În al doilea rând, acest fapt a avut un impact major asupra societății. Din ce în ce mai mulți tineri își dezvoltă foarte devreme o gândire abstractă, ieșită din comun. Așadar, arta este ceva cu care omul se naște. Omul este în sine o artă, se naște în artă și creează artă. Fără aceasta, noi am pierde calitatea de om. Ne-am pierde libertatea, gândirea complexă. Am fi limitați.

Din fericire, în ziua de astăzi această formă de manifestare este în plină dezvoltare, ceea ce va conduce la un viitor strălucit al rasei umane.

Bota Alexandru X A

EPISTOLE LIVREȘTI

Dragul meu Frédéric,

Sper că nu te deranjează maniera directă de adresare, şi dacă o face, sunt sigură că mă vei ierta. După ce am petrecut zile în şir in pantofii eleganţi ai lui Octave, care, după cum chiar tu ai recunoscut, este în mare măsură inspirat din modul tău de a fi, nu pot să ma dezlipesc de voi. Personajul tău, trebuie să recunosc, se regăseşte şi în mine. Îl voi lăsa acum în pace pe domnul Octave, pentru că nu el este motivul pentru care am conceput această scrisoare.

Vreau pur şi simplu să îţi mulţumesc. Să îţi mulţumesc pentru că nu încerci să le faci tuturor pe plac, pentru că nu te pierzi în mulţime şi pentru că nu scrii romane care au mereu un final fericit. Cred că nu realizezi cât de extraordinar eşti, dar probabil că nici nu te interesează. Mă lovesc zilnic de zeci, poate chiar sute de oameni care nu îmi influenţează cursul vieţii sub nici o formă. Cărţile tale însă, deşi fizic vorbind nu sunt vii, modelează anumite porţiuni din mine şi lasă o amprentă adâncă, chiar daca nu sunt scufundate în metafore şi epitete sau poveşti de dragoste lacrimogene. Verosimilitatea din ele, precum şi limbajul liber, neîngrădit, mă fac să cred că tu scrii cu uşurinţa cu care ne bem noi, restul oamenilor care nu stăm urcaţi pe tronul literaturii contemporane, cafeaua.

Ştiu că probabil primeşti zilnic sute de astfel de scrisori, de aceea nu aştept un răspuns. Dacă totuşi ai citit aceste rânduri, sper că ţi-au schiţat un zâmbet pe faţă.

Cu mult drag si dragoste (care NU durează trei ani),
o altă admiratoare de-a lui Octave

(către Frédéric Beigbeder)

Dragă domnule J.,

Ce mai faceţi? Sunteţi pe uscat sau tot pe apele Tamisei? Sper oricum ca această scrisoare să vă găsească bine şi sănătos, după toate peripeţiile în care vă aventuraţi mai mereu.

Trebuie să mărturisesc că până acum am citit doar o carte scrisă de dumneavoastră, poate cea mai cunoscută chiar: ,,Trei într-o barcă". Luând în considerare faptul că aţi fost aproape contemporan cu Charles Dickens, opera dumneavoastră a fost o binemeritată pauză de la romanele consistente britanice pline de dramă şi cu prea puţin umor.

Cartea dumneavoastră, domnule Jerome, mi-a dovedit faptul că şi britanicii, deşi par sobri, pot fi din cale-afară de amuzanţi. Ştiu că viaţa dumneavoastră a fost presărată cu destul de multe evenimente dramatice şi mă bucur să văd că preţuiţi fiecare clipă petrecută alături de oamenii dragi dumneavoastră. Îmi doresc să văd mereu jumătatea plină a paharului, precum o faceţi dumnevoastră în cărţi. Vă admir pentru că aţi reuşit să vă urmaţi visele, indiferent de statutul financiar. Poate că nu aţi adunat averi, însă pot să vă spun că prietenii pe care îi aveţi şi alături de care călătoriţi sunt o comoară.

Vă las acum, poate aveţi ceva bagaje de făcut şi vă reţin.

Cu drag,
încă o persoană căreia îi place să călătorească

(către Jerôme K. Jerôme)

Pentru conformitate: Oancea Casiana X A

Mentorului meu, scriitorului Bogdan Petriceicu-Haşdeu

Începând să vă scriu, încerc o sfială. Vă văd de multe ori în mintea mea, dar se iveşte atât de rar prilejul de a sta de vorbă cu DomniaVoastră, chiar și într-o lume virtuală.

Mă întreb uneori dacă oamenii mari fac istorie și masele o susțin. Dacă ar fi sa-l dau crezare lui Hegel „Dumnezeu face istoria".

„Omul mare" este o personalitate complexă, reprezentativă pentru o epocă oarecare. Aşa aţi fost şi dumneavoastră, maestre scriitor, lingvist, folklorist și istoric. V-am admirat personalitatea complex şi viguroasă, săgetată de mari avânturi şi prăbuşiri.

M-au emoționat întotdeauna creațiile dumneavoastră în versuri. Lirica Domniei Voastre am înţeles-o și din însăşi mărturisirea lucidă a dumneavoastră: „N-aş fi cutezat a scoate la lumină această poezie, dacă nu ştiam că unora le place sumbra şi violent pictură a lui Caravaggio. La fel şi poezia mea este dură."

„Negru sânge se încheagă pe rănile
Din ciuntite fâşii omeneşti,
Ici picioarele, dincolo mânile,
Cauţi capul – şi nu-l mai găseşti!"

Este altceva, maestre!

Şi eu scriu poezie. Nu m-am gândit niciodată că, din durere şi deznădejde, pot ieşi versuri. Zvârcolirea conştiinţei chinuite, descompunerea cărnii bolnave, nebunia ş imoarte asunt teme pe care le-am întâlnit în poezia Domniei Voastre.

Naturalistul explică lumea prin elementele ei, prin materie. Filozoful o explică prin forţele ei, iar poetul prin poezie. Dumneavoastră le-aţi cuprins pe toate trei.

În poemul cosmogonic "Dumnezeu", poetul, care sunteţi, află taina adâncă a lumilor din iubire, principiu prin care toate formele creaţiei descind din Dumnezeu şi se înapoiază în el. „Extazul mă răpeşte. Aud divinitatea.

Mă întrebi ce-s eu? Iubire.
Iar de la muşchi la spirit, se-ntinde scara-n timp."

Aţi fost un suflet zguduit de mari pasiuni şi un spirit profund. V-am admirat şi voi continua să vă admir, deoarece sunteţi modelul meu, mentorul meu, poetul meu.

Bun-rămas! Eu voi rămâne cu sentimente de preţuire, admiraţie şi dragoste pentru viaţa şi opera dumneavoastră.

Giroveanu Radu-Iulian X D

Dragă mentorule (Ion Barbu),

Vreau să îți mulțumesc încă o dată pentru lecția de viață pe care mi-ai dat-o fără să îți dai seama. Mi-ai arătat că este posibil ca același condei să fie folosit atât la poezie cât și la matematică, că semnătura Ion Barbu nu ține cont dacă pe foaia de hârtie sunt înșirate cifre sau versuri, căci ambele sunt artă.

Mi-ai arătat că limitele noastre sunt mult mai departe decât ne place nouă să credem iar un om este o ființă mult mai complexă decât ne imaginăm. Că un exercițiu nu este mai prejos decât o poezie și că ambele sunt unice și minunate în felul lor iar un om care dorește să se dezvolte și aspiră la perfecțiune își dă seama că acestea nu sunt separate, ci au o tainică legatură.

Mi-ai dat o lecție pe care nu am cum să o regăsesc în societatea de astăzi, unde elevii sunt impărțiți în categorii, iar creativitatea este slab îmbinată cu știința, unde perfecțiunea este mai degrabă excelarea într-un domeniu decât demonstrarea complexității ființei umane. Într-o lume în care oamenii se tem de paradox, pentru că într-adevăr, un paradox nu intră pur și simplu într-o categorie, este mult mai complex și fascinant de atât: un paradox scoate în evidență că ceea ce numim ca fiind "limitele noastre" este doar marginea zonei noastre de comfort.

Dar pentru a depăși această zonă de comfort, pentru a ajunge măcar puțin mai aproape de adevăratele tale limite, trebuie să ai curaj. Trebuie să te lupți cu mentalități și să primești critici. Nu degeaba sunt regăsite asemănări uimitoare între matematică si muzică, în operele compozitorilor Bach și Mozart. Nu sunt coincidențe nici asemănările cu matematica și mariile picturi, precum "Monalisa" și "Cina cea de Taină" a lui da Vinci, sau sculpturile lui Brâncuși.

Platon, spre exemplu, a fost un mare scriitor de dialoguri, unul dintre cei mai mari filozofi ai tuturor timpurilor dar și un exceptional matematician.

Îți mulțumesc pentru că datorită ție am văzut că există și altă opțiune, că nu trebuie să te încadrezi într-un șablon dat de societate spre folosul ei și nu al tău; că poți să fii tu însuți indiferent de locul în care te aflii și că a excela într-un domeniu nu este nici pe departe idealul. Îți mulțumesc că ai dat speranță unei eleve care, deși trebuie să învețe științe exacte, preferă să își vadă semnătura la sfârșit de povești, tablouri și scrisori.

Dumitriu Maria X A

VOCEA

Puştiul visează, dar nu visează orice. Nu visează ca orice alt copil, că zboară in inaltul cerului, că aleargă pe câmpii bătute de luminile călduroase ale soarelui, că priveşte cerul întunecat străbătut de stele... Nu. El are coşmaruri. Este bântuit, mai degrabă, urmărit de o voce stranie. Nu a crezut niciodată că înseamnă ceva, deci nu a vorbit despre asta. Nici nu avea cui să-i vorbească. E orfan. L-a luat o familie în grijă, dar pe baza lor, mai bine îl lăsau pe străzi, cred că se descurca mai bine. Il cheamă Sam. Un băieţandru nu foarte înalt, firav, iar părul îi este intunecat, la fel şi ochii. Insă sufletul îi este pur. Chiar dacă este luat peste picior în "familie" şi arătat cu degetul în sat, dorinţa de a se răzbuna pare a fi inexistentă.
"Haide puştiule…"
"Iar tu…?"
"Haide… Trezeşte-te… Caută-mă… Nu ai ce căuta în satul ăsta de nimic. Nu vezi? Nu te vrea nimeni aici, puştiule, nimeni…"
"Dar tu ce vrei de la mine?"
"Aaa… Acum eşti curios? Destinul tau este şi al meu. Trecutul tău este şi al meu, la fel şi prezentul şi viitorul. Doar că eşti încăpătânat, şi-mi dai bătăi de cap", spuse vocea izbucnind în hohote.
"Cred că ţi-am spus-o de o mie, ba nu, de zeci de mii de ori! Pleacă din acest sat mizerabil. Nu ai ce căuta aici. Imi pierzi timpul!"
"Tu îţi pierzi timpul?"
"Trezeşte-te!!"

Sam s-a trezit, lac de apă şi cu dureri de spate, dar a făcut-o. Se ridică dintre paiele nu foarte confortabile, şi îşi întinde corpul amorţit. El nu are un pat al lui, ci doarme în hambarul cailor. Familia lui adoptivă spune că doar sângele lor poate sa doarmăa împreună cu ei, sub același acoperiș. Dar nu îi pasă. Începe a crede în spusele acelei voci, că nu are ce căuta aici.

După ce a terminat de mâncat, dând să plece, tatăl lui adoptiv îl smuci înapoi.
- Astăzi, împreună cu frații Dodge, o să mergi să plătești dările față de regele ăla netrebnic. Nu am încredere în ăștia doi, de aia te trimit și pe tine, să nu bea ăstia toată leafa înainte să ajungă în capitală... Cred că ești destul de matur să înțelegi situația. Cred că e vremea să lăsăm jocurile și copilăria... Vin vremuri grele, fiule.

"Fiule!?" Spuse vocea izbucnind în hohote. "Asta e nouă, nu l-am auzit sa îți spună așa, de când sunt eu în căpșoru' ăsta, nu, nu... Cred că se joacă cu mintea ta, puștiule, da da!. Ha ha! Ce? Pari surprins? Credeai că exist doar atunci când visezi? Nu. Ți-am spus o dată și ți-o mai spun de o mie de ori, puștiule... Trecutul tău este şi al meu, la fel şi prezentul şi viitorul."
- Sam! Ai auzit ce ți-am spus? Nu ai plecat încă?
"Ți-a pronunțat numele! Dintr-o dată nu mai ești un simplu bastard!"

Sam nu pricepea prea multe, căci vocea din cap vorbea odată cu cea a tatălui său. A răspuns cu un simplu "da", și a ieșit pe ușă. În fața barului era așteptat de frații Dodge, doi bărbati înalți, cu fețele bătute de soare, îmbrăcați în straie de piele, peticite. Nu erau deloc fericiți de compania lui. I se părea că pun ceva la cale, dar a hotărât să își vadă de treabă, să nu pună prea multe întrebări, ba chiar să nu pună intrebari deloc.
- Ăla-i bastardu', nu? Căpetenia aia uscată nu are încredere în noi! Cine crede că suntem, să fim dădăciți de un copil, este ceva josnic! O lipsă de respect! Poate scăpăm de el pe drum, oricum nu îl vrea nimeni, îi spunem că am fost prinși într-o ambuscadă de niște banditi, la marginea târgului, și l-am dat pe el cu tot cu dările regelui ca să scăpăm, și le-a convenit, pentru că nu voiau să piară dintre ei. Așa o să facem!
- Păi de el scăpăm... dar dările?
- Le păstrăm, idiotule... spuse Hal frustrat, trântindu-i o palmă peste cap lu' fratesu'.

Au convenit cu o strângere puternică de mână. Sam a auzit o parte din ce au spus, frații Dodge nu sunt foarte inteligenți, au vorbit în gura mare.
"I-auzi! Ești panicat, îți simt frica puștiule, dar nu îți face griji, dacă faci cum îți spun eu, o să scapi cu viața... probabil, ha ha!"

Munceanu Robert XII D

HOMETOWN IN THE DARK

Scene One
Lake Searstoke, Ripfield, Oregon
Summer of 1991
24 Hours Until Camp Opens

A peaceful, foggy morning at Camp Searstoke, with no feet to walk the grounds. The place, however, does not look abandoned as for the opened cabin windows and all kinds of equipment scattered around soon to be used. A bus parks in front of the main entrance area, as the middle aged woman, Carrie Dunn, approaches it, smiling to herself. Her new camp counselors, Ray Bennet, James 'Chipper' Hudson and MK Roberts, step out, throwing their bags on the ground and wandering around excitedly.

MK
This is exactly how I remember it!
James
Of course it is, look at that. Rows of cabins made of moldy wood, fresh air, questionable lake water –
Ray
Come on, you two. (throwing his hands into the air) WE'RE BACK! Cabin Seven back in business, bro. It's gonna be sick!
Carrie is now close enough to be noticed by the former campers, who slowly quiet down.
Carrie
(laughing) Well, I second that. Welcome! Welcome... I'm so happy that you made it. Uh – I'm Carrie Dunn, the new camp director. My mother, she had that job here before – I believe you were her campers here after it opened up back in '81, right?
MK
Yeaah.
Ray
Back in the golden days...
Carrie
This place... (she takes a moment to look around) It's got history. I tried moving away from home but... It's like a magnet. Every single road you take ends back in Searstoke.
James
You've no idea, chief.
MK
Pretty little town full of pretty evil people.
James
Sounds familiar.
A strange silence falls over them as Carrie frowns. She studies them, not sure what to make of it. Eventually, her shoulders slouch and she turns around, facing the camp. The counselors look at eachother and something passes between them.
Carrie
Well, then. The campers will arrive soon. Let's make this place one to remember.

Pictura în ulei de Cornel Goran XII B

Șucată Elena XI C

TREASURE IN MY ATTIC

"What a mess in my attic", I said.

Everywhere around me was full of dusty boxes. I curiously stumbled upon a chest with books. One of those captured my interest: a notebook, with a brown leather cover and old pages. Its content surprised me: it wasn't an ordinary notebook, it was a diary full of adventures dated back to 1903.

I briefly read: "Day 1 - Almost reached the shore. The island is like no other: huge plants, tall trees". "Day 5 - These days I keep hearing loud noises from the sky. But nothing to see…" "Day 7 - The noises are louder and I see small dots on the sky. I grabbed my pair of binoculars and looked at one of them". I highly doubt the story's real, but I keep reading: "I cannot believe my eyes! These are no birds, these are flying dinosaurs! They are circling above and I'm sure they spotted me". I quickly skip to the last page: "Today, I trapped and killed one. Good catch, and it tasted like chicken!"

"What a bunch of lies!" I said, disappointed, and quickly closed the diary. I put it back in the box but on the bottom of it there was a pair of rusty old binoculars and a silver necklace with plenty of sharp dinosaur teeth.

Amazed, I concluded: "They weren't lies after all! But… whose diary was this?"

Matei Sîrb X B premiul II faza județeană Speak Out

I AM ALIVE

"I am alive." – the trembling hand of a young soldier is craving into the very last page of a small notebook, tears running down his face. The years of war have finally ended and he is free to go home. His life is just starting.

Pages are missing, the covers torn and tattered. On the diary's pages painted yellow by time, the handwritten words are slowly fading, just like the memories the man has of his late grandfather. Along with an old pair of binoculars, they are all that is left from his relative. They are his lucky charms, the proof that his grandfather once existed in this world.

Desen de Maria Dumitriu X A

It's been years since the old man who raised him has died. His skin is now wrinkled, just like the old pages of the notebook. He can already sense Death waiting by his door, so he desperately keeps rereading the last page of the diary, over and over again. "I am alive."

Zamfir Corina XII A
premiul III faza națională Speak Out

THERE ARE SEVEN BILLION FORTY

There are….are there?

There are seven billion forty-six million people on the planet and we have the audacity to think we matter. Hey, you hear that rumor about the high school professor who misplaced his dream? His voice croaked and echoed in between four basement walls he called an audience, until one of the shadows hugged his neck too tight and sent his last breath down into a chain mail battle of performances.

They haven't found enough courage under the cushions to tell his family the truth yet. You hear the one about the storyboarder who found his end? He was giving college pitches and the wire to his mic got stuck halfway his leg. He ended up leaking the same crappy screenplay ideas about astronauts 'til his last moment, mixing them up into a pool of blood in the far corner of the amphitheater. Hey, you hear the one about that neighbour who passed?

He didn't jump in front of the car, he simply stepped out into the alley and pulled the car towards him really fast like the bill to his thoughts got too high and went looking for payment. You heard about the new girl who moved into his place with her family? She's entering a house party full of people whose brains are too drowned in alcohol to connect the eyes, she's in the hallways, she's on the kitchen counter, she's next to the flat screen TV watching you like the news lady each Monday morning at 6:01 sharp, she's making eye contact with a pretty stranger who can see nothing below the surface.

If we could then where would we be? Either someone called the pretty stranger from the other end of the room or she had a thousand thoughts pulling her towards this girl in rapid succession, this girl. Another mop of blonde hair and a denim jacket, nothing new, nothing you have seen sneaking into dim lit closets with cheerleaders and cheating girlfriends, nothing different from the other 43.5 people awake at this party, in this town, glowing harder and higher than the stars you can't see in the sky.

There are six teenagers playing cards into the living room who paralleled their destinies to the four amateur alcoholics struggling to not fall on top of each other and start a domino effect of discarded souls until the end of the hallway, where a boy and a girl are fusing into one. There are two bundles of cells who bumped into each other and made out on the wet grass of the backyard, before launching themselves into the same direction they came from. What happens when an unstoppable force meets an immovable object? Answer with (A) one of the two girls who (B) got out of the closet scared for (C) her boyfriend not to see what she just did. Suddenly, Katy Perry is singing a repeated omen of death in the system, sound travelling through clouds of marijuana and anxiety, and time feels a bit altered to these unconscious beings. There are five fine specimens of lacrosse players spacing sexist jokes and styrofoam cups on the biggest couch available, seeking their captain for approval, their captain who's seeking something else, and then we're back to the selfishness of domino effects, that no one really tells you where or how they end.

Someone stop the time because one girl out of six just fell off the table she was dancing on.

Add one nerd who doesn't know how he got here, add seven more games of 'Guess the Introvert', substract one, because a mop of blonde hair and a denim jacket just closed the front door behind them and remember.

You saw nothing.

Desen de Maria Dumitriu X A

Șucată Elena XI C

PAGINA ÎN LIMBA FRANCEZĂ

NOS MERES – NOS ANGES GARDIENS

Dans un de ces mauvais temps que tout le monde a parfois dans sa vie, je suis allée à l`école somnolente, mais optimiste, ne sachant pas ce qui allait me faire le nouveau jour. J'ai rencontré sur la route mes amis, Nadine et Dominique, qui ont tendance à trop parler parfois, offenser les autres et les mettre en colère sans réaliser cette chose. Cependant, ellles sont mes amies et nous nous acceptons mutuellement. Je suis arrivée à l`école, où j`ai vu quatre appels manqués de ma mère, et juste avant de quitter la maison, elle m`avait dit de toujours répondre au téléphone quand elle m`appellait. Et elle était sérieuse.

En voyant, mon coeur se mit à battre désespérément, et j`ai appellé ma mère immédiatement pour lui dire que j'étais venue à l`école. Elle était très fachée, et après m`avoir dit ce qu`elle avait à dire, elle a fermé le téléphone, et je n'ai pu rien dire.

La pensée que j`avais déçu ma mère en raison de mon négligence et de l`indifférence, a sombré mon âme et m'a distrait de toutes les choses que je pourrais entendre autour de moi. Pendant que je restais dans mon pupitre, une larme a coulé sur ma joue, mais quand je l'ai remarqué, j`ai cessé de pleurer, pour ne pas recevoir de nombreuses questions sur mon problème. Ma collègue de pupitre, Pauline, ne m`a pas vue, mais elle a remarqué que quelque chose n'allait pas bien avec moi et elle m`a demandé quelle était le problème, tout en essayant de me consoler. Pourtant, j`ai hésité à révéler la raison, en disant que je me sentais bien. Les classes allaient lentement, et je n`entendais rien parce que je ne pouvais pas me concentrer. A un moment donné, j`ai écrit à ma mère un message dans lequel je demandais des excuses sincères, puis sa réponse a brisé mon coeur, bien qu`elle ait demandé des excuses aussi. Je me sentais très triste et déprimée, et j'avais l'air de vouloir crier la douleur, parce que je n`avais pas pu lui montrer que je l`aimais, mais j`avais montré le contraire. Je m`abstenais difficilement à ne pas éclater en larmes, parce qu'à chaque instant, je sentais que je devais le faire. Personne autour de moi ne comprenait ma souffrance, et je préférais me garder. Tout ce que je voyais dans mon âme était une obscurité profonde, je la cachais à peine. J`ai eu honte de me présenter devant ma mère, je me suis sentie la pire personne sur la planète. Vers la fin, j`ai commencé à ceder la place à un très petit espoir et je lui ai acheté un gâteau, parce que les mots n`auraient rien résolu. La journée est passée comme une autre, et je me suis couchée, laissant des émotions et des larmes sortir de cet univers détruit dans mon âme, et me dépouillant de toute charge.

Ce n'est qu'un événement. Il peut sembler banal, mais, je veux transmettre un message très important vers tous les jeunes: aimer votre mère, apprécier les efforts qu`elle fait pour vous, et ne jamais la négliger.

Elle ne va dire jamais combien difficile a été à faire une chose seulement pour votre bonheur; elle va faire ce que vous voudrez, pour une seule raison: vous êtes le sens de son existence. Elle est la seule personne qui ne vous déçoive jamais, dans un monde mauvais et menteur. J'en suis consciente, j'ai découvert cela. Votre mère est certainement votre ange gardien.

Je t`aime, maman! Et je n`ai pas honte de te le dire.

Dora Asmarandei XI C

OCHIUL LUI RADU PRIN EUROPA

Info...ghici cine a revenit? După 4 ani de la absolvire încă mai sunt cu ochii pe tine şi numai. În calitate de student (şi acum absolvent) al unei facultăţi cu profil turism am avut ocazia să-mi lărgesc orizontul cunoştinţelor, dar şi al oraşelor vizitate. Prin urmare vă voi împărtăşi câteva dintre micile secrete ale acestui domeniu şi al oraşelor „spionate”.

Orice pachet turistic este gândit ca o sumă de servicii care luate împreună să coste mai puţin decât dacă cineva le-ar compune pe cont propriu. Cu toate acestea există şi variante low-budget care pot asigura o experienţă plăcută. Pe partea de transport, cea mai rapidă cale este cea aeriană. Deşi se consideră că pe lângă avantajul de timp pe care această îl oferă şi preţul este pe măsură. Nu este în totalitate adevărat. Sunt companii aeriene low-cost care pe anumite rute şi perioade oferă preţuri foarte bune pentru anumite destinaţii (ex. zbor Bucureşti- Bruxelles 20 euro dus-întors în perioada decembrie sau ianuarie). Ideea e să achiziţionezi bilet direct de pe site-ul companiei, altfel rişti să plăteşti un comision consistent la agenţia virtuală care ţi-a găsit oferta. Unele companii de tranport terestru(rutier şi feroviar) oferă reduceri pentru tineri. Întotdeauna este bine să te interesezi dacă o companie are politică de reduceri şi să beneficiezi de ea. Legat de cazare, un mod interesant de a cunoaşte o cultură direct de la localnici este prin couch-surfing. Sistemul funcţionează fără bani, şi odată înregistrat pe site-ul oficial, poţi căuta o gazdă din oraşul dorit care să te primească. În majoritatea situaţiilor aceast va fi un localnic, dornic să îţi împărtăşească din obiceiurile locului.

Acum, câteva elemente interesante, dar şi amuzante legate de câteva dintre oraşele vizitate. Amsterdam, o capitală interesantă, „veselă”, cu persoane mereu relaxate, merită vizitat nu doar pentru plăceri (ne)vinovate, ci şi pentru anumite obiective precum: Podul Amstel, cel mai vechi din oraş, Muzeul Rijk, unde tinerii sub 18 ani au gratuită intrarea şi se pot bucura de operele de artă ale marilor pictori ca Rembrandt, Vermeer etc. Toţi olandezii ştiu engleză, deci pune mâna şi învaţă Present Tense şi If clause. Berlinul, un oraş uriaş, cu bulevarde imense, că germanilor le place tot ce este de proporţii mari (inclusiv ei sunt aşa), pune la dispoziţie obiective şi locuri interesante ca: Insula muzeelor, unde pentru 18 euro pot fi vizitate toate muzeele, Berliner Dom, Postdamerplatz etc. Nu vă lasaţi păcăliţi, ca şi turiştii chinezi, de suveniruri tip bucăţi din Zidul Berlinului, pentru că de când a căzut şi până acum trebuia să se fi epuizat deja.

Londra, după cum zice vorba „Keep calm and visit London”, această capitală oferă, pe lângă ritmul flegmatic al englezilor şi ceaiul de la ora 17, numeroase obiective cu intrare gratuită ca British Museum, Vic-

toria and Albert Museum, Tate gallery, Natural history museum ş.a., parcuri ca Hyde Park, Kensington Gardens, dar şi celebrul turn cu ceas Big Ben (Greşit!- turnul se numeşte Elisabeta după numele reginei, iar Big Ben este clopotul).

Ljubljana, o capitală mică, cam de dimensiunea Braşovului, merită vizitat pentru peisajele sale deosebite, cetatea sa şi pentru ospitalitatea locală. Se poate ajunge uşor cu trenul din Budapesta şi durează cam 8 ore drumul.

Parisul, oraşul iubirii, al artelor, şi al francezilor care je taime cand le vorbeşti în limba engleză, merită vizitat, mai ales datorită monumentelor reprezentive ca Turnul Eiffel (construit în oţelăriile de la Reşiţa), Muzeul Luvru, care este gratuit pentru tinerii din UE sub 26 de ani, Opera Garnier, Catedrala Notre-Dame şi altele. Grijă la africanii care vând brelocuri cu turnuri Eiffel, că s-ar putea să îţi ofere un produs contra bani plus Smartphone.

Praga, oraş boem, de o frumuseţe rară, oferă elemente pe toate gusturile: monumente istorice, muzee, cluburi, restaurante etc. Grijă mare la hoţi şi la persoane care se oferă să schimbe bani pe stradă.Moneda locală este coroană cehă şi e indicat să schimbi banii în România sau la case de schimb oficiale din oraş. Nu de alta, dar când vrei să plăteşti, vânzătorul îţi va spune că nu acceptă forinţi.

Roma, după cum un prieten italian îl numea, Mafia Capitale, este un oraş interesant de vizitat, mai ales că găseşti rămăşiţele strămoşilor noştrii, romanii, dar şi pentru Vatican, în cadrul căruia se pot vizita Basilica San Pietro şi mai ales, Muzeul Vaticanului, care în ultima duminică a fiecărei luni are intrare gratuită.

Viena, oraşul meu preferat, un loc al culturii, încântă simţurile prin peisaje şi muzică clasică, dar şi prin ordinea şi punctualitatea elementelor locale. Din păcate, oraşul este invadat de elemente perturbatoare care tind să îi umbrească frumuseţea actuală prin practicile proprii. Cu toate acestea, merită vizitat în mod special în prima duminică a fiecărei luni, mai ales că multe dintre muzee au intrare liberă atunci.

Sper că am trezit apetitul şi dorinţa de a descoperi, iar prin aceasta vă invit să exploraţi Europa. Şi nu uita Info...încă mai sunt cu ochii pe tine!

Cîmpean Radu,

fost redactor-șef “Punctul pe info”

MINIFIX

Patrocle, Zdreanță, Azor și Grivei,
Se-nscriu în celebrul convoi de căței
Ce pagini frumoase lăsat-au subtil
În sufletul nobil, curat, de copil

Sunt nume canine ce azi se răresc,
Urbanul își cere tainul regesc.
Doar satul, săracul, le-nvie la porți,
Sub semnul iubirii și-al gemenei sorți,

Destinul celebru al unor căței,
Cu forța, lătratul și dinții de zmei,
Ce curtea și-avutul păzit-au cu spor,
E-n vălul uitării și-al stinsului dor.

În vatra urbană încinsă de stres,
De zgomot, afaceri și mult interes,
O lume canină se-nfruntă tăcut,
Cu frigul, cu foamea,cu lipsa de scut.

Sunt câini ce-altădată zburdau în zăvi,
Dar astăzi, lihniți, scormonesc în gunoi,
Sunt tineri, bătrâni cu dinții tociți,
Cu frica în suflet de a fi loviți.

Tiptil, mă apropii de un pui stingher,
O fi suflet tandru sau unul rebel?
Privirea spre mine o-ntoarce sfios,
Cerșind mângâiere și, sigur, un os.

Merindea din plasă o-mprăștii pe jos,
Adulmecă hrana, o-ntoarce pe dos,
Nimic din aceasta nu-nșfacă grăbit,
Așteaptă să plec, e prea hăituit.

Și văd de departe cum bietul canin,
Rămas singur, se-fruptă din micul festin,
Apoi cu privirea scrutează în jur,
Nu-i nimeni prin preajmă, e liber, sătul.

Un punct și-l fixează, și-acela sunt eu,
Se-ndreaptă spre mine scăpat de Morfeu,
Se gudură, latră, cu ochii vioi,
În brațe îmi sare cu părul vâlvoi.

Și simte căldură de suflet pios,
Se vede deodată un pui norocos,
Durerea, prigoana și frica dispar,
Seninul, blândețea din om reapar.

Copilul din mine renaște subit,
Cuvinte, imagini, în zbor nesfârșit.
Se-nșiruie-n minte, s-așează în ani,
Marcând o suită de câini veterani.

Cu gândul la nume spre casă pornesc,
Nepoții ne văd, ne salută, zâmbesc,
Iar Luca, profundul, cu mâna pe pix,
Decide rapid: Îi spun Minifix!

Prof. Emilian Mândreanu

REPREZENTĂRI GRAFICE

Carp Iulia X B

Abraham Radina X A

Cincu Mădălina X C

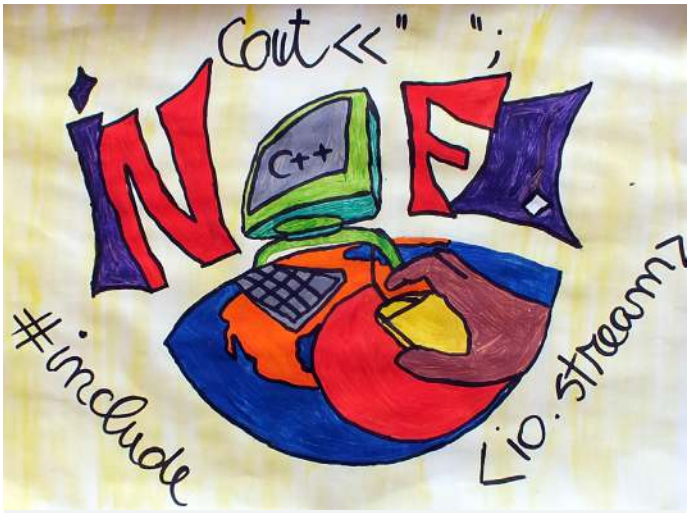

Giroveanu Radu X D

Sîntea Maria X D

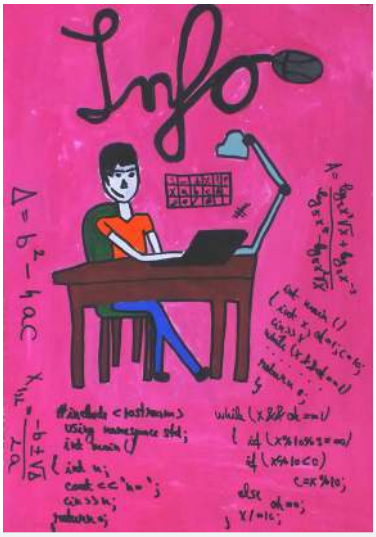

Oancea Casiana X A